

Euroopan unionin virallinen lehti

L 261

47. vuosikerta

Suomenkielinen laitos

Lainsäädäntö

6. elokuuta 2004

Sisältö	I	Säädökset, jotka on julkaistava	
	★	Neuvoston asetus (EY) N:o 1385/2004, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004, tiettyjen terästuotteiden vientiä Kazakstanin tasavallasta Euroopan yhteisöön koskevan ilman määrällisiä rajoituksia olevan kaksinkertaisen tarkkailun järjestelmän hallinnoinnista ⁽¹⁾	1
	★	Neuvoston direktiivi 2004/80/EY, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004, rikoksen uhreille maksettavista korvauksista	15
	★	Neuvoston direktiivi 2003/81/EY, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004, oleskeluluvasta, joka myönnetään yhteistyötä toimivaltaisten viranomaisten kanssa tekeville kolmansien maiden kansalaisille, jotka ovat ihmiskaupan uhreja tai jotka ovat joutuneet laittomassa maahantulossa avustamisen kohteiksi	19
	★	Neuvoston direktiivi 2004/82/EY, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004, liikenteenharjoittajien velvollisuudesta toimittaa tietoja matkustajista	24
	II	Säädökset, joita ei tarvitse julkaista	
		Neuvosto	
		2004/573/EY:	
	★	Neuvoston päätös, tehty 29 päivänä huhtikuuta 2004, yhteisten lentojen järjestämisestä henkilökohtaisen maastapoistamispäätöksen saaneiden kolmansien maiden kansalaisten poistamiseksi kahden tai useamman jäsenvaltion alueelta	28
		2004/574/EY:	
	★	Neuvoston päätös, tehty 29 päivänä huhtikuuta 2004, yhteisen käsikirjan muuttamisesta	36

Hinta: 26 EUR

⁽¹⁾ ETA:n kannalta merkityksellinen teksti

(jatkuu kääntöpuolella)

FI

Säädökset, joiden otsikot on painettu laihalla kirjasintyyppillä, ovat maatalouspolitiikan alaan kuuluvia juoksevien asioiden hoitoon liittyviä säädöksiä, joiden voimassaoloaika on yleensä rajoitettu.

Kaikkien muiden säädösten otsikot on painettu lihavalla kirjasintyyppillä ja merkitty tähdellä.

2004/575/EY:

- ★ Neuvoston päätös, tehty 29 päivänä huhtikuuta 2004, yhteistyötä alusten aiheuttaman Välimeren pilaantumisen ehkäisemiseksi ja Välimeren pilaantumisen torjumiseksi hätätilanteissa koskevan pöytäkirjan tekemisestä Euroopan yhteisön puolesta Välimeren suojelua pilaantumiselta koskevaan Barcelonan yleissopimukseen 40

Yhteistyötä alusten aiheuttaman välimeren pilaantumisen ehkäisemiseksi ja välimeren pilaantumisen torjumiseksi hätätilanteissa koskeva pöytäkirja 41

2004/576/EY:

- ★ Neuvoston päätös, tehty 29 päivänä huhtikuuta 2004, — Euroopan yhteisön ja Israelin valtion välisen tieteellistä ja teknistä yhteistyötä koskevan sopimuksen tekemisestä 47

2004/577/EY:

- ★ Neuvoston päätös, tehty 29 päivänä huhtikuuta 2004, kaksinkertaisen tarkkailun järjestelmän perustamista ilman määrällisiä rajoituksia tiettyjen terästuotteiden viennille Kazakstanin tasavallasta Euroopan yhteisöön koskevan Euroopan yhteisön ja Kazakstanin tasavallan välisen sopimuksen tekemisestä kirjeenvaihtona 48

Kaksinkertaisen tarkkailun järjestelmän perustamista ilman määrällisiä rajoituksia tiettyjen terästuotteiden viennille Kazakstanin tasavallasta Euroopan yhteisöön koskeva Euroopan yhteisön ja Kazakstanin tasavallan välinen kirjeenvaihtona tehty sopimus 49

2004/578/EY:

- ★ Neuvoston päätös, tehty 29 päivänä huhtikuuta 2004, — Euroopan yhteisön ja Euroopan avaruusjärjestön välisen puitesopimuksen tekemisestä 63

Puitesopimus Euroopan yhteisön ja Euroopan avaruusjärjestön välillä 64

2004/579/EY:

- ★ Neuvoston päätös, tehty 29 päivänä huhtikuuta 2004, kansainvälisen järjestäytyneen rikollisuuden vastaisen Yhdistyneiden Kansakuntien yleissopimuksen tekemisestä Euroopan yhteisön puolesta 69

2004/580/EY:

- ★ Neuvoston päätös, tehty 29 päivänä huhtikuuta 2004, makrotaloudellisen rahoitusavun myöntämisestä Albanialle ja päätöksen 1999/282/EY kumoamisesta 116

2004/581/EY:

- ★ Neuvoston päätös, tehty 29 päivänä huhtikuuta 2004, ulkoisilla rajanylityspaikoilla käytettävissä opasteissa käytettävien vähimmäismerkintöjen määrittämisestä 119

Jäsenvaltioiden hallitusten edustajien konferenssi

2004/582/EY:

- ★ Neuvostossa kokoontuneiden Euroopan unionin jäsenvaltioiden hallitusten edustajien päätös, tehty 28 päivänä huhtikuuta 2004, — Athene-järjestelmälle myönnettävistä erioikeuksista ja vapauksista 125

I

(Säädökset, jotka on julkaistava)

NEUVOSTON ASETUS (EY) N:o 1385/2004,**annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004,****tiettyjen terästuotteiden vientiä Kazakstanin tasavallasta Euroopan yhteisöön koskevan ilman määrällisiä rajoituksia olevan kaksinkertaisen tarkkailun järjestelmän hallinnoinnista****(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)**

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 133 artiklan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen,

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Kumppanuuden perustamisesta Euroopan yhteisöjen ja niiden jäsenvaltioiden sekä Kazakstanin tasavallan kesken tehty kumppanuus- ja yhteistyösopimus⁽¹⁾ tuli voimaan 1 päivänä heinäkuuta 1999.
- (2) Euroopan yhteisö ja Kazakstanin tasavalta ovat päättäneet perustaa kaksinkertaisen tarkkailun järjestelmän tietyille terästuotteille 1 päivän tammikuuta 2000 ja 31 päivän joulukuuta 2001 väliseksi ajaksi. Tätä kirjeenvaihtona tehtyä sopimusta on muutettu Euroopan yhteisön puolesta päätöksellä 1999/865/EY⁽²⁾. Asetuksella (EY) N:o 2743/1999⁽³⁾ on vahvistettu asiaa koskevat yhteisön soveltamissäännökset.
- (3) Tiettyjen terästuotteiden tuontia Kazakstanin tasavallasta yhteisöön on tutkittu perusteellisesti, ja osapuolet ovat niille toimitettujen asiaa koskevien tietojen perusteella tehneet kirjeenvaihtona sopimuksen⁽⁴⁾, jolla otetaan käyttöön kaksinkertaisen tarkkailun järjestelmä ilman määrällisiä rajoituksia tämän asetuksen voimaantulopäivän ja 31 päivän joulukuuta 2004 väliseksi ajanjaksoksi, jolleivät molemmat osapuolet sovi järjestelmän lopettamisesta aiemmin.

- (4) Koska tämän asetuksen täytäntöönpanemiseksi tarvittavista toimenpiteistä olisi päätettävä menettelystä komissiolle siirrettyä täytäntöönpanovaltaa käytettäessä 28 päivänä kesäkuuta 1999 tehdyn neuvoston päätöksen 1999/468/EY⁽⁵⁾ mukaisesti,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

1. Edellä mainitun kirjeenvaihtona tehdyn sopimuksen määräysten mukaisesti tiettyjen, lisäyksessä I lueteltujen Kazakstanin tasavallasta peräisin olevien terästuotteiden tämän asetuksen voimaantulopäivän ja 31 päivän joulukuuta 2004 välisenä ajanjaksona tapahtuvan yhteisöön suuntautuvan tuonnin yhteydessä on esitettävä lisäyksen II mallin mukainen yhteisössä toimivien viranomaisten myöntämä tarkkailuasiakirja.

2. Lisäyksessä I lueteltujen Kazakstanin tasavallasta peräisin olevien terästuotteiden tämän asetuksen voimaantulopäivän ja 31 päivän joulukuuta 2004 välisenä ajanjaksona tapahtuvan yhteisöön suuntautuvan tuonnin yhteydessä on lisäksi esitettävä Kazakstanin toimivaltaisten viranomaisten myöntämä vientiasiakirja. Vientiasiakirjan on oltava lisäyksessä III olevan mallin mukainen. Se on voimassa vietäessä minne tahansa yhteisön tullialueella. Tuojan on esitettävä alkuperäinen vientiasiakirja viimeistään asiakirjan mukaisten tavaroiden lähettämiskuuta seuraavan vuoden maaliskuun 31 päivänä.

3. Lähetysten katsotaan tapahtuneen päivänä, jona tavarat on lastattu viennin suorittaneeseen kuljetusvälineeseen.

⁽¹⁾ EYVL L 196, 28.7.1999, s. 3.

⁽²⁾ EYVL L 342, 31.12.1999, s. 37.

⁽³⁾ EYVL L 342, 31.12.1999, s. 1.

⁽⁴⁾ Ks. tämän virallisen lehden sivu 49.

⁽⁵⁾ EYVL L 184, 17.7.1999, s. 23.

4. Tämän asetuksen soveltamisalaan kuuluvien tuotteiden luokittelu perustuu yhteisön tariffi- ja tilastonimikkeistöön, jäljempänä 'yhdistetty nimikkeistö' tai lyhenne 'CN'. Tämän asetuksen soveltamisalaan kuuluvien tuotteiden alkuperä määritetään yhteisössä voimassa olevien sääntöjen mukaisesti.

5. Yhteisön toimivaltaiset viranomaiset sitoutuvat ilmoittamaan Kazakstanin tasavallalle yhdistetyn nimikkeistön (CN) muutoksista tämän asetuksen soveltamisalaan kuuluvien tuotteiden osalta ennen muutosten voimaantuloa yhteisössä.

6. Ennen tämän asetuksen voimaantuloa lähetetyt tavarat eivät kuulu tämän asetuksen soveltamisalaan.

2 artikla

1. Jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on ilman eri toimenpiteitä annettava maksutta 1 artiklassa tarkoitettu tarkkailuasiakirja pyydetyille määrille viiden työpäivän kuluessa minkä tahansa yhteisöön sijoittautuneen yhteisön tuojan esittämästä hakemuksesta. Toimivaltaisen kansallisen viranomaisen katsotaan vastaanottaneen hakemuksen viimeistään kolmen työpäivän kuluttua sen toimittamisesta, jollei toisin osoiteta.

2. Lisäyksessä IV lueteltujen toimivaltaisten kansallisten viranomaisten antama tarkkailuasiakirja on voimassa kaikkialla yhteisössä.

3. Tuojan hakemuksessa tarkkailuasiakirjan saamiseksi on oltava seuraavat seikat:

a) hakijan nimi ja täydellinen osoite (mukaan lukien puhelin- ja telekopionumero sekä mahdollinen toimivaltaisten kansallisten viranomaisten käyttämä tunnusnumero) sekä arvonlisäverotunnus, jos tuonnista on maksettava arvonlisävero;

b) tarvittaessa tavaranhaltijan tai hakijan edustajan nimi ja täydellinen osoite (mukaan lukien puhelin- ja telekopionumero);

c) viejän täydellinen nimi ja osoite;

d) täsmällinen tavarankuvaus, mukaan lukien:

- tavarankaupallinen nimitys,
- yhdistetyn nimikkeistön (CN) koodi tai koodit,
- alkuperämaa,
- lähetysmaa;

e) yhdistetyn nimikkeistön nimikkeittäin ilmoitettu nettopaino kilogrammoina sekä määrä käytettynä yksikkönä, jos se on muu kuin nettopaino;

f) yhdistetyn nimikkeistön nimikkeittäin ilmoitettu tavaroiden cif-arvo yhteisön rajalla euroina;

g) ovatko kyseiset tuotteet sekundalaatua tai vakiolaatua huonompaa laatua (¹);

h) tulliselvitystä varten suunniteltu ajanjakso ja paikka;

i) onko hakemus sama kuin edellinen samaa sopimusta koskenut hakemus;

j) seuraava hakijan päiväämä ja allekirjoittama vakuutus, jossa on hakijan nimen selvennys seuraavasti:

"Minä allekirjoittanut vakuutan, että tässä hakemuksessa olevat tiedot ovat oikeita ja vilpittömässä mielessä annettuja ja että olen sijoittautunut yhteisön alueelle."

Tuojan on toimitettava myös jäljennös myynti- tai ostosopimuksesta, pro forma -laskusta ja/tai, jos tavaroita ei osteta suoraan tuotantomaasta, tavarankuokkaneen terästehtaan antamasta tuotantotodistuksesta.

4. Tarkkailuasiakirjoja voidaan käyttää vain niin kauan kuin järjestelyt tuonnin vapauttamiseksi ovat kyseisten liiketoimien osalta voimassa. Rajoittamatta voimassa oleviin tuontia koskeviin säännöksiin ja määräyksiin mahdollisesti tehtävien muutosten tai sopimuksen mukaisesti tehtävien päätösten taikka kiintiön hallinnon soveltamista:

— tarkkailuasiakirjan voimassaoloajaksi vahvistetaan neljä kuukautta,

— käyttämättömät tai osittain käytetyt tarkkailuasiakirjat voidaan uusia samaksi ajaksi.

5. Tuojan on palautettava tarkkailuasiakirjat ne myöntäneelle viranomaiselle niiden voimassaoloajan päättyessä.

3 artikla

1. Se, että liiketoimessa käytettävä yksikköhinta on alle viisi prosenttia suurempi kuin tuontiasiakirjassa ilmoitettu yksikköhinta tai että tuotavien tuotteiden kokonaisarvo tai -määrä on alle viisi prosenttia suurempi kuin tuontiasiakirjassa ilmoitettu arvo tai määrä, ei estä kyseisten tuotteiden vapaaseen liikkeeseen luovuttamista.

2. Tuontiasiakirjoja koskevat hakemukset sekä itse tuontiasiakirjat ovat luottamuksellisia. Ne on tarkoitettu ainoastaan toimivaltaisten viranomaisten ja hakijan käyttöön.

⁽¹⁾ Niiden arviointiperusteiden mukaisesti, jotka on annettu komission tiedonannossa jäsenvaltioiden tullilaitosten soveltamista kolmansista maista tulevien heikkolaatuisempien terästuotteiden tunnistamisperusteista (EYVL C 180, 11.7.1991, s. 4).

4 artikla

1. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle kunkin kuukauden kymmenen ensimmäisen päivän kuluessa:

- a) yksityiskohtaiset tiedot niistä määristä ja arvoista (euroina laskettuina), joille tuontiasiakirjoja on edeltävän kuukauden aikana annettu;
- b) yksityiskohtaiset tiedot a alakohdassa tarkoitettua kuukautta edeltävän kuukauden aikana tapahtuneesta tuonnista.

Jäsenvaltioiden toimittamat tiedot eritellään tuotteen, CN-koodin ja maan mukaan.

2. Jäsenvaltioiden on tehtävä ilmoitus havaitsemistaan poikkeavuuksista tai petoksista ja tarvittaessa niistä syistä, joiden perusteella ne ovat kieltäytyneet myöntämästä tuontiasiakirjaa.

5 artikla

Tämän asetuksen mukaisesti annettavat ilmoitukset on toimitettava komissiolle elektronisesti tätä tarkoitusta varten perustetun integroidun verkon välityksellä, jollei pakottavista teknisistä syistä ole välttämätöntä käyttää tilapäisesti muuta toimitustapaa.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Luxemburgissa 29 päivänä huhtikuuta 2004.

6 artikla**Komitea**

1. Komissiota avustaa komitea, joka muodostuu jäsenvaltioiden edustajista ja jonka puheenjohtajana on komission edustaja.

2. Jos tähän artiklaan viitataan, sovelletaan päätöksen 1999/468/EY 4 ja 7 artiklassa säädettyä menettelyä.

Päätöksen 1999/468/EY 4 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu määräaika vahvistetaan kolmeksi kuukaudeksi.

3. Komitea vahvistaa työjärjestyksensä.

7 artikla**Loppusäännökset**

Lisäyksiin tehtävät muutokset, joita saatetaan tarvita Euroopan yhteisön ja Kazakstanin tasavallan kirjeenvaihtona tehdyn sopimuksen liitteeseen tai lisäyksiin tehtävien muutosten huomioon ottamiseksi tai yhteisön tilastoja, tullijärjestelyjä sekä tuontiin tai tuonnin valvontaan sovellettavaa yhteistä järjestelmää koskeviin yhteisön säännöksiin tehtävien muutosten huomioon ottamiseksi, hyväksytään 6 artiklan 2 kohdassa säädetyn menettelyn mukaisesti.

Tämä asetus tulee voimaan viidentenätoista päivänä sen jälkeen, kun se julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

M. McDOWELL

*Lisäys I***Luettelo tuotteista, joihin sovelletaan kaksinkertaisen tarkkailun järjestelmää ilman määrällisiä rajoituksia**

KAZAKSTAN

- ex 7211 23 30 (TARIC-koodi 7211 23 30 99)
 - ex 7211 23 80 (TARIC-koodi 7211 23 80 99)
 - ex 7211 29 00 (TARIC-koodi 7211 29 00 91)
 - ex 7211 29 00 (TARIC-koodi 7211 29 00 99)
 - ex 7211 90 00 (TARIC-koodi 7211 90 00 90)
 - ex 7211 23 20 (TARIC-koodi 7211 23 20 90)
 - ex 7225 19 10 (TARIC-koodi 7225 19 10 00)
 - ex 7225 19 90 (TARIC-koodi 7225 19 90 00)
 - ex 7226 19 10 (TARIC-koodi 7226 19 10 00)
 - ex 7226 19 80 (TARIC-koodi 7226 19 80 10)
 - ex 7226 19 80 (TARIC-koodi 7226 19 80 90)
 - ex 7226 11 00 (TARIC-koodi 7226 11 00 90)
-

Lisäys II

EUROPEAN COMMUNITY SURVEILLANCE DOCUMENT

Holder's copy	1	1. Consignee (name, full address, country, VAT number)	2. Issue number
			3. Proposed place and date of import
			4. Authority responsible for issue (name, address and telephone No)
		5. Declarant/representative as applicable (name and full address)	6. Country of origin (and nomenclature code)
			7. Country of consignment (and nomenclature code)
	1		8. Last day of validity
		9. Description of goods	10. CN code and category
			11. Quantity in kilograms (net mass) or in additional units
			12. Value in euro, cif at Community frontier
13. Additional remarks			
14. Competent authority's endorsement			
Date :			
Signature:		Stamp:	

15. ATTRIBUTIONS Indicate the quantity available in part 1 of column 17 and the quantity attributed in part 2 thereof			
16. Net quantity (net mass or other unit of measure stating the unit)		19. Customs document (form and number) or extract No and date of attribution	20. Name, Member State, stamp and signature of the attributing authority
17. In figures	18. In words for the quantity attributed		
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			

Extension pages to be attached hereto

EUROPEAN COMMUNITY SURVEILLANCE DOCUMENT

Copy for the issuing authority	2	1. Consignee (name, full address, country, VAT number)	2. Issue number
			3. Proposed place and date of import
			4. Authority responsible for issue (name, address and telephone No)
		5. Declarant/representative as applicable (name and full address)	6. Country of origin (and nomenclature code)
			7. Country of consignment (and nomenclature code)
2			8. Last day of validity
9. Description of goods		10. CN code and category	
		11. Quantity in kilograms (net mass) or in additional units	
		12. Value in euro, cif at Community frontier	
13. Additional remarks			
14. Competent authority's endorsement			
Date :			
Signature:		Stamp:	

15. ATTRIBUTIONS			
Indicate the quantity available in part 1 of column 17 and the quantity attributed in part 2 thereof			
16. Net quantity (net mass or other unit of measure stating the unit)		19. Customs document (form and number) or extract No and date of attribution	20. Name, Member State, stamp and signature of the attributing authority
17. In figures	18. In words for the quantity attributed		
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			

Extension pages to be attached hereto

EUROOPAN YHTEISÖ / TARKKAILUASIAKIRJA

1. Tavarán vastaanottaja (nimi, postiosoite, maa, ALV-tunnus)
2. Asiakirjan numero
3. Tuonnin suunniteltu paikka ja aika
4. Myöntävä viranomainen (nimi, osoite ja puhelinnumero)
5. Tavaranhaltija/asiamies (tarvittaessa) (nimi ja postiosoite)
6. Alkuperämaa (ja maan numerokoodi)
7. Lähetysmaa (ja maan numerokoodi)
8. Viimeinen voimassaolopäivä
9. Tavarán kuvaus
10. CN-koodi ja luokka
11. Määrä kilogrammoina (nettopaino)/lisäyksiköt
12. cif-arvo Euroopan yhteisön rajalla euroina
13. Lisätiedot
14. Toimivaltaisen viranomaisen vahvistus
Päivämäärä:

Allekirjoitus:

Leima:

15. KÄYTTÖÖN OTETUT MÄÄRÄT

Merkitse sarakkeeseen 17 ruutuun 1 käytettävissä oleva määrä ja ruutuun 2 käyttöön otettu määrä.

16. Nettomäärä (nettopaino tai muu mittayksikkö)
 17. Numeroin
 18. Käyttöön otettu määrä kirjaimin
 19. Tulliasiakirja (lomake ja numero) tai otteen numero sekä käyttöönottopäivä
 20. Käyttöönoton vahvistavan viranomaisen nimi, jäsenvaltio, leima ja allekirjoitus
- Lisäsivut liitetään tähän lomakkeeseen.

Lisäys III

1. Exporter (name, full address, country)	ORIGINAL		2. No	
	3. Year		4. Product group	
5. Consignee (name, full address, country)	EXPORT DOCUMENT (steel products)			
	6. Country of origin		7. Country of destination	
8. Place and date of shipment – means of transport	9. Supplementary details			
10. Description of goods - manufacturer	11. CN code	12. Quantity ⁽¹⁾	13. Fob value ⁽²⁾	
14. CERTIFICATION BY THE COMPETENT AUTHORITY				
15 Competent authority (name, full address, country)	At on			
	(Signature)		(Stamp)	

⁽¹⁾ Show net weight (kg) and also quantity in the unit prescribed where other than net weight.
⁽²⁾ In the currency of the sale contract.

1. Exporter (name, full address, country)	COPY		2 No	
	3. Year		4 Product group	
5. Consignee (name, full address, country)	EXPORT DOCUMENT (steel products)			
	6. Country of origin		7. Country of destination	
8. Place and date of shipment – means of transport	9. Supplementary details			
10. Description of goods - manufacturer	11. CN code	12. Quantity ⁽¹⁾	13. Fob value ⁽²⁾	
14. CERTIFICATION BY THE COMPETENT AUTHORITY				
15. Competent authority (name, full address, country)	At on			
	(Signature)		(Stamp)	

⁽¹⁾ Show net weight (kg) and also quantity in the unit prescribed where other than net weight.

⁽²⁾ In the currency of the sale contract.

VIENTIASIAKIRJA**(terästuotteet)**

1. Viejä (nimi, täydellinen osoite, maa)
2. N:o
3. Vuosi
4. Tuoteryhmä
5. Vastaanottaja (nimi, täydellinen osoite, maa)
6. Alkuperämaa
7. Määrämaa
8. Lastauspaikka ja -aika — Kuljetusväline
9. Lisätietoja
10. Tavarankuvaus — Valmistaja
11. CN-koodi
12. Määrä ⁽¹⁾
13. fob-arvo ⁽²⁾
14. TOIMIVALTAISEN VIRANOMAISEN VAHVISTUS
15. Toimivaltainen viranomainen (nimi, täydellinen osoite, maa)
Tehty aika

(Allekirjoitus)

(Leima)

⁽¹⁾ Ilmoitetaan nettopaino (kg) ja myös määrä tuoteryhmälle määrättyinä yksikkönä, jos se on muu kuin nettopaino.

⁽²⁾ Ilmoitetaan myyntisopimuksen valuuttana.

Lisäys IV

LISTA DE LAS AUTORIDADES NACIONALES COMPETENTES
SEZNAM PŘÍSLUŠNÝCH VNITROSTÁTNÍCH ORGÁNŮ
LISTE OVER KOMPETENTE NATIONALE MYNDIGHEDER
LISTE DER ZUSTÄNDIGEN BEHÖRDEN DER MITGLIEDSTAATEN
PÄDEVATE RIIKLIKE ASUTUSTE NIMEKIRI
ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΩΝ ΕΚΔΟΣΗΣ ΑΔΕΙΩΝ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ ΜΕΛΩΝ
LIST OF THE COMPETENT NATIONAL AUTHORITIES
LISTE DES AUTORITÉS NATIONALES COMPÉTENTES
ELENCO DELLE COMPETENTI AUTORITÀ NAZIONALI
VALSTU KOMPETENTO IESTĀŽU SARAKSTS
ATSAKINGŲ NACIONALINIŲ INSTITUCIJŲ SĄRAŠAS
AZ ILLETÉKES NEMZETI HATÓSÁGOK LISTÁJA
LISTA TA' L-AWTORITAJIET KOMPETENTI NAZZJONALI
LIJST VAN BEVOEGDE NATIONALE INSTANTIES
LISTA WŁAŚCIWYCH ORGANÓW KRAJOWYCH
LISTA DAS AUTORIDADES NACIONAIS COMPETENTES
ZOZNAM PŘÍSLUŠNÝCH ŠTÁTNYCH ORGÁNOV
SEZNAM PRISTOJNIH NACIONALNIH ORGANOV
LUETTELO TOIMIVALTAISISTA KANSALLISISTA VIRANOMAISISTA
FÖRTECKNING ÖVER BEHÖRIGA NATIONELLA MYNDIGHETER

BELGIQUE/BELGIË

Service public fédéral "Économie, PME, classes moyennes et énergie"
 Administration du potentiel économique
 Politiques d'accès aux marchés, service "Licences"
 Rue Général Leman, 60
 B-1040 Bruxelles
 Télécopieur (32-2) 230 83 22

DEUTSCHLAND

Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle
 (BAFA)
 Frankfurter Straße 29-35
 D-65760 Eschborn 1
 Fax: (+49-61) 969 42 26

Federale Overheidsdienst Economie, KMO, Middenstand & Energie
 Bestuur Economisch Potentieel
 Markttoegangsbeleid, dienst Vergunningen
 Generaal Lemanstraat 60
 B-1040 Brussel
 Fax (32-2) 230 83 22

EESTI

Majandus- ja Kommunikatsiooniministeerium
 Harju 11
 EE-15072 Tallinn
 Faks: +372-6313660

ČESKÁ REPUBLIKA

Ministerstvo průmyslu a obchodu
 Licenční správa
 Na Františku 32
 110 15 Praha 1
 Fax: (420-2) 24 21 21 33

ΕΛΛΑΔΑ

Υπουργείο Οικονομίας και Οικονομικών
 Διεύθυνση Διεθνών Οικονομικών Ροών
 Κορνάρου 1
 EL-105 63 Αθήνα
 Φαξ: (30-210) 328 60 94

DANMARK

Erhvervs- og Boligstyrelsen
 Økonomi- og Erhvervsministeriet
 Vejsløvej 29
 DK-8600 Silkeborg
 Fax: (45) 35 46 64 01

ESPAÑA

Ministerio de Economía
 Secretaría General de Comercio Exterior
 Subdirección General de Productos Industriales
 Paseo de la Castellana, 162
 E-28046 Madrid
 Fax (34) 913 49 38 31

FRANCE

Bureau "Textile importations"
Direction générale de l'industrie, des technologies de l'information et
des postes (DIGITIP)
12, rue Villiot
F-75572 Paris Cedex 12
Télécopieur (33-1) 53 44 91 81

IRELAND

Department of Enterprise, Trade and Employment
Import/Export Licensing, Block C
Earlsfort Centre
Hatch Street
Dublin 2
Ireland
Fax (353-1) 631 25 62

ITALIA

Ministero delle Attività produttive
Direzione generale per la politica commerciale e per la gestione del
regime degli scambi
Viale America 341
I-00144 Roma
Fax: +39-06-59 93 22 35/59 93 26 36

ΚΥΠΡΟΣ

Υπουργείο Εμπορίου, Βιομηχανίας και Τουρισμού
Υπηρεσία Εμπορίου
Μονάδα Έκδοσης Αδειών Εισαγωγής/Εξαγωγής
Οδός Ανδρέα Αραούζου Αρ. 6
CY-1421 Λευκωσία
Φαξ: (357-22) 37 51 20

LATVIJA

Latvijas Republikas Ekonomikas ministrija
Brīvības iela 55
LV-1519 Rīga
Fakss: +371-728 08 82

LIETUVA

Lietuvos Respublikos ūkio ministerija
Gedimino pr. 38/2
LT-01104 Vilnius
Faks. +370-52623974

LUXEMBOURG

Ministère des affaires étrangères
Office des licences
BP 113
L-2011 Luxembourg
Télécopieur (352) 46 61 38

MAGYARORSZÁG

Magyar Kereskedelmi Engedélyezési Hivatal
Margit krt. 85.
H-1024 Budapest
Fax: +36-1-3367302

MALTA

Diviżjoni għall-Kummerċ
Servizzi Kummerċjali
Lascaris
MT-Valletta CMR02
Fax: +356-25 69 02 99

NEDERLAND

Belastingdienst/Douane centrale dienst voor in- en uitvoer
Postbus 30003, Engelse Kamp 2
9700 RD Groningen
Nederland
Fax (31-50) 523 23 41

ÖSTERREICH

Bundesministerium für Wirtschaft und Arbeit
Außenwirtschaftsadministration
Abteilung C2/2
Stubenring 1
A-1011 Wien
Fax: (+43-1) 711 00/83 86

POLSKA

Ministerstwo Gospodarki, Pracy i Polityki
Społecznej
Plac Trzech Krzyży 3/5
PL-00-507 Warszawa
Fax: +48-22-693 40 21/693 40 22

PORTUGAL

Ministério das Finanças
Direcção-Geral das Alfândegas e dos Impostos
Especiais sobre o Consumo
Rua Terreiro do Trigo
Edifício da Alfândega de Lisboa
P-1140-060 Lisboa
Fax: (351-21) 881 42 61

SLOVENIJA

Ministrstvo za gospodarstvo
Področje ekonomskih odnosov s tujino
Kotnikova 5
SI-1000 Ljubljana
Faks +386-1-478 36 11

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

Ministerstvo hospodárstva SR
Odbor licencií
Mierová 19
827 15 Bratislava
Fax: (421-2) 43 42 39 19

SUOMI

Tullihallitus
PL 512
FI-00101 Helsinki
Faksi (358-20) 492 28 52

SVERIGE

Kommerskollegium
Box 6803
S-113 86 Stockholm
Fax: (46-8) 30 67 59

UNITED KINGDOM

Department of Trade and Industry
Import Licensing Branch
Queensway House - West Precinct
Billingham TS23 2N
United Kingdom
Fax (44-164) 236 42 69

**NEUVOSTON DIREKTIIVI 2004/80/EY,
annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004,
rikoksen uhreille maksettavista korvauksista**

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 308 artiklan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen ⁽¹⁾,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon ⁽²⁾,

ottaa huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽³⁾,

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Yksi Euroopan yhteisön tavoitteista on poistaa henkilöiden ja palvelujen vapaata liikkuvuutta rajoittavat esteet jäsenvaltioiden väliltä.
- (2) Yhteisöjen tuomioistuin katsoi Cowanin ⁽⁴⁾ asiassa, että kun yhteisön oikeudessa taataan luonnolliselle henkilölle oikeus mennä toiseen jäsenvaltioon, tähän liikkumisen vapauteen kuuluu välttämättä se, että tällaisen henkilön koskemattomuutta suojataan kyseisessä jäsenvaltiossa samalla tavoin kuin valtion omien kansalaisten tai siellä asuvien koskemattomuutta. Tämän tavoitteen toteuttamiseksi olisi myös toteutettava toimenpiteitä, joilla helpotetaan korvausten maksamista rikosten uhreille.
- (3) Tampereella 15 ja 16 päivänä lokakuuta 1999 kokoonnutunut Eurooppa-neuvosto kehotti laatimaan vähimmäisvaatimukset rikoksen uhrien suojaamisesta, erityisesti heidän mahdollisuksistaan saada oikeussuojaa ja oikeudesta saada vahingonkorvauksia, oikeudenkäyntikulut mukaan luettuina.
- (4) Brysselissä 25 ja 26 päivänä maaliskuuta 2004 kokoonnutunut Eurooppa-neuvosto kehotti terrorismin torjunnasta antamassaan julkilausumassa antamaan tämän direktiivin ennen 1 päivää toukokuuta 2004.
- (5) Neuvosto hyväksyi 15 päivänä maaliskuuta 2001 puitepäätöksen 2001/220/YOS ⁽⁵⁾ uhrin asemasta rikosoikeudenkäyntimenettelyissä. Päätös perustuu Euroopan unionista tehdyn sopimuksen VI osastoon, ja sen perusteella rikoksen uhrin voivat rikosoikeudenkäynnin yhteydessä vaatia rikosentekijältä korvauksia.
- (6) Euroopan unionin alueella tapahtuneiden rikosten uhrien tulisi voida saada kärsimistään vahingoista oikeudenmukainen ja asianmukainen korvaus riippumatta siitä, missä Euroopan yhteisön alueella rikos on tehty.
- (7) Tässä direktiivissä otetaan käyttöön yhteistyöjärjestelmä, jolla helpotetaan rikosten uhrien mahdollisuutta saada korvaus rajatylittävissä tilanteissa ja jota olisi sovellettava jäsenvaltioiden alueella tehtyjen tahallisten väkivaltarikosten uhreja koskevien kansallisten korvausjärjestelmien perusteella. Tämän vuoksi kaikilla jäsenvaltioilla olisi oltava rikosten uhreja koskeva korvausjärjestelmä.
- (8) Useimmat jäsenvaltiot ovat jo perustaneet tällaisia korvausjärjestelmiä, jotkin niistä täyttääkseen 24 päivänä marraskuuta 1983 tehdyn väkivaltarikosten uhreille suoritettavia korvauksia koskevan eurooppalaisen yleissopimuksen mukaiset velvoitteensa.
- (9) Koska tässä direktiivissä säädetyt toimenpiteet ovat välttämättömiä yhteisön tavoitteiden saavuttamiseksi eikä perustamissopimuksessa ole sen 308 artiklassa määrätyn toimivallan lisäksi muita määräyksiä tämän direktiivin antamiseksi tarvittavista valtuuksista, olisi sovellettava kyseistä artiklaa.
- (10) Rikoksen uhri ei useinkaan voi saada korvausta rikosentekijältä, koska rikosentekijä ei varojen puutteen vuoksi välttämättä pysty maksamaan hänen maksettavakseen tuomittuja vahingonkorvauksia tai koska häntä ei ole saatu selville tai häntä vastaan ei ole voitu nostaa syytettä.
- (11) Olisi otettava käyttöön jäsenvaltioiden viranomaisten välinen yhteistyöjärjestelmä, jotta voidaan helpottaa korvauksen saamista tapauksissa, joissa rikos on tehty muussa jäsenvaltiossa kuin uhrin asuinvaltiossa.
- (12) Tällaisen järjestelmän tulisi varmistaa, että rikoksen uhri voi aina kääntyä asuinvaltionsa viranomaisten puoleen, ja sen tulisi helpottaa käytännön ongelmia ja kielivaikeuksia, joita liittyy rajatylittäviin tilanteisiin.
- (13) Järjestelmässä olisi oltava säännökset, joiden avulla rikoksen uhri voi saada hakemuksen tekemiseen tarvittavat tiedot ja jotka mahdollistavat asiaa käsittelevien viranomaisten tehokkaan yhteistyön.
- (14) Tässä direktiivissä kunnioitetaan perusoikeuksia ja otetaan huomioon erityisesti Euroopan unionin perusoikeuskirjassa tunnustetut periaatteet yhteisön oikeuden yleisinä oikeusperiaatteina.

⁽¹⁾ EUVL C 45 E, 25.2.2003, s. 69.

⁽²⁾ Lausunto annettu 23. lokakuuta 2003 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

⁽³⁾ EUVL C 95, 23.4.2003, s. 40.

⁽⁴⁾ Asia 186/87, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen oikeustapauskoelma 1989, sivu 195.

⁽⁵⁾ EYVL L 82, 22.3.2001, s. 1.

- (15) Tämän direktiivin tavoitetta, joka on helpottaa rikosten uhrien mahdollisuutta saada korvaus rajatylittävissä tilanteissa, ei sen rajatylittävien näkökohtien vuoksi voida riittävällä tavalla saavuttaa jäsenvaltioiden toimin, vaan se voidaan toiminnan laajuuden ja vaikutusten vuoksi saavuttaa paremmin yhteisön tasolla EY:n perustamissopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Kyseisessä artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tämän tavoitteen saavuttamiseksi tarpeen.
- (16) Tämän direktiivin täytäntöönpanemiseksi tarvittavista toimenpiteistä olisi päätettävä menettelystä komissiolle siirrettyä täytäntöönpanovaltaa käytettäessä 28 päivänä kesäkuuta 1999 tehdyn neuvoston päätöksen 1999/468/EY mukaisesti ⁽¹⁾,

ON ANTANUT TÄMÄN DIREKTIIVIN:

I LUKU

KORVAUKSEN SAAMINEN RAJATYLITTÄVISSÄ TILANTEISSA

1 artikla

Oikeus tehdä korvaushakemus asuinvaltiossa

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jos tahallinen väkivaltarikos on tehty muussa jäsenvaltiossa kuin korvauksen hakijan asuinvaltiossa, hakijalla on oikeus tehdä hakemus asuinvaltiossa viranomaiselle tai muulle elimelle.

2 artikla

Vastuu korvauksen maksamisesta

Korvauksen maksaa sen jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen, jonka alueella rikos on tehty.

3 artikla

Toimivaltaiset viranomaiset ja hallintomenettelyt

- Jäsenvaltioiden on perustettava tai nimettävä yksi tai useampi viranomainen tai muu elin, jäljempänä "avustava viranomainen tai avustavat viranomaiset", jotka vastaavat 1 artiklan soveltamisesta.
- Jäsenvaltioiden on perustettava tai nimettävä yksi tai useampi viranomainen tai muu elin, jäljempänä "päätävä viranomainen tai päättävät viranomaiset", jotka ovat vastuussa korvaushakemuksia koskevien päätösten tekemisestä.

⁽¹⁾ EYVL L 184, 17.7.1999, s. 23.

- Jäsenvaltioiden on pyrittävä pitämään korvauksen hakijalta edellytettävät muodollisuudet mahdollisimman vähäisinä.

4 artikla

Mahdollisten hakijoiden käyttöön tarkoitettu tieto

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että mahdollisilla korvauksen hakijoilla on mahdollisuus saada jäsenvaltioiden asianmukaisesti katsomalla tavalla olennaiset tiedot korvauksenhakemahdollisuuksista.

5 artikla

Hakijoiden avustaminen

- Avustavan viranomaisen on annettava hakijalle 4 artiklassa tarkoitetut tiedot ja tarvittavat hakemuslomakkeet 13 artiklan 2 kohdan perusteella laaditun käsikirjan mukaisesti.
- Avustavan viranomaisen on hakijan pyynnöstä annettava hänelle yleistä neuvontaa ja tietoa siitä, miten korvaushakemus täytetään ja mitä todistusasiakirjoja hakemukseen on mahdollisesti liitettävä.
- Avustava viranomainen ei saa arvioida hakemusta.

6 artikla

Hakemusten lähettäminen

- Avustavan viranomaisen on lähetettävä hakemus ja sen liiteasiakirjat mahdollisimman pian päättävälle viranomaiselle.
- Avustavan viranomaisen on hakemusta lähettäessään käytettävä 14 artiklassa tarkoitettua vakioimuotoista lomaketta.
- Hakemuksen ja sen liiteasiakirjojen kieli on määritettävä 11 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

7 artikla

Hakemusten vastaanottaminen

Päättävän viranomaisen on toimitettava avustavalle viranomaiselle ja hakijalle mahdollisimman pian 6 artiklan mukaisesti lähetetyn hakemuksen vastaanottamisen jälkeen seuraavat tiedot:

- asian käsittelystä vastaava yhteyshenkilö tai osasto;
- ilmoitus hakemuksen vastaanottamisesta;
- mahdollisuuksien mukaan arvio siitä, mihin mennessä hakemusta koskeva päätös tullaan tekemään.

8 artikla

Lisätietopyynnöt

Avustavan viranomaisen on tarvittaessa annettava hakijalle yleistä neuvontaa päättävän viranomaisen esittämiin lisätietopyyntöihin vastaamisessa.

Avustavan viranomaisen on hakijan pyynnöstä toimitettava lisätiedot mahdollisimman pian suoraan päättävälle viranomaiselle ja liitettävä mukaan tarvittaessa hakemuksen tueksi esitetyjä asiakirjoja koskeva luettelo.

9 artikla

Hakijan kuuleminen

1. Jos päättävä viranomainen päättää kuulla hakijaa tai muuta henkilöä kuten todistajaa tai asiantuntijaa, oman jäsenvaltionsa lainsäädännön mukaisesti, se voi ilmoittaa tästä avustavalle viranomaiselle sen järjestämiseksi, että:

- a) päättävä viranomainen kuulee henkilöä/henkilöitä suoraan oman jäsenvaltionsa lainsäädännön mukaisesti erityisesti puhelin- tai videokokouksen avulla; tai
- b) avustava viranomainen kuulee henkilöä/henkilöitä oman jäsenvaltionsa lainsäädännön mukaisesti ja toimittaa kuulemisesta selvityksen päättävälle viranomaiselle.

2. Edellä 1 kohdan a) alakohdassa tarkoitettu suora kuuleminen voi tapahtua ainoastaan yhteistyössä avustavan viranomaisen kanssa ja vapaaehtoisuuteen perustuen, eikä päättävä viranomainen saa käyttää pakkokeinoja.

10 artikla

Päätöksen tiedoksiantaminen

Päättävän viranomaisen on lähetettävä korvaushakemusta koskeva päätös 14 artiklassa tarkoitettua vakiomuotoista lomaketta käyttäen hakijalle ja avustavalle viranomaiselle mahdollisimman pian, kansallisen lainsäädännön mukaisesti, sen jälkeen kun päätös on tehty.

11 artikla

Muut säännökset

1. Tiedot, joita viranomaiset lähettävät toisilleen 6—10 artiklan nojalla, on esitettävä:

- a) sen viranomaisen oman jäsenvaltion virallisilla kielillä tai yhdellä niistä, jolle tiedot lähetetään, ja jonka on oltava yksi yhteisön toimielinten kielistä, tai
- b) jollakin muulla yhteisön toimielinten kielellä, jonka kyseinen jäsenvaltio on ilmoittanut hyväksyvänsä,

lukuun ottamatta:

i) päättävän viranomaisen tekemiä päätöksiä, joissa käytettävästä kielestä säädetään kyseisen viranomaisen jäsenvaltion lainsäädännössä;

ii) 9 artiklan 1 kohdan b) alakohdassa tarkoitettua kuulemisesta laadittua selvitystä, jossa käytettävän kielen määrää avustava viranomainen; tämän kielen on oltava yksi yhteisön toimielinten kielistä.

2. Avustavan viranomaisen 1—10 artiklan mukaisesti antamista palveluista ei peritä maksuja eikä kuluja hakijalta eikä päättävältä viranomaiselta.

3. Hakemuslomakkeisiin ja muihin 6—10 artiklan mukaisesti toimitettaviin asiakirjoihin ei sovelleta oikeaksi todistamista koskevia tai muita vastaavia muodollisuuksia.

II LUKU

KANSALLISET KORVAUSJÄRJESTELMÄT

12 artikla

1. Tämän direktiivin nojalla laadittuja korvauksen saamista rajatylittävissä tapauksissa koskevia sääntöjä on sovellettava jäsenvaltioiden alueella tehtyjen tahallisten väkivaltarikosten uhreja koskevien kansallisten korvausjärjestelmien perusteella.

2. Kaikkien jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että niiden kansallisissa säädöksissä on säännökset niiden alueella tehtyjen tahallisten väkivaltarikosten uhreja koskevasta korvausjärjestelmästä, jolla varmistetaan uhreille oikeudenmukaiset ja riittävät korvaukset.

III LUKU

TÄYTÄNTÖÖNPANOSÄÄNNÖKSET

13 artikla

Komissiolle toimitettavat tiedot sekä käsikirja

1. Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle viimeistään 1 päivänä heinäkuuta 2005 yksityiskohtaiset tiedot:

- a) edellä 3 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaisesti perustetuista tai nimetyistä viranomaisista laaditusta luettelosta sekä tarvittaessa tieto näiden viranomaisten erityisestä ja alueellisesta toimivallasta;
- b) 11 artiklan 1 kohdan a) alakohdassa tarkoitettua yhdestä tai useammasta kielestä, jonka tai jotka viranomaiset hyväksyvät 6—10 artiklan soveltamista varten, sekä yhdestä tai useammasta virallisesta kielestä, joka ei ole sen oma virallinen kieli ja jonka tai jotka se hyväksyy hakemusten toimitamisessa 11 artiklan 1 kohdan b) alakohdan mukaisesti;

- c) 4 artiklan mukaisesti laadituista tiedoista;
d) korvaushakemuslomakkeista.

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle näihin tietoihin myöhemmin tehtävistä muutoksista.

2. Komissio laatii yhteistyössä jäsenvaltioiden kanssa Internetissä julkaistavan käsikirjan, joka sisältää jäsenvaltioiden 1 kohdan mukaisesti toimittamat tiedot. Komissio huolehtii käsikirjan kääntämisestä tarvittaville kielille.

14 artikla

Vakiomuotoinen lomake hakemusten ja päätösten toimittamista varten

Hakemusten ja päätösten toimittamista varten on laadittava vakiomuotoiset lomakkeet viimeistään 31 päivänä lokakuuta 2005 15 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun menettelyn mukaisesti.

15 artikla

Komitea

1. Komissiota avustaa komitea.
2. Jos tähän kohtaan viitataan, sovelletaan päätöksen 1999/468/EY 3 ja 7 artiklaa.
3. Komitea vahvistaa työjärjestyksensä.

16 artikla

Yhteysviranomaiset

Kukin jäsenvaltio nimeää yhteysviranomaisen, jonka tehtävänä on

- a) avustaa 13 artiklan 2 kohdan täytäntöönpanossa;
- b) edistää tiivistä yhteistyötä ja tietojenvaihtoa jäsenvaltioiden avustavien ja päättävien viranomaisten välillä; ja
- c) auttaa etsimään ratkaisuja ongelmiin, joita saattaa ilmetä sovellettaessa 1—10 artiklaa.

Yhteysviranomaiset kokoontuvat säännöllisesti.

17 artikla

Suotuisimmat säännökset

Tämä direktiivi ei estä jäsenvaltioita, edellyttäen että tällaiset säännökset ovat tämän direktiivin mukaisia:

- a) ottamasta käyttöön tai pitämästä voimassa suotuisampia säännöksiä rikoksen uhrien tai muiden rikoksesta kärsimään joutuneiden henkilöiden hyväksi;
- b) ottamasta käyttöön tai pitämästä voimassa säännöksiä, joiden perusteella maksetaan korvaus jäsenvaltioiden alueen ulkopuolella tehtyjen rikosten uhreille tai muille henkilöille,

joihin tällaisten rikosten vaikutukset ovat ulottuneet, jäsenvaltioiden tätä tarkoitusta varten asettamien edellytysten mukaisesti.

18 artikla

Täytäntöönpano

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään 1 päivänä tammikuuta 2006, lukuun ottamatta 12 artiklan 2 kohtaa, jonka osalta voimaantulopäivä on 1 päivä heinäkuuta 2005. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

2. Jäsenvaltiot voivat säätää, että toimenpiteitä, jotka ovat tarpeen tämän direktiivin noudattamiseksi, toteutetaan ainoastaan niiden hakijoiden osalta, joiden vahingot aiheuttanut rikos on tehty 30 päivän kesäkuuta 2005 jälkeen.

3. Näissä jäsenvaltioiden päättämässä toimenpiteissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

4. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitettuja kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

19 artikla

Uudelleentarkastelu

Komissio toimittaa Euroopan parlamentille, neuvostolle ja Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle kertomuksen tämän direktiivin soveltamisesta ennen 1 päivää tammikuuta 2009.

20 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

21 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Luxemburgissa 29 päivänä huhtikuuta 2004.

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

M. McDOWELL

NEUVOSTON DIREKTIIVI 2003/81/EY,

annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004,

oleskeluluvasta, joka myönnetään yhteistyötä toimivaltaisten viranomaisten kanssa tekeville kolmansien maiden kansalaisille, jotka ovat ihmiskaupan uhreja tai jotka ovat joutuneet laittomassa maahantulossa avustamisen kohteiksi

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 63 artiklan ensimmäisen kohdan 3 alakohdan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen ⁽¹⁾,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon ⁽²⁾,

ottaa huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽³⁾,

ovat kuulleet alueiden komiteaa,

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Yhteisen maahanmuuttopolitiikan muotoilu, mikä käsittää myös ulkomaalaisten maahantuloa ja maassa oleskelua koskevien edellytysten määrittelyn ja toimet laittoman maahanmuuton torjumiseksi, on olennainen osa Euroopan unionin tavoitetta luoda vapautteen, turvallisuuden ja oikeuteen perustuva alue.
- (2) Eurooppa-neuvosto ilmaisi Tampereella 15 ja 16 päivänä lokakuuta 1999 pidetyssä erityiskokouksessaan päättäjäisyytensä torjua laitonta maahanmuuttoa sen lähteillä muun muassa toimimalla niitä vastaan, jotka harjoittavat ihmiskauppaa ja käyttävät maahanmuuttajia taloudellisesti hyväkseen. Se kehotti jäsenvaltioita keskittämään ponnistelunsa rikollisjärjestöjen tunnistamiseen ja hajottamiseen ja samalla suojaamaan uhrien oikeuksia.
- (3) Osoituksena kasvavasta huolesta, jonka tämä ilmiö on saanut kansainvälisesti, Yhdistyneiden Kansakuntien yleiskokous on hyväksynyt kansainvälisen järjestäytyneen rikollisuuden vastaisen yleissopimuksen ja sitä täydentävät pöytäkirjan, joka koskee ihmiskaupan, erityisesti naisten ja lasten kaupan ehkäisemistä, torjumista ja rankaisemista sekä pöytäkirjan maitse, meritse ja ilmaiteitse tapahtuvan maahanmuuttajien salakuljetuksen kieltämisestä. Yhteisö ja sen viisitoista jäsenvaltiota ovat allekirjoittaneet yleissopimuksen ja sen pöytäkirjat joulukuussa 2000.
- (4) Tämä direktiivi ei rajoita kansainvälisen pakolaisoikeuden nojalla pakolaisille, tilapäistä suojelua saaville tai kansainvälistä suojelua hakeville henkilöille annettavaa suojelua eikä muiden ihmisoikeuksia koskevien välien soveltamista.
- (5) Tämä direktiivi ei rajoita uhrien, todistajien tai erityisen heikossa asemassa olevien henkilöiden suojelua koskevien muiden säännösten soveltamista. Se ei vaikuta

myöskään jäsenvaltioiden toimivaltaan myöntää oleskelulupa humanitaarisista tai muista syistä.

- (6) Tässä direktiivissä kunnioitetaan perusoikeuksia ja otetaan huomioon muun ohessa Euroopan unionin perusoikeuskirjassa tunnustetut periaatteet.
- (7) Jäsenvaltioiden olisi pantava tämän direktiivin säännökset täytäntöön sen soveltamisalaan kuuluvien henkilöiden sukupuoleen, rotuun, ihonväriin, etniseen tai yhteiskunnalliseen alkuperään, geneettisiin ominaisuuksiin, kieleen, uskontoon tai vakaumukseen, poliittisiin tai muihin mielipiteisiin, kansalliseen vähemmistöön kuulumiseen, varallisuuteen, syntyperään, vammaisuuteen, ikään tai sukupuoliseen suuntautumiseen katsomatta.
- (8) Euroopan unionin tasolla on edellä mainittujen rikosten ehkäisemisen ja torjumisen tehostamiseksi hyväksytty laittomassa maahantulossa, kauttakulussa ja maassa oleskelussa avustamisen määrittelystä 28 päivänä marraskuuta 2002 annettu neuvoston direktiivi 2002/90/EY ⁽⁴⁾ ja ihmiskaupan torjunnasta 19 päivänä heinäkuuta 2002 tehty neuvoston puitepäätös 2002/629/YOS ⁽⁵⁾.
- (9) Tällä direktiivillä otetaan käyttöön oleskelulupa, joka on tarkoitettu ihmiskaupan uhreille ja, jos jäsenvaltio päättää laajentaa direktiivin soveltamisalaa, myös laittomassa maahantulossa avustamisen kohteiksi joutuneille kolmansien maiden kansalaisille, joille oleskelulupa on riittävä kannuste tehdä yhteistyötä toimivaltaisten viranomaisten kanssa mutta jonka myöntämiseen liittyy kuitenkin tiettyjä ehtoja väärinkäytösten estämiseksi.
- (10) Tätä varten on sovittava oleskeluluvan myöntämisperusteista, oleskelun edellytyksistä ja oleskeluluvan uusimatta jättämisen tai peruuttamisen perusteista. Tämän direktiivin mukainen oleskeluoikeus on ehdollinen ja väliaikainen.
- (11) Asianomaisille kolmansien maiden kansalaisille olisi ilmoitettava mahdollisuudesta saada tällainen oleskelulupa, ja heille olisi annettava sitä varten harkinta-aika. Sen olisi annettava heille mahdollisuus tehdä perusteltu päätös siitä, haluavatko he (siitä mahdollisesti aiheutuvista riskeistä huolimatta) tehdä yhteistyötä toimivaltaisten viranomaisten kanssa, jotka voivat olla poliisi-, syyttäjä- ja oikeusviranomaisia, siten, että he tekevät yhteistyötä vapaasta tahdostaan ja niin ollen tehokkaammin.

⁽¹⁾ EYVL C 126 E, 28.5.2002, s. 393.

⁽²⁾ Lausunto annettu 5. joulukuuta 2002 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

⁽³⁾ EYVL C 221, 17.9.2002, s. 80.

⁽⁴⁾ EYVL L 328, 5.12.2002, s. 17.

⁽⁵⁾ EYVL L 203, 1.8.2002, s. 1.

- (12) Ottaen huomioon asianomaisten kolmansien maiden kansalaisten haavoittuva asema heille olisi annettava tämän direktiivin mukaista tukea. Sen avulla he voivat toipua ja päästä rikoksentekijöiden vaikutuspiiristä. Tämän direktiivin tarkoittamille kolmansien maiden kansalaisille annettava sairaanhoito käsittää tarvittaessa myös psykoterapeuttisen hoidon.
- (13) Toimivaltaisten viranomaisten on tehtävä päätös oleskeluluvan myöntämisestä vähintään kuudeksi kuukaudeksi tai sen uusimisesta, ja niiden olisi tällöin harkittava, täytyvätkö asiaankuuluvat ehdot.
- (14) Tämän direktiivin soveltaminen ei saisi rajoittaa toimia, joita toimivaltaiset viranomaiset toteuttavat asiaankuuluvien kansallisten menettelyjen eri vaiheissa ja etenkin selvittäessään kyseisiä rikoksia.
- (15) Jäsenvaltioiden olisi harkittava, voivatko ne kansallisen lainsäädäntönsä mukaisesti sallia muilla perusteilla sellaisten kolmansien maiden kansalaisten, jotka saattavat kuulua tämän direktiivin soveltamisalaan mutta jotka eivät tai eivät enää täytä siinä asetettuja edellytyksiä, heidän perheenjäsentensä tai näihin rinnastettavien henkilöiden maassa oleskelun.
- (16) Jotta asianomaiset kolmansien maiden kansalaiset voisivat saavuttaa itsenäisen aseman eivätkä palaisi rikollisverkoston piiriin, oleskeluluvan haltijoiden olisi tässä direktiivissä asetettujen ehtojen puitteissa voitava päästä työmarkkinoille ja hankkia ammatillista ja yleissivistävää koulutusta. Myöntäessään oleskeluluvan haltijoille oikeuden hankkia ammatillista ja yleissivistävää koulutusta jäsenvaltioiden olisi erityisesti otettava huomioon oleskelun todennäköinen kesto.
- (17) Asianomaisten kolmansien maiden kansalaisten osallistumisen jo olemassa oleviin tai tuleviin ohjelmiin ja järjestylihin olisi tuettava heidän paluutaan normaaliin sosiaaliseen elämään.
- (18) Jos asianomaiset kolmansien maiden kansalaiset hakevat muunlaista oleskelulupaa, jäsenvaltiot tekevät päätöksen yleisen kansallisen ulkomaalaislainsäädännön perusteella. Jäsenvaltioiden olisi otettava tällaisen hakemuksen tarkastelussa huomioon, että kyseisille kolmannen maan kansalaisille on annettu oleskelulupa tämän direktiivin perusteella.
- (19) Jäsenvaltioiden olisi toimitettava komissiolle ne tämän direktiivin täytäntöönpanoa koskevat tiedot, jotka on määritelty oikeus- ja sisäasioiden alaan kuuluvia asioita koskevien tilastotietojen keräämiseen ja käsittelyyn kehitettyjen toimintojen yhteydessä.
- (20) Koska tämän direktiivin tavoitetta, joka on sellaisille asianomaisille kolmansien maiden kansalaisille, jotka tekevät yhteistyötä ihmiskaupan torjumiseksi, ei voida riittävällä tavalla saavuttaa jäsenvaltioiden toimin, se

voidaan suunnitellun toiminnan laajuuden vuoksi saavuttaa paremmin yhteisön tasolla perustamissopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tämän tavoitteen saavuttamiseksi tarpeen.

- (21) Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan yhteisön perustamissopimukseen liitetyn, Yhdistyneen kuningaskunnan ja Irlannin asemasta tehdyn pöytäkirjan 1 ja 2 artiklan mukaisesti nämä jäsenvaltiot eivät osallistu tämän direktiivin antamiseen, se ei sido niitä eikä sitä sovelleta niihin, sanotun kuitenkaan rajoittamatta pöytäkirjan 4 artiklan soveltamista.
- (22) Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan yhteisön perustamissopimukseen liitetyn, Tanskan asemasta tehdyn pöytäkirjan 1 ja 2 artiklan mukaisesti Tanska ei osallistu tämän direktiivin antamiseen, se ei sido Tanskaa eikä sitä sovelleta siihen,

ON ANTANUT TÄMÄN DIREKTIIVIN:

I LUKU

Yleiset säännökset

1 artikla

Tarkoitus

Tämän direktiivin tarkoituksena on määritellä ehdot, jotka koskevat määräaikaisten oleskelulupien myöntämistä sellaisille kolmansien maiden kansalaisille, jotka tekevät yhteistyötä ihmiskaupan tai laittoman maahantulon avustamisen torjumiseksi, jolloin niiden lupien voimassaoloaika liittyy asiaankuuluvien kansallisten menettelyjen kesto.

2 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

- 'kolmannen maan kansalaisella' henkilöä, joka ei ole Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 17 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu Euroopan unionin kansalainen;
- 'laittomassa maahantulossa avustamisella' direktiivin 2002/90/EY 1 ja 2 artiklassa tarkoitettuna kaltaisia tapauksia;
- 'ihmiskaupalla' puitepäätöksen 2002/629/YOS 1, 2 ja 3 artiklassa tarkoitettuna kaltaisia tapauksia;
- 'maastapoistamispäätöksen täytäntöönpanotoimenpiteellä' mitä hyvänsä jäsenvaltion toteuttamaa toimenpidettä, jonka tarkoituksena on panna täytäntöön toimivaltaisten viranomaisten päätös kolmannen maan kansalaisen maasta poistamisesta;

e) 'oleskeluluvalla' mitä hyvänsä jäsenvaltion myöntämää lupaa, jonka perusteella tässä direktiivissä asetetut ehdot täyttävä kolmannen maan kansalainen voi laillisesti oleskella kyseisen valtion alueella;

6 artikla

f) 'ilman huoltajaa tulevilla alaikäisillä' alle 18-vuotiaita kolmannen maan kansalaisia, jotka saapuvat jäsenvaltion alueelle ilman heistä joko lain tai vakiintuneen käytännön mukaan vastuussa olevaa aikuista, niin kauan kuin he eivät tosiasiallisesti ole tällaisen aikuisen huostassa, tai alaikäisiä, jotka ovat jääneet ilman huoltajaa sen jälkeen, kun he ovat saapuneet jäsenvaltion alueelle.

Harkinta-aika

3 artikla

Sovellettamisala

1. Jäsenvaltioiden on sovellettava tätä direktiiviä kolmannen maan kansalaisiin, jotka ovat tai ovat olleet ihmiskauppaan liittyvien rikosten uhreja, vaikka he olisivat tulleet jäsenvaltioiden alueelle laittomasti.

2. Jäsenvaltiot voivat soveltaa tätä direktiiviä kolmannen maan kansalaisiin, jotka ovat joutuneet laittomassa maahanmuutossa avustamisen kohteiksi.

3. Tätä direktiiviä sovelletaan kyseessä olevan jäsenvaltion lainsäädännön mukaisen täysi-ikäisyyden saavuttaneisiin kolmannen maan kansalaisiin.

Edellisestä poiketen jäsenvaltiot voivat kansallisen lainsäädäntönsä mukaisin edellytyksin päättää soveltaa tätä direktiiviä myös alaikäisiin.

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kyseisille kolmannen maan kansalaisille annetaan harkinta-aika, jotta he voivat toipua kokemuksistaan ja päästä rikoksiin syyllistyneiden henkilöiden vaikutuspiiristä niin, että he kykenevät tekemään perustellun päätöksen siitä, tekevätkö he yhteistyötä toimivaltaisten viranomaisten kanssa.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun harkinta-ajan kesto ja alkamishetki määritellään kansallisen lainsäädännön mukaisesti.

2. Harkinta-ajan kuluessa ja siihen asti, kun toimivaltaiset viranomaiset ovat tehneet päätöksen, asianomaisilla kolmannen maan kansalaisilla on oikeus saada 7 artiklassa tarkoitettu kohtelu, eikä heitä koskevaa maastapoistamistoimenpidettä saa panna täytäntöön.

3. Harkinta-aika ei anna kyseiselle henkilölle tämän direktiivin mukaista oleskeluoikeutta.

4. Jäsenvaltio voi milloin tahansa keskeyttää harkinta-ajan, jos toimivaltaiset viranomaiset ovat todenneet, että kyseinen henkilö on aktiivisesti, vapaaehtoisesti ja omasta aloitteestaan solminut uudelleen siteet 2 artiklan b ja c alakohdassa tarkoitettuihin rikoksiin syyllistyneisiin henkilöihin tai jos tämä on tarpeen yleiseen järjestykseen ja kansallisen turvallisuuden suojaamiseen liittyvistä syistä.

4 artikla

Suotuisimmat säännökset

Tämä direktiivi ei estä jäsenvaltioita antamasta tai pitämästä voimassa tässä direktiivissä tarkoitettujen henkilöiden kannalta suotuisampia säännöksiä.

II LUKU

Oleskeluluvan myöntämisenettä

5 artikla

Asianomaisille kolmannen maan kansalaisille annettavat tiedot

Kun jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset katsovat, että tätä direktiiviä voidaan soveltaa kolmannen maan kansalaiseen, niiden on ilmoitettava direktiivin mukaisista mahdollisuuksista kyseiselle henkilölle.

Jäsenvaltiot voivat päättää, että nämä tiedot voi antaa myös valtiosta riippumaton järjestö tai kyseisen jäsenvaltion erikseen nimeämä yhdistys.

7 artikla

Kohtelu ennen oleskeluluvan myöntämistä

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että asianomaisille kolmannen maan kansalaisille, joilla itsellään ei ole riittävästi varoja, taataan sellainen elintaso, että heidän on mahdollista tulla toimeen, samoin kuin kiireellisen sairaanhoidon saanti. Viranomaisten on otettava huomioon muita heikommassa asemassa olevien henkilöiden erityistarpeet, mukaan lukien tarvittaessa ja jos kansallinen lainsäädäntö niin edellyttää, psykologinen tuki.

2. Jäsenvaltioiden on tätä direktiiviä soveltaessaan otettava asianmukaisesti huomioon asianomaisten kolmannen maan kansalaisten turvallisuutta ja suojelua koskevat tarpeet kansallista lainsäädäntöä noudattaen.

3. Jäsenvaltioiden on tarjottava asianomaisille kolmannen maan kansalaisille tarvittaessa käänös- ja tulkkauksipalveluja.

4. Jäsenvaltiot voivat kansallisessa lainsäädännössä asetettujen ehtojen mukaisesti myöntää asianomaisille kolmannen maan kansalaisille maksutonta oikeusapua, mikäli siitä on säädetty.

8 artikla

Oleskeluluvan myöntäminen ja uusiminen

1. Harkinta-ajan päätyttyä, tai aiemmin, mikäli toimivaltaiset viranomaiset katsovat asianomaisen kolmannen maan kansalaisen jo tällöin täyttävän b alakohdassa säädetty edellytykset, jäsenvaltioiden on harkittava,

- a) onko hänen oleskeluunsa jäsenvaltion alueella syytä jatkaa tutkinnallisista tai oikeuskäsittelyyn liittyvistä syistä;
- b) onko hän selvästi halukas tekemään yhteistyötä; ja
- c) onko hän katkaissut kaikki siteet henkilöihin, joita epäillään teoista, jotka voidaan katsoa 2 artiklan b ja c alakohdassa tarkoitetuiksi rikoksiksi.

2. Oleskeluluvan myöntäminen edellyttää 1 kohdan mukaisten ehtojen täyttymistä, sanotun kuitenkaan vaikuttamatta yleiseen järjestykseen ja kansallisen turvallisuuden suojaamiseen liittyviin syihin.

3. Oleskelulupa on voimassa vähintään kuusi kuukautta, sanotun kuitenkaan vaikuttamatta 14 artiklassa viitattuihin oleskeluluvan peruuttamista koskeviin säännöksiin. Oleskelulupa uusitaan, jos tämän artiklan 2 kohdassa säädetty edellytykset edelleen täyttyvät.

III LUKU

Oleskeluluvan haltijoiden kohtelu

9 artikla

Kohtelu oleskeluluvan myöntämisen jälkeen

1. Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että oleskeluluvan haltija, jolla ei ole riittävästi varoja, saa ainakin 7 artiklassa tarkoitetun kohtelun.

2. Jäsenvaltioiden on annettava tarvittavaa lääketieteellistä tai muuta apua niille asianomaisille kolmannen maan kansalaisille, joilla ei ole riittävästi varoja ja joilla on erityistarpeita, kuten raskaana oleville naisille, vammaisille tai seksuaalisen tai muun väkivallan uhreille sekä, jos jäsenvaltiot käyttävät niille 3 artiklan 3 kohdassa annettua mahdollisuutta, alaikäisille.

10 artikla

Alaikäiset

Jos jäsenvaltiot käyttävät niille 3 artiklan 3 kohdassa annettua mahdollisuutta, sovelletaan seuraavia säännöksiä:

- a) Jäsenvaltioiden on tätä direktiiviä soveltaessaan otettava huomioon lapsen etu. Niiden on huolehdittava, että menettely on asianmukainen lapsen ikä ja kehitysaste huomioon

ottaen. Ne voivat erityisesti pidentää harkinta-aikaa, jos katsovat tämän olevan lapsen edun vuoksi tarpeen.

- b) Jäsenvaltioiden on myönnettävä alaikäisille oikeus koulunkäyntiin samoin edellytyksin kuin jäsenvaltion kansalaisille. Jäsenvaltiot voivat säätää, että tämä oikeus koskee ainoastaan yhteiskunnan kustantamaa opetusta.

- c) Kun kyseessä on kolmannen maan kansalainen, joka on ilman huoltajaa tuleva alaikäinen, jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet varmistuakseen hänen henkellisydestään, kansalaisuudestaan sekä siitä, että hän tulee ilman huoltajaa. Niiden on myös tehtävä kaikkensa, jotta alaikäisen perhe voitaisiin löytää mahdollisimman pian, ja toteutettava viipymättä tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että alaikäinen saa kansallisen lainsäädännön mukaisen oikeudellisen edustajan, tarvittaessa myös rikosoikeudellisia menettelyjä varten.

11 artikla

Ansio työ sekä ammatillinen ja yleissivistävä koulutus

- 1. Jäsenvaltiot määrittävät säännöt, joiden mukaisesti oleskeluluvan haltijoilla on oikeus pääsyyn työmarkkinoille sekä ammatilliseen ja yleissivistävään koulutukseen.

Tällainen pääsy rajoittuu oleskeluluvan voimassaoloaikaan.

- 2. Työmarkkinoille sekä ammatilliseen ja yleissivistävään koulutukseen pääsyä koskevista edellytyksistä ja menettelyistä määräävät toimivaltaiset viranomaiset kansallisen lainsäädännön mukaisesti.

12 artikla

Asianomaisia kolmannen maan kansalaisia koskevat ohjelmat tai järjestelmät

- 1. Asianomaisille kolmannen maan kansalaisille on myönnettävä pääsy jäsenvaltioiden, taikka valtioista riippumattomien järjestöjen tai yhdistysten, joilla on erityisjärjestelyjä jäsenvaltioiden kanssa, olemassa oleviin ohjelmiin tai järjestelmiin, joiden tarkoituksena on heidän palauttamisensa normaaliin sosiaaliseen elämään ja joihin sisältyy tarvittaessa ammattitaidon parantamiseen tarkoitettuja kursseja tai valmistamista tuettuun kotimaahan paluuseen.

Jäsenvaltiot voivat järjestää erityisohjelmia tai -järjestelmiä asianomaisille kolmannen maan kansalaisille.

- 2. Kun jäsenvaltio päättää ottaa käyttöön ja toteuttaa 1 kohdassa tarkoitettuja ohjelmia tai järjestelmiä, se voi asettaa oleskeluluvan myöntämisen tai sen uusimisen ehdoksi mainittuihin ohjelmiin tai järjestelmiin osallistumisen.

IV LUKU

Oleskeluluvan uusimatta jättäminen ja peruuttaminen

13 artikla

Oleskeluluvan uusimatta jättäminen

1. Tämän direktiivin perusteella myönnettyä oleskelulupaa ei uusita, jos 8 artiklan 2 kohdassa säädetty edellytykset eivät enää täyty tai jos asiaankuuluva menettely on päätynyt toimivaltaisen viranomaisen tekemällä päätöksellä.

2. Tämän direktiivin perusteella myönnetyn oleskeluluvan voimassaolon päätyttyä sovelletaan yleistä ulkomaalaissäädäntöä.

14 artikla

Oleskeluluvan peruuttaminen

Oleskelulupa voidaan peruuttaa milloin tahansa, jos sen myöntämisen edellytykset eivät enää täyty. Erityisesti oleskelulupa voidaan peruuttaa seuraavissa tapauksissa:

- a) jos luvan haltija on aktiivisesti, vapaaehtoisesti ja omasta aloitteestaan luonut uudelleen siteet 2 artiklan b ja c alakohdassa tarkoitettua rikoksesta epäiltyihin; tai
- b) jos toimivaltainen viranomainen katsoo, että uhrin yhteistyö on vilpillistä tai hänen tekemänsä ilmoitus on vilpillinen tai perusteeton; tai
- c) yleiseen järjestykseen ja kansallisen turvallisuuden suojaamiseen liittyvistä syistä; tai
- d) jos uhri ei enää suostu yhteistyöhön; tai
- e) jos toimivaltainen viranomainen päättää olla jatkamatta menettelyä.

V LUKU

Loppusäännökset

15 artikla

Suojalauseke

Tämän direktiivin soveltaminen ei rajoita uhrien ja todistajien suojelemiseen liittyvien kansallisten erityissääntöjen soveltamista.

16 artikla

Kertomus

1. Komissio antaa viimeistään 6 päivänä elokuuta 2008 Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen tämän direktiivin soveltamisesta jäsenvaltioissa ja tekee tarvittaessa ehdotuksia sen muuttamisesta. Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle kaikki tämän kertomuksen laatimista varten tarvittavat tiedot.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetun kertomuksen antamisen jälkeen komissio laatii vähintään kolmen vuoden välein Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen tämän direktiivin soveltamisesta jäsenvaltioissa.

17 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan ennen 6 päivää elokuuta 2006. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

18 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan Euroopan unionin virallisessa lehdessä.

19 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu jäsenvaltioille Euroopan yhteisön perustamissopimuksen mukaisesti.

Tehty Luxemburgissa 29 päivänä huhtikuuta 2004.

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

M. Mc DOWELL

NEUVOSTON DIREKTIIVI 2004/82/EY,

annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004,

liikenteenharjoittajien velvollisuudesta toimittaa tietoja matkustajista

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 62 artiklan 2 kohdan a alakohdan ja 63 artiklan 3 kohdan b alakohdan,

ottaa huomioon Espanjan kuningaskunnan aloitteen ⁽¹⁾,

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Laittoman maahanmuuton torjumiseksi tehokkaasti ja rajatarkastusten parantamiseksi on erittäin tärkeää, että kaikissa jäsenvaltioissa säädetään velvollisuuksia jäsenvaltioiden alueelle matkustajia kuljettaville lentoliikenteen harjoittajille. Tämän tavoitteen vaikutusten tehostamiseksi velvollisuutensa laiminlyönteille liikenteenharjoittajille jäsenvaltioissa tällä hetkellä määrättävät sakkorangaistukset olisi lisäksi mahdollisuuksien mukaan yhdenmukaistettava ottaen tällöin huomioon jäsenvaltioiden oikeusjärjestelmien ja -käytäntöjen eroavuudet.
- (2) Maaliskuun 25 ja 26 päivänä maaliskuuta 2004 kokoonnutunut Eurooppa-neuvosto antoi julkilausuman terrorismin torjunnasta korostaen, että on nopeutettava tämän alan toimenpiteiden tarkastelua ja jatkettava ehdotetun neuvoston direktiivin, joka koskee liikenteenharjoittajien velvollisuutta toimittaa tietoja matkustajista, käsittelyä tarkoituksin pian sopia näistä toimenpiteistä.
- (3) On tärkeää välttää sitä, ettei yhteisö kykene toimimaan laittoman maahanmuuton torjunnassa.
- (4) Toukokuun 1 päivänä toukokuuta 2004 alkaen neuvosto ei voi enää toimia jäsenvaltion aloitteesta.
- (5) Neuvosto on käyttänyt kaikki mahdollisuudet saadakseen Euroopan parlamentin lausunnon ajoissa.
- (6) Näissä poikkeuksellisissa olosuhteissa direktiivi olisi annettava ilman Euroopan parlamentin lausuntoa.
- (7) Liikenteenharjoittajille tämän direktiivin nojalla asetettavat velvollisuudet täydentävät velvollisuuksia, jotka on otettu käyttöön 14 päivänä kesäkuuta 1985 tehdyn Schengenin sopimuksen soveltamisesta vuonna 1990 tehdyn Schengenin yleissopimuksen 26 artiklan määräysten, sellaisina kuin ne ovat täydennettyinä neuvoston direktiivillä 2001/51/EY ⁽²⁾, nojalla, sillä näiden kumpienkin velvollisuuksien yhteisenä tavoitteena on maahanmuuttovirtojen hillintä ja laittoman maahanmuuton torjunta.
- (8) Ei ole syytä puuttua jäsenvaltioiden vapauteen pitää voimassa tai säätää lentoliikenteen harjoittajia tai joitakin muita liikenteenharjoittajien ryhmiä koskevia muitakin velvollisuuksia, mukaan lukien paluulippuja koskevat tiedot, riippumatta siitä, onko kyse tässä direktiivissä tarkoitetuista liikenteenharjoittajista, sanotun kuitenkaan rajoittamatta yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta 24 päivänä lokakuuta 1995 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 95/46/EY ⁽³⁾ säännösten soveltamista.
- (9) Laittoman maahanmuuton torjumiseksi tehokkaasti ja tämän tavoitteen vaikutusten tehostamiseksi on syytä kiinnittää huomiota mahdollisimman varhaisessa vaiheessa erityisesti sellaisiin teknologisiin innovaatioihin, jotka liittyvät biometristen tunnistaiden käyttöönottoon ja käyttöön liikenteenharjoittajien toimittavissa tiedoissa, sanotun kuitenkaan rajoittamatta direktiivin 95/46/EY säännösten soveltamista.
- (10) Jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että kaikissa liikenteenharjoittajia vastaan nostetuissa oikeudenkäynneissä, jotka voivat johtaa seuraamusten soveltamiseen, oikeutta puolustautua ja hakea muutosta tällaisiin päätöksiin voidaan tosiasiallisesti käyttää.
- (11) Näillä toimenpiteillä toteutetaan Schengenin toimeenpanevan komitean päätöksessä (SCH/Com-ex (94) 17 rev 4) esitettyjä valvontamahdollisuuksia, joiden avulla on tarkoitus lisätä rajatarkastuksia ja varata riittävästi aikaa kaikkien matkustajien tarkastamiseen rajalla yksityiskohdaisesti ja kattavasti, siten että tällaisten tarkastusten suorittamisesta vastaaville viranomaisille toimitetaan tiedot matkustajista etukäteen.
- (12) Jäsenvaltioiden viranomaisten tämän direktiivin nojalla suorittamaan henkilötietojen käsittelyyn sovelletaan direktiiviä 95/46/EY. Tämä tarkoittaa, että vaikka olisi perusteltua käsitellä rajatarkastuksia varten toimitettuja tietoja matkustajista myös niiden käytön sallimiseksi todisteena oikeudenkäynneissä, joiden tarkoituksena on panna täytäntöön maahantuloa ja maahanmuuttoa koskevia lakeja ja asetuksia, mukaan lukien niiden yleistä järjestystä ja sisäistä turvallisuutta koskevat säännökset, niiden myöhempi käsittely näiden tarkoitusten kanssa yhteensopimattomalla tavalla olisi vastoin direktiivin 95/46/EY 6 artiklan 1 kohdan b alakohdassa vahvistettua periaatetta. Jäsenvaltioiden olisi säädettävä seuraamusjärjestelmästä, jota sovelletaan tämän direktiivin tarkoituksen vastaiseen käyttöön.

⁽¹⁾ EUVL C 82, 5.4.2003, s. 23.

⁽²⁾ EYVL L 187, 10.7.2001, s. 45.

⁽³⁾ EYVL L 281, 23.11.1995, s. 31.

- (13) Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan yhteisön perustamissopimukseen liitetyn, Tanskan asemasta tehdyn pöytäkirjan 1 ja 2 artiklan mukaisesti Tanska ei osallistu tämän direktiivin antamiseen eikä direktiivi sido Tanskaa eikä sitä sovelleta siihen. Koska tällä direktiivillä kehitetään Schengenin säännöstöä Euroopan yhteisön perustamissopimuksen kolmannen osan IV osaston määräysten mukaisesti, Tanska päättää edellä mainitun pöytäkirjan 5 artiklan mukaisesti kuuden kuukauden kuluessa siitä, kun neuvosto on antanut tämän direktiivin, saattaako se direktiivin osaksi kansallista lainsäädäntöään.
- (14) Islannin ja Norjan osalta tällä direktiivillä kehitetään Euroopan unionin neuvoston sekä Islannin tasavallan ja Norjan kuningaskunnan välisessä, viimeksi mainittujen osallistumisesta Schengenin säännöstön täytäntöönpanoon, soveltamiseen ja kehittämiseen tehdyssä sopimuksessa ⁽¹⁾ tarkoitettuja Schengenin säännöstön niitä määräyksiä, jotka kuuluvat tietyistä mainitun sopimuksen yksityiskohtaisista soveltamissäännöistä tehdyn neuvoston päätöksen 1999/437/EY ⁽²⁾ 1 artiklan E kohdassa tarkoitettuun alaan.
- (15) Yhdistynyt kuningaskunta osallistuu tähän direktiiviin Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan yhteisön perustamissopimukseen liitetyn Schengenin säännöstön sisällyttämisestä osaksi Euroopan unionia tehdyn pöytäkirjan 5 artiklan ja Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan pyynnöstä saada osallistua joihinkin Schengenin säännöstön määräyksiin 29 päivänä toukokuuta 2000 tehdyn neuvoston päätöksen 2000/365/EY ⁽³⁾ 8 artiklan 2 kohdan mukaisesti.
- (16) Irlanti osallistuu tähän direktiiviin Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan yhteisön perustamissopimukseen liitetyn Schengenin säännöstön sisällyttämisestä osaksi Euroopan unionia tehdyn pöytäkirjan 5 artiklan ja Irlannin pyynnöstä saada osallistua joihinkin Schengenin säännöstön määräyksiin 28 päivänä helmikuuta 2002 tehdyn neuvoston päätöksen 2002/192/EY ⁽⁴⁾ 6 artiklan 2 kohdan mukaisesti.
- (17) Tämä direktiivi on vuoden 2003 liittymisasiakirjan 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu Schengenin säännöstöön perustuva tai muutoin siihen liittyvä säädös,

ON ANTANUT TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Tavoite

Tämän direktiivin tarkoituksena on tehostaa rajatarkastuksia ja torjua laitonta maahanmuuttoa siten, että liikenteenharjoittajat

toimittavat toimivaltaisille kansallisille viranomaisille matkustajia koskevat tiedot etukäteen.

2 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

- "liikenteenharjoittajalla" luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, joka harjoittaa ammattimaisesti henkilöiden kuljetusta ilmateitse;
- "ulkorajoilla" jäsenvaltioiden ulkorajoja kolmansien maiden kanssa;
- "rajatarkastuksella" rajalla suoritettua tarkastusta, joka perustuu yksinomaan asianomaisen henkilön aikomukseen ylittää kyseinen raja, ottamatta huomioon muita näkökohtia;
- "rajanylityspaikalla" paikkaa, jonka toimivaltaiset viranomaiset ovat vahvistaneet ulkorajojen ylityspaikaksi;
- "henkilötiedoilla", "henkilötietojen käsittelyllä" ja "henkilötietojen rekisteröintijärjestelmällä" samaa kuin direktiivin 95/46/EY 2 artiklassa.

3 artikla

Tietojen toimittaminen

1. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet velvoittaakseen liikenteenharjoittajat toimittamaan henkilöille ulkorajoilla suoritettavista tarkastuksista vastaavien viranomaisten pyynnöstä lähtöselvityksen päätyttyä tiedot matkustajista, jotka liikenteenharjoittajat kuljettavat viralliselle rajanylityspaikalle, jonka kautta kyseiset henkilöt saapuvat jäsenvaltioiden alueelle.

2. Edellä mainittuihin tietoihin on sisällyttävä:

- käytetyn matkustusasiakirjan numero ja tyyppi,
- kansalaisuus,
- koko nimi,
- syntymäaika,
- rajanylityspaikka, jonka kautta henkilö saapuu jäsenvaltioiden alueelle,
- kuljetuksen koodi,
- kuljetuksen lähtö- ja saapumisaika,
- asianomaisella kuljetuksella kuljetettujen henkilöiden kokonaismäärä,
- alkuperäinen lähtöpaikka.

3. Edellä mainittujen tietojen toimittaminen ei missään tapauksessa vapauta velvollisuuksista ja vastuusta, joista määrätään liikenteenharjoittajien osalta Schengenin yleissopimuksen 26 artiklan määräyksissä, sellaisina kuin ne ovat täydennettyinä direktiivillä 2001/51/EY.

⁽¹⁾ EYVL L 176, 10.7.1999, s. 36.

⁽²⁾ EYVL L 176, 10.7.1999, s. 31.

⁽³⁾ EYVL L 131, 1.6.2000, s. 43.

⁽⁴⁾ EYVL L 64, 7.3.2002, s. 20.

4 artikla

Seuraamukset

1. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarpeelliset toimenpiteet määrätäkseen seuraamuksista niille liikenteenharjoittajille, jotka tuottamuksesta eivät ole toimittaneet tietoja tai jotka ovat toimittaneet puutteellisia tai vääriä tietoja. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarpeelliset toimenpiteet varmistaakseen, että seuraamukset ovat tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia, ja että joko

- a) seuraamusten enimmäismäärä on vähintään 5 000 euroa tai vähintään vastaava määrä kansallisessa valuutassa *Euroopan unionin virallisessa lehdessä* tämän direktiivin voimaantulopäivänä julkaistun vaihtokurssin mukaan laskettuna kutakin toteutettua matkaa kohti, jolta ei ole ilmoitettu matkustajätietoja tai ne on ilmoitettu virheellisesti; tai
- b) seuraamusten vähimmäismäärä on vähintään 3 000 euroa tai vähintään vastaava määrä kansallisessa valuutassa *Euroopan unionin virallisessa lehdessä* tämän direktiivin voimaantulopäivänä julkaistun vaihtokurssin mukaan laskettuna kutakin toteutettua matkaa kohti, jolta ei ole ilmoitettu matkustajätietoja tai ne on ilmoitettu virheellisesti.

2. Tämän direktiivin säännökset eivät estä jäsenvaltioita ottamasta käyttöön tai soveltamasta edelleen sellaisia liikenteenharjoittajia, jotka rikkovat hyvin vakavasti tästä direktiivistä johtuvia velvoitteita, koskevia muita seuraamuksia, joita voivat olla esimerkiksi kulkuneuvon liikkumisen estäminen, takavarikoiminen ja menetetyksi tuomitseminen taikka liikenneluvan väliaikainen tai pysyvä peruuttaminen.

5 artikla

Oikeudenkäynti

Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että niiden laeissa, asetuksissa ja hallinnollisissa määräyksissä säädetään, että liikenteenharjoittajilla, joita vastaan nostetaan oikeudenkäynti seuraamusten määräämiseksi, on tosiasiallinen oikeus puolustautua ja hakea muutosta.

6 artikla

Tietojen käsittely

1. Edellä 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen henkilötiedot toimitetaan viranomaisille, joiden tehtävänä on tarkastaa henkilöt ulkorajoilla, joiden kautta matkustajat saapuvat jäsenvaltion alueelle, näiden tarkastusten helpottamiseksi, jotta laitonta maahanmuuttoa voidaan torjua tehokkaammin.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että liikenteenharjoittajat hankkivat kyseiset tiedot ja toimittavat ne sähköisesti tai, jos se ei ole mahdollista, muulla asianmukaisella tavalla viranomaisille, jotka suorittavat tarkastuksen virallisella rajanylityspaikalla, jonka kautta matkustaja saapuu jäsenvaltioiden alueelle. Viranomaiset, joiden tehtävänä on tarkastaa ulkorajat ylittävät henkilöt, säilyttävät tiedot väliaikaisesti.

Matkustajien saavuttua maahan kyseisten viranomaisten on hävitettävä tiedot 24 tunnin kuluessa niiden toimittamisesta, ellei tietoja tarvita myöhemmin henkilötarkastuksia ulkorajoilla suorittavien viranomaisten lakisääteisten tehtävien harjoittamista varten kansallisen lainsäädännön mukaisesti ja jollei direktiivin 95/46/EY mukaisista tietosuojasäännöksistä muuta johdu.

Jäsenvaltioiden on toteutettava tarpeelliset toimenpiteet velvoittaakseen liikenteenharjoittajat hävittämään tämän direktiivin mukaisesti hankkimansa ja rajaviranomaisille toimittamansa henkilötiedot 24 tunnin kuluessa 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitettussa kuljetuksessa käytetyn liikennevälineen saapumisesta määränpäähän.

Jäsenvaltiot voivat myös käyttää 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja henkilötietoja lainvalvontatarkoituksiin kansallisen lainsäädäntönsä mukaisesti ja jollei direktiivin 95/46/EY mukaisista tietosuojasäännöksistä muuta johdu.

2. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarpeelliset toimenpiteet velvoittaakseen liikenteenharjoittajat antamaan matkustajille tietoja direktiivin 95/46/EY säännösten mukaisesti. Tähän sisältyvät myös direktiivin 95/46/EY 10 artiklan c alakohdassa ja 11 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettujen tiedot.

7 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on toteutettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät toimenpiteet viimeistään 5 päivänä syyskuuta 2006. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitettuihin kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

*8 artikla***Voimaantulo**

Tämä direktiivi tulee voimaan kolmantenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

*9 artikla***Vastaanottajat**

Tämä direktiivi on osoitettu jäsenvaltioille Euroopan yhteisön perustamissopimuksen mukaisesti.

Tehty Luxemburgissa 29 päivänä huhtikuuta 2004.

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

M. MCDOWELL

II

(Säädökset, joita ei tarvitse julkaista)

NEUVOSTO

NEUVOSTON PÄÄTÖS,

tehty 29 päivänä huhtikuuta 2004,

yhteisten lentojen järjestämisestä henkilökohtaisen maastapoistamispäätöksen saaneiden kolmansien maiden kansalaisten poistamiseksi kahden tai useamman jäsenvaltion alueelta

(2004/573/EY)

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 63 artiklan 3 kohdan b alakohdan,

ottaa huomioon Italian tasavallan aloitteen ⁽¹⁾,

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Neuvoston 28 päivänä helmikuuta 2002 hyväksymässä laittoman maahanmuuton ja ihmiskaupan torjuntaa Euroopan unionissa koskevassa kokonaisvaltaisessa toimintasuunnitelmassa ⁽²⁾, joka perustuu komission neuvostolle ja Euroopan parlamentille 15 päivänä marraskuuta 2001 antamaan tiedonantoon laitonta maahanmuuttoa koskevasta yhteisestä politiikasta, todetaan, että takaisinotto- ja palauttamispolitiikka ovat keskeinen osa laittoman maahanmuuton torjuntaa. Sitä varten kokonaisvaltaisessa toimintasuunnitelmassa korostetaan tarvetta yksilöidä konkreettisia toimenpiteitä, kuten yhteisen lähestymistavan määrittäminen ja jäsenvaltioiden välinen yhteistyö palauttamistoimenpiteiden täytäntöönpanossa. Siksi olisi määriteltävä yhteiset säännöt palauttamismenettelyjä varten.
- (2) Neuvoston 13 päivänä kesäkuuta 2002 hyväksymässä Euroopan unionin ulkorajojen valvontaa koskevassa suunnitelmassa, joka perustuu komission neuvostolle ja Euroopan parlamentille 7 päivänä toukokuuta 2002 antamaan tiedonantoon ”Kohti Euroopan unionin jäsenvaltioiden ulkorajojen yhdenmukaista valvontaa”, esitetään palauttamisoperaatioiden järkipäätämistä Euroopan unionin jäsenvaltioiden ulkorajojen yhdenmukaista valvontaa koskevien toimenpiteiden ja toimien yhteydessä.
- (3) Neuvoston 28 päivänä marraskuuta 2002 hyväksymässä palauttamista koskevassa toimintaohjelmassa, joka perustuu komission 10 päivänä huhtikuuta 2002 esittä-

mään vihreään kirjaan jäsenvaltioissa laittomasti oleskelevien henkilöiden palauttamista koskevasta yhteisön politiikasta sekä komission 14 päivänä lokakuuta 2002 Euroopan parlamentille ja neuvostolle antamaan tiedonantoon jäsenvaltioissa laittomasti oleskelevien henkilöiden palauttamista koskevasta yhteisön politiikasta, suositetaan jäsenvaltioiden operatiivisen yhteistyön parantamiseen liittyvien toimenpiteiden ja toimien yhteydessä laittomasti maassa oleskelevien kolmansien maiden kansalaisten palauttamista mahdollisimman tehokkaasti yhdistäen voimavarat kyseisten yhteisten lentojen järjestämisessä.

- (4) On tärkeää välttää sääntelemätöntä tilaa yhteisössä yhteisten lentojen järjestämisen alalla.
- (5) Toukokuun 1 päivästä 2004 alkaen neuvosto ei voi enää toimia jäsenvaltion aloitteesta.
- (6) Neuvosto on käyttänyt kaikki keinonsa saada Euroopan parlamentin lausunto ajoissa.
- (7) Näissä poikkeuksellisissa olosuhteissa tämä päätös olisi tehtävä ilman Euroopan parlamentin lausuntoa.
- (8) Jäsenvaltioiden on pantava tämä päätös täytäntöön kunnioittaen ihmisoikeuksia ja perusvapauksia ja erityisesti 4 päivänä marraskuuta 1950 tehtyä Euroopan ihmisoikeussopimusta, 10 päivänä joulukuuta 1984 tehtyä kidutuksen ja muun julman, epäinhimillisen tai halventavan kohtelun vastaista Yhdistyneiden Kansakuntien yleissopimusta, Genevessä 28 päivänä heinäkuuta 1951 tehtyä pakolaisen oikeusasemaa koskevaa yleissopimusta sekä siihen kuuluvaa, New Yorkissa 31 päivänä tammikuuta 1967 tehtyä pöytäkirjaa, 20 päivänä marraskuuta 1989 tehtyä yleissopimusta lapsen oikeuksista sekä 18 päivänä joulukuuta 2000 hyväksyttyä Euroopan unionin perusoikeuskirjaa ⁽³⁾.

⁽¹⁾ EUVL C 223, 19.9.2003, s. 3.⁽²⁾ EYVL C 142, 14.6.2002, s. 23.⁽³⁾ EYVL C 364, 18.12.2000, s. 1.

- (9) Tätä päätöstä olisi sovellettava sen kuitenkään rajoittamatta lentoteitse tapahtuvaa maasta poistamista koskevien asianomaisten kansainvälisten asiakirjojen, kuten vuoden 1944 Chicagon kansainvälisen siviili-ilmailun yleissopimuksen (ICAO) ja Euroopan siviili-ilmailukonferenssin (ECAC) asianomaisten asiakirjojen, soveltamista.
- (10) Hyödyllistä opastusta tämän päätöksen täytäntöönpanossa on löydettävissä lentoteitse tapahtuvaan yhteiseen maasta poistamiseen sovellettavia turvallisuusmääräyksiä koskevista yhteisistä ohjeista, jotka eivät ole sitovia.
- (11) Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan yhteisön perustamissopimukseen liitetyn Tanskan asemasta tehdyn pöytäkirjan 1 ja 2 artiklan mukaisesti Tanska ei osallistu tämän päätöksen tekemiseen eikä se sido Tanskaa eikä sitä sovelleta siihen. Koska tämä päätös perustuu Schengenin säännöstöön Euroopan yhteisön perustamissopimuksen III osan IV osaston määräysten nojalla, Tanskan on mainitun pöytäkirjan wartiklan mukaisesti päätettävä kuuden kuukauden kuluessa siitä, kun neuvosto on hyväksynyt tämän päätöksen, saattaako se päätöksen osaksi kansallista lainsäädäntöään.
- (12) Islannin tasavallan ja Norjan kuningaskunnan osalta tämä päätös koskee Euroopan unionin neuvoston sekä Islannin tasavallan ja Norjan kuningaskunnan välillä 18 päivänä toukokuuta 1999 tehdyssä sopimuksessa viimeksi mainittujen osallistumisesta Schengenin säännösten täytäntöönpanoon, soveltamiseen ja kehittämiseen ⁽¹⁾ tarkoitettua Schengenin säännösten niiden määräysten kehittämistä, jotka kuuluvat kyseisen sopimuksen tietyistä yksityiskohtaisista soveltamissäännöistä tehdyn neuvoston päätöksen 1999/437/EY ⁽²⁾ 1 artiklan C kohdassa tarkoitettuun alaan. Mainitussa sopimuksessa määrättyjen menettelyjen päätyttyä sovelletaan tähän päätökseen perustuvia oikeuksia ja velvoitteita myös näihin kahteen valtioon sekä niiden suhteisiin yhteisön jäsenvaltioiden kanssa, joille tämä päätös on osoitettu.
- (13) Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan yhteisön perustamissopimukseen liitetyn, Yhdistyneen kuningaskunnan ja Irlannin asemasta tehdyn pöytäkirjan 3 artiklan mukaisesti kyseiset jäsenvaltiot ovat ilmoittaneet haluavansa osallistua tämän päätöksen tekemiseen ja soveltamiseen,

ON TEHNYT SEURAAVAN PÄÄTÖKSEN:

1 artikla

Tarkoitus

Tämän päätöksen tarkoituksena on koordinoita henkilökohtaisen maastapoistamispäätöksen saaneiden kolmansien maiden

⁽¹⁾ EYVL L 176, 10.7.1999, s. 36.

⁽²⁾ EYVL L 176, 10.7.1999, s. 31.

kansalaisten, jäljempänä "kolmansien maiden kansalaiset", poistamista lentoteitse kahdesta tai useammasta jäsenvaltiosta.

2 artikla

Määritelmät

Tässä päätöksessä tarkoitetaan:

- "kolmannen maan kansalaisella" henkilöä, joka ei ole Euroopan unionin jäsenvaltion, Islannin tasavallan eikä Norjan kuningaskunnan kansalainen;
- "järjestävällä jäsenvaltiolla" jäsenvaltiota, jonka tehtävänä on yhteisten lentojen järjestäminen;
- "osallistuvalla jäsenvaltiolla" jäsenvaltiota, joka osallistuu järjestävän jäsenvaltion järjestämiin yhteisiin lentoihin;
- "yhteisellä lennolla" tähän tarkoitukseen valitun lentoliikenteen harjoittajan suorittamaa kolmansien maiden kansalaisten kuljetusta;
- "(maasta) poistamistoimenpiteellä" ja "lentoteitse tapahtuvalla yhteisellä (maasta) poistamisella" kaikkia toimia, joita tarvitaan asianomaisten kolmansien maiden kansalaisten palauttamiseen, kuljetus yhteisillä lennoilla mukaan lukien;
- "saattajilla" turvallisuushenkilöstöä, jonka tehtävänä on saattaa kolmansien maiden kansalaisia yhteisellä lennolla, sekä terveydenhuollosta vastaavia henkilöitä ja tulkkeja.

3 artikla

Kansallinen viranomainen

Kukin jäsenvaltio nimeää kansallisen viranomaisen, joka vastaa yhteisten lentojen järjestämisestä ja/tai niihin osallistumisesta ja ilmoittaa tähän liittyvät tiedot muille jäsenvaltioille.

4 artikla

Järjestävän jäsenvaltion tehtävät

1. Kun jäsenvaltio päättää järjestää kolmansien maiden kansalaisten poistamiseksi maasta yhteisen lennon, joka on avoin muiden jäsenvaltioiden osallistumiselle, sen on ilmoitettava asiasta muiden jäsenvaltioiden kansallisille viranomaisille.

2. Järjestävän jäsenvaltion kansallisen viranomaisen on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että yhteinen lento toteutetaan asianmukaisesti. Sen on erityisesti:

- valittava lentoliikenteen harjoittaja ja määritettävä valitun lentoliikenteen harjoittajan kanssa kaikki yhteiseen lentoon liittyvät kustannukset, vastattava asianomaisista sopimusvelvoitteista ja varmistettava, että lentoliikenteen harjoittaja toteuttaa kaikki tarvittavat toimenpiteet yhteisen lennon toteuttamiseksi, mukaan lukien aiheellinen apu kolmansien maiden kansalaisille ja saattajille;

- b) pyydettyä ja vastaanotettava kauttakulku- ja määrämäina toimivilta kolmansilta mailta luvat, joita vaaditaan yhteisen lennon toteuttamiseen;
- c) käytettävä yhteyksiä ja suoritettava asianmukaiset järjestelyt yhteisen lennon järjestämiseksi osallistuvien jäsenvaltioiden kanssa;
- d) määritettävä toimintaa koskevat yksityiskohdat ja menettelyt ja määritettävä yhteisymmärryksessä osallistuvien jäsenvaltioiden kanssa se saattajien lukumäärä, joka on tarkoituksenmukainen maasta poistettavien kolmansien maiden kansalaisten lukumäärään nähden;
- e) hoidettava kaikki asianmukaiset rahoitusjärjestelyt osallistuvien jäsenvaltioiden kanssa.

5 artikla

Osallistuvan jäsenvaltion tehtävät

Osallistuvan jäsenvaltion on päättäessään osallistua yhteiseen lentoon:

- a) ilmoitettava järjestävän jäsenvaltion kansalliselle viranomaiselle aikomuksestaan osallistua yhteiseen lentoon ja täsmennettävä maasta poistettavien kolmansien maiden kansalaisten lukumäärä;
- b) järjestettävä riittävä määrä saattajia kutakin maasta poistettavaa kolmannen maan kansalaista kohden. Mikäli saattajat järjestää ainoastaan järjestävä jäsenvaltio, kunkin osallistuvan jäsenvaltion on varmistettava vähintään kahden edustajan mukanaolo koneessa. Edustajat, joilla tulee olla sama asema kuin saattajilla, hoitavat vastuullaan olevien kolmansien maiden kansalaisten luovuttamisen määrämään viranomaisille.

6 artikla

Yhteiset tehtävät

Järjestävän jäsenvaltion ja kunkin osallistuvan jäsenvaltion on:

- a) varmistettava, että kullakin kolmannen maan kansalaisella ja saattajilla on voimassa olevat matkustusasiakirjat ja muut tarvittavat lisäasiakirjat kuten maahantuloviisumit ja/tai kauttakulkuviisumit, todistukset tai tiedot;
- b) ilmoitettava mahdollisimman pian kolmansien kauttakulku- ja määrämäiden diplomaatti- ja konsuliedustustoilleen yhteistä lentoa koskevista järjestelyistä tarvittavan avun saamista varten.

7 artikla

Loppulauseke

Lentoteitse tapahtuvia yhteisiä maasta poistamisia suorittaessaan jäsenvaltioiden on otettava huomioon liitteenä olevat lentoteitse tapahtuvaan yhteiseen maasta poistamiseen sovellettavia turvallisuusmääräyksiä koskevat yhteiset ohjeet.

8 artikla

Voimaantulo

Tätä päätöstä noudatetaan sitä päivää seuraavasta päivästä, jona se julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

9 artikla

Osoitus

Tämä päätös on osoitettu kaikille jäsenvaltioille perustamissopimuksen mukaisesti.

Tehty Luxemburgissa 29 päivänä huhtikuuta 2004.

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

M. McDOWELL

LIITE

LENTOTEITSE TAPAHTUVAAN YHTEISEEN MAASTA POISTAMISEEN SOVELLETTAVIA TURVALLISUUSMÄÄRÄYKSIÄ KOSKEVAT YHTEISET OHJEET

1. MAASTA POISTAMISTA EDELTÄVÄ VAIHE

1.1. **Maasta poistettavia henkilöitä koskevat vaatimukset**1.1.1. *Oikeudellinen tilanne*

Maassa laittomasti oleskelevien henkilöiden poistamiseksi maasta järjestetään yhteisiä lentoja. Maassa laittomasti oleskelevat ovat henkilöitä, jotka eivät täytä Euroopan unionin jäsenvaltion alueelle pääsyn, kyseisellä alueella oleskelun tai asumisen edellytyksiä tai joilla kyseiset edellytykset eivät enää täyty. Järjestävän jäsenvaltion ja kunkin osallistuvan jäsenvaltion on varmistettava, että kaikkien niiden vastuulla olevien maasta poistettavien henkilöiden oikeudellinen tilanne mahdollistaa maasta poistamisen.

1.1.2. *Terveystila ja potilaskertomukset*

Järjestävän jäsenvaltion ja kunkin osallistuvan jäsenvaltion on varmistettava, että niiden vastuulla olevien maasta poistettavien henkilöiden terveystila on riittävän hyvä, jotta kyseisten henkilöiden lentoteitse tapahtuva maasta poistaminen on sekä oikeudellisen että todellisen tilanteen perusteella arvioituna turvallista. Maasta poistettavien henkilöiden potilaskertomusten on oltava saatavilla, jos tiedossa oleva maasta poistettavan henkilön terveystila tätä edellyttää tai jos lääkärinhoito on tarpeen. Näiden tietojen on sisällettävä lääkärintarkastusten tulokset, diagnoosi sekä tiedot lääkintätoimenpiteiden mahdollisesti edellyttämästä lääkähoidosta. Potilaskertomusten on oltava saatavilla useammalla kielellä, jos osallistuva lääkintähenkilöstö ei pysty riittävän hyvin ymmärtämään alkukieltä. Järjestäviä ja osallistuvia jäsenvaltioita kannustetaan käyttämään yhteisiä vakiolomakkeita laatiessaan potilaskertomuksia tai antaessaan todistuksia siitä, että maasta poistettavan henkilön terveystila sallii lentokuljetuksen. Osallistuvien jäsenvaltioiden on ilmoitettava järjestävälle jäsenvaltiolle ennen poistamistoimenpiteen toteuttamista kaikista tapauksista, joissa maasta poistettavan henkilön terveystila vaikuttaa maastapoistamismahdollisuuteen. Järjestävän jäsenvaltion on varattava itselleen oikeus kieltäytyä päästämästä yhteiselle lennolle sellaista maasta poistettavaa henkilöä, jonka maastapoistaminen ei maasta poistettavan henkilön terveystilan takia olisi turvallisuuden varmistamisen ja ihmisarvon kunnioittamisen periaatteiden mukaista.

1.1.3. *Asiakirjat*

Järjestävän jäsenvaltion ja kunkin osallistuvan jäsenvaltion on varmistettava, että kutakin maasta poistettavaa henkilöä varten on olemassa voimassa oleva matkustusasiakirja sekä kaikki muut tarvittavat lisäasiakirjat, todistukset ja tiedot. Näiden asiakirjojen on oltava valtuutetun henkilön hallussa määräraahan saapumiseen asti.

Järjestävän jäsenvaltion ja kunkin osallistuvan jäsenvaltion vastuulla on varmistaa, että saattajilla ja edustajilla on tarvittavat viisumit yhteisen lennon määräraamaa ja kauttakulkumaata (-maita) varten.

1.1.4. *Ilmoitukset*

Järjestävän jäsenvaltion on varmistettava, että lentoyhtiöille, mahdollisille kauttakulkumaille sekä määräraamalle ilmoitetaan ja että kyseisiä osapuolia kuullaan maastapoistamistoimenpiteestä etukäteen asianmukaisesti.

1.2. **Saattajia koskevat vaatimukset**1.2.1. *Järjestävän jäsenvaltion järjestämät saattajat*

Kun järjestävä jäsenvaltio järjestää saattajat kaikille maasta poistettaville henkilöille, kunkin osallistuvan jäsenvaltion on nimettävä vähintään kaksi edustajaa, jotka ovat mukana lennolla ja jotka ovat vastuussa maasta poistettavien henkilöiden luovuttamisesta määräraaman paikallisille viranomaisille.

1.2.2. *Osallistuvien jäsenvaltioiden järjestämät saattajat*

Kun järjestävä jäsenvaltio aikoo vastata vain omalta alueeltaan lähtöisin olevista maasta poistettavista henkilöistä, osallistuvien jäsenvaltioiden on järjestettävä saattajat niiden vastuulla oleville maasta poistettaville henkilöille. Näissä tapauksissa eri kansallisten yksikköjen osallistuminen edellyttää järjestävän jäsenvaltion ja osallistuvien jäsenvaltioiden yhteisesti sopimia turvallisuussääntöjä, jotka on vahvistettu näissä yhteisissä ohjeissa tai muissa jäsenvaltioiden välisissä sopimuksissa, sekä etukäteisneuvotteluja toimenpiteen kaikista muista yksityiskohdista.

1.2.3. Yksityisten saattajien käyttäminen

Jos osallistuva jäsenvaltio käyttää yksityisiä saattajia, sen viranomaisilla on oltava lennolla vähintään yksi virallinen edustaja.

1.2.4. Saattajien ammattitaito ja koulutus

Yhteisille lennoille mukaan nimetyillä saattajilla on oltava ennalta saatu erityiskoulutus tehtäviensä hoitamiseen. Heille on tarjottava tarvittavaa lääketieteellistä tukea kuljetuksen luonteen mukaan.

On toivottavaa, että yhteisille lennoille osallistuvat saattajat tuntevat järjestävän jäsenvaltion ja osallistuvien jäsenvaltioiden soveltamat maastapoistamissäännökset. Jäsenvaltioita kannustetaan näin ollen vaihtamaan keskenään saattajille tarkoitettuja kursseja koskevia tietoja sekä tarjoamaan kursseja muista jäsenvaltioista tuleville saattajille.

1.2.5. Saattajien menettelysäännöt

Saattajat eivät saa olla aseistettuja. He saavat käyttää siviilivaatteita, joissa on oltava selvästi erottuva tunnus tunnistamista varten. Muulla asianmukaisesti valtuutetulla maasta poistettavia henkilöitä saattavalla henkilöstöllä on myös oltava vaatteissaan selvästi erottuva tunnus.

Saattajat on sijoitettava lentokoneessa strategisesti siten, että turvallisuus voidaan varmistaa parhaalla mahdollisella tavalla. Lisäksi heidän on istuttava niiden maasta poistettavien henkilöiden kanssa, joista he ovat vastuussa.

1.2.6. Saattajien lukumäärää koskevat järjestelyt

Saattajien lukumäärä määrätään tapauskohtaisesti riskianalyysin ja yhteisten neuvottelujen perusteella. Useimmissa tapauksissa on suositeltavaa, että saattajia on koneessa vähintään sama määrä kuin maasta poistettavia henkilöitä. Saattajilla on tarvittaessa oltava tukenaan varamiehitys (esimerkiksi pitkillä matkoilla).

2. LÄHTÖÄ EDELTÄVÄ VAIHE LÄHTÖ- TAI VÄLILASKUKENTÄLLÄ

2.1. Kuljetus lentokentälle ja oleskelu lentokentällä

Kuljetuksen lentokentälle ja siellä oleskelun osalta sovelletaan seuraavaa:

- a) Saattajien ja maasta poistettavien henkilöiden olisi periaatteessa oltava lentokentällä vähintään kolme tuntia ennen lähtöä.
- b) Maasta poistettaville henkilöille olisi annettava tiedot maastapoistamisen täytäntöönpanosta ja heille olisi ilmoitettava, että on heidän oman etunsa mukaista tehdä kaikin tavoin yhteistyötä saattajien kanssa. Samalla olisi selkeästi ilmoitettava, ettei minkäänlaista häiritsevää käytöstä sallita ja ettei tämä johda maastapoistamistoimenpiteen keskeyttämiseen.
- c) Järjestävän jäsenvaltion on osoitettava käyttöön suojattu alue lähtökentällä, jotta voidaan varmistaa maasta poistettavien henkilöiden ryhmän häiriötön kokoaminen ja turvallinen koneeseen siirtyminen. Tälle suojatulle alueelle saapuvat myös muista jäsenvaltioista tulevat lentokoneet, jotka kuljettavat maasta poistettavia henkilöitä yhteistä lentoa varten.
- d) Jos yhteisen lennon on tehtävä välilasku toisen jäsenvaltion lentokentälle maasta poistettavien henkilöiden hakemiseksi, kyseisen jäsenvaltion vastuulla on antaa käyttöön suojattu alue lentokentällä.
- e) Osallistuvan jäsenvaltion edustajien on luovutettava vastuullaan olevat maasta poistettavat henkilöt kulloisenkin sijaintipaikan jäsenvaltion viranomaisille, jotka ovat yleensä järjestävän jäsenvaltion viranomaisia. Luovuttavien jäsenvaltioiden edustajien on tarvittaessa ilmoitettava, ketkä maasta poistettavista henkilöistä ovat ilmaisseet aikomuksensa olla nousematta koneeseen ja erityisesti ketkä heistä tarvitsevat fyysisen tai psyykkisen tilansa takia erityishuomiota.
- f) Maastapoistamistoimenpiteen kulloisenkin sijaintipaikan jäsenvaltio vastaa kaikista valtion itsenäiseen määräysvaltaan kuuluvista toimenpiteistä (kuten pakkokeinojen käytöstä). Muiden osallistuvien jäsenvaltioiden saattajien valtuudet rajoittuvat itsepuolustukseen. Lisäksi jos läsnä ei ole sijaintipaikan jäsenvaltion lainvalvontaviranomaisia, tai antaakseen tukea lainvalvontaviranomaisille saattajat voivat käyttää kohtuullisia ja oikeasuhteisia keinoja välittömän ja vakavan riskin ilmetessä estääkseen maasta poistettavaa henkilöä pakenemasta, vahingoittamasta itseään tai muita tai aiheuttamasta vahinkoa omaisuudelle.

2.2. Lähtöselvitys, koneeseen siirtyminen ja koneen ilmaannousua edeltävä turvatarkastus

Lähtöselvitystä, koneeseen siirtymistä ja koneen ilmaannousua edeltävää turvatarkastusta koskevat seuraavat järjestykset:

- a) Kulloisenkin sijaintipaikan jäsenvaltion saattajat vastaavat lähtöselvityksestä ja avustamisesta tarkastuspisteissä.
- b) Kaikille maasta poistettaville henkilöille on tehtävä huolellinen turvatarkastus ennen yhteistä lentoa. Kaikki esineet, jotka voivat vaarantaa henkilöiden tai yhteisen lennon turvallisuuden, on takavarikoitava ja sijoitettava koneen ruumaan.
- c) Maasta poistettavan henkilön matkatavaroita ei saa sijoittaa matkustamoon. Kaikki ruumaan sijoitetut matkatavarat on turvatarkastettava ja niissä on oltava omistajan nimi. Kaikki Kansainvälisen siviili-ilmailujärjestön (ICAO) säännöissä vaarallisiksi luokitellut tavarat on poistettava matkatavaroista.
- d) Rahat ja arvoesineet on sijoitettava läpinäkyvään pakkaukseen, jossa on omistajan nimi. Maasta poistettavalle henkilölle on kerrottava, miten talteen otettujen esineiden ja rahojen kanssa menetellään.
- e) Järjestävä jäsenvaltio määrää kussakin maastapoistamistoimenpiteessä matkatavaroiden sallitun enimmäispainon maasta poistettavaa henkilöä kohti.
- f) Kulloisenkin sijaintipaikan jäsenvaltion järjestämä henkilökunta huolehtii kaikkien yhteisellä lennolla kuljetettavien maasta poistettavien henkilöiden koneeseen siirtymisestä. Maastapoistamistoimenpiteeseen osallistuvat saattajat avustavat tässä tarvittaessa.

3. MENETTELY LENNON AIKANA

3.1. Turvajärjestelyt lentokoneessa

Lennon aikana sovelletaan seuraavia turvajärjestelyjä:

- a) Järjestävän jäsenvaltion maastapoistamistoimenpiteestä vastaava henkilö laatii turvallisuutta ja valvontaa koskevan yleissuunnitelman, jota noudatetaan lentokoneessa (liikkuminen matkustamossa, ateriat jne.). Kaikille saattajille on tiedotettava tästä turvallisuutta ja valvontaa koskevasta suunnitelmasta ennen maastapoistamistoimenpiteen aloittamista.
- b) Jos maasta poistettavat henkilöt edustavat eri kansallisuuksia, heidät on sijoitettava matkustamossa maasta poistamisesta vastaavan jäsenvaltion ja maasta poistettavan henkilön lopullisen määränpään mukaan.
- c) Turvavyöt on pidettävä kiinnitettyinä koko lennon ajan.
- d) Jos lennolla sattuu vakava häiriötilanne (kuten häiriötä aiheuttava käyttäytyminen, joka voi vaarantaa toimenpiteen toteuttamisen tai matkustajien ja lentohenkilöstön turvallisuuden), järjestävän jäsenvaltion toimenpiteestä vastaava henkilö huolehtii järjestyksen palauttamiseksi toteutettavien toimien operatiivisesta johtamisesta. Toimenpiteestä vastaava henkilö toimii tällöin tiiviissä yhteistyössä lentokapteenin kanssa tai tämän ohjeiden mukaisesti.

3.2. Pakkokeinojen käyttö

Pakkokeinoja käytetään seuraavasti:

- a) Pakkokeinoja käytettäessä on kunnioitettava yksilön oikeuksia.
- b) Pakkokeinoja voidaan käyttää, jos maasta poistettava henkilö kieltäytyy poistumasta maasta tai tekee vastarintaa. Kaikkien pakkokeinojen on oltava oikeasuhteisia eikä niihin saa liittyä kohtuutonta voimankäyttöä. Maasta poistettavan henkilön ihmisarvoa ja fyysistä koskemattomuutta on kunnioitettava. Näin ollen jos näiden edellytysten täyttymistä ei voida varmistaa, maastapoistamistoimenpide ja siihen liittyvä laillisten pakkokeinojen käyttö, joka perustuu maasta poistettavan henkilön vastarintaan tai vaarallisuuteen, on keskeytettävä, koska maasta poistamista ei tule toteuttaa mihin hintaan hyvänsä.
- c) Pakkokeinoilla ei tulisi vaikeuttaa tai vaarantaa maasta poistettavan henkilön mahdollisuutta hengittää normaalisti. Jos voimakeinoja käytetään, on varmistettava, että maasta poistettavan henkilön rintakehä on pystyasennossa ja ettei rintakehään vaikuteta millään tavoin, jotta normaali hengitys voidaan turvata.
- d) Vastarintaa tekeviä maasta poistettavia henkilöitä voidaan estää liikkumasta käyttämällä voimakeinoja, jotka eivät loukkaa maasta poistettavan henkilön ihmisarvoa tai fyysistä koskemattomuutta.
- e) Järjestävän jäsenvaltion ja kunkin osallistuvan jäsenvaltion on sovittava sallituista voimakeinoista ennen maastapoistamistoimenpiteen aloittamista. Rauhoittavien aineiden käyttö maasta poistamisen helpottamiseksi on kiellettyä lukuun ottamatta lentoturvallisuuden varmistamiseksi toteutettavia hätätoimenpiteitä.
- f) Kaikille saattajille on tiedotettava ja heidän on oltava tietoisia sallituista ja kielletyistä voimakeinoista.

- g) Maasta poistettavia henkilöitä, joihin on kohdistettu voimakeinoja, on tarkkailtava jatkuvasti koko lennon ajan.
- h) Voimankäyttövälineiden väliaikaisesta poistamisesta päättää maastapoistamistoimenpiteestä vastaava henkilö tai tämän varahenkilö.

3.3. Lääkintähenkilökunta ja tulkit

Lääkintähenkilökuntaa ja tulkkeja koskevat seuraavat järjestelyt:

- a) Yhteisellä lennolla olisi oltava mukana vähintään yksi lääkäri.
- b) Lääkärillä on oikeus tutustua kaikkiin tarpeellisiin maasta poistettavien henkilöiden potilaskertomusten tietoihin ja hänelle on ilmoitettava ennen lähtöä maasta poistettavista henkilöistä, joiden lääketieteellinen tila poikkeaa normaalista. Aikaisemmin havaitsemattomat lääketieteelliset tilat, jotka havaitaan juuri ennen lähtöä ja jotka voivat vaikuttaa maasta poistamisen täytäntöönpanoon, olisi arvioitava vastuussa olevien viranomaisten kanssa.
- c) Vain lääkäri voi tarkan diagnoosin tekemisen jälkeen antaa maasta poistettaville henkilöille lääkkeitä. Maasta poistettavan henkilön lennon aikana tarvitsemat lääkkeet otetaan lentokoneeseen.
- d) Kunkin maasta poistettavan henkilön on voitava puhua lääkärin tai saattajien kanssa joko suoraan tai tulkin välityksellä kielellä, jolla hän pystyy ilmaisemaan itseään.
- e) Järjestävien jäsenvaltioiden on varmistettava, että maastapoistamistoimenpidettä varten on käytettävissä riittävä lääkäri- ja tulkkauksenhenkilöstö.

3.4. Maastapoistamistoimenpiteen dokumentointi ja seuranta

3.4.1. Äänittäminen ja ulkopuoliset tarkkailijat

Videointiin ja/tai äänitykseen sekä ulkopuolisten tarkkailijoiden läsnäoloon yhteisillä lennoilla tarvitaan aina järjestävän jäsenvaltion ja osallistuvien jäsenvaltioiden etukäteen antama lupa.

3.4.2. Sisäiset poistamistoimenpidetiedot

Järjestävä jäsenvaltio ja osallistuvat jäsenvaltiot vaihtavat keskenään maastapoistamistoimenpiteestä laatimiaan sisäisiä kertomuksia, jos yhteistä kertomusta ei laadita. Tämä on tärkeää erityisesti, jos maastapoistamistoimenpide on epäonnistunut. Kaikki kertomukset ovat ehdottoman luottamuksellisia, ja ne on tarkoitettu ainoastaan sisäiseen käyttöön. Kertomusten on sisällettävä lausunnot häiriötilanteista, käytetyistä pakkokeinoista sekä suoritetuista lääkäritoimenpiteistä.

3.4.3. Käsitteily tiedotusvälineissä

Järjestävien ja osallistuvien jäsenvaltioiden on sovittava ennen maastapoistamistoimenpiteen toteuttamista, miten ja milloin maastapoistamistoimenpidettä käsitellään julkisuudessa (jos tapausta käsitellään julkisuudessa). Maastapoistamistoimenpidettä koskevat tiedot julkistetaan yleensä vasta sen päätyttyä. Saattajien valokuvien ja henkilö-tietojen julkistamista on vältettävä.

4. KAUTTAKULKUVAIHE

Kauttakulkujäsenvaltiossa sovelletaan avunannosta kauttakulkuilanteissa lentoteitse tapahtuvien palauttamistoimenpiteiden yhteydessä 25 päivänä marraskuuta 2003 annettua neuvoston direktiiviä 2003/110/EY⁽¹⁾.

5. SAAPUMISVAIHE

Saavuttaessa:

- a) Järjestävän jäsenvaltion on otettava yhteys määrämaan viranomaisiin; osallistuvat jäsenvaltiot ovat mukana tässä menettelyssä.
- b) Järjestävän jäsenvaltion maastapoistamistoimenpiteestä vastaava henkilö edustaa jäsenvaltioita, ja on ensimmäisenä yhteydessä paikallisiin viranomaisiin määräpaikkaan saavuttaessa, jolleivät järjestävät ja osallistuvat jäsenvaltiot ole valinneet keskuudestaan muuta edustajaa ennen määräpaikkaan saapumista.
- c) Järjestävä jäsenvaltio ja kukin osallistuva jäsenvaltio luovuttaa vastuullaan olevat maasta poistettavat henkilöt, näiden matkatavarat ja mahdolliset ennen koneeseen siirtymistä takavarikoidut esineet määrämaan viranomaisille. Järjestävien ja osallistuvien jäsenvaltioiden pääedustajat ovat vastuussa maasta poistettavien henkilöiden luovuttamisesta paikallisille viranomaisille saavuttaessa. Saattajat eivät yleensä poistu lentokoneesta.

(¹) EYVL L 321, 6.12.2003, s. 26.

- d) Järjestävien ja osallistuvien jäsenvaltioiden olisi kutsuttava paikalle konsuliviranomaisiaan, maahanmuuttoviranomaisten yhdyshenkilöitä tai muita etujoukkojaan avustamaan maasta poistettavien henkilöiden luovuttamisessa paikallisille viranomaisille silloin, kun tämä on asianmukaista ja mahdollista sekä kansallisen käytännön ja menettelyn mukaista.
- e) Maasta poistettavalta henkilöltä on poistettava käsiraudat ja muut voimankäyttövälineet, kun heidät luovutetaan paikallisille viranomaisille.
- f) Maasta poistettavat henkilöt on luovutettava lentokoneen ulkopuolella (joko laskuportaiden alapäässä tai lentokentällä sijaitsevilla tarkoitukseen soveltuvissa tiloissa sen mukaan, mikä kussakin tilanteessa on asianmukaista). Paikallisten viranomaisten nousemista lentokoneeseen on mahdollisuuksien mukaan pyrittävä välttämään.
- g) Määränpäälentokentällä vietetty aika olisi pidettävä mahdollisimman lyhyenä.
- h) Järjestävä jäsenvaltio ja kukin osallistuva jäsenvaltio vastaa siitä, että sillä on saattajia ja edustajia (sekä sellaisia maasta poistettavia henkilöitä, joita ei päästetä maahan) koskevat valmiusjärjestelyt sellaisten tilanteiden varalta, joissa lentokoneen lähtö viivästyy maasta poistettavien henkilöiden poistuttua koneesta. Näihin järjestelyihin tulisi tarvittaessa kuulua myös yöpymispaikka.

6. MAASTAPOISTAMISTOIMENPITEEN EPÄONNISTUMINEN

Jos määräämään viranomaiset epäävät pääsyn alueelleen tai jos maastapoistamistoimenpide on keskeytettävä muista syistä, järjestävä jäsenvaltio ja kukin osallistuva jäsenvaltio vastaa omalla kustannuksellaan vastuullaan olevien maasta poistettavien henkilöiden palauttamisesta alueelleen.

**NEUVOSTON PÄÄTÖS,
tehty 29 päivänä huhtikuuta 2004,
yhteisen käsikirjan muuttamisesta**

(2004/574/EY)

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon täytäntöönpanovallan pidättämisestä neuvostolle rajatarkastusten ja -valvonnan toteuttamista koskevien tiettyjen yksityiskohtaisten määräysten ja käytännön menettelytapojen osalta 24 päivänä huhtikuuta 2001 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 790/2001⁽¹⁾,

ottaa huomioon Italian tasavallan aloitteen,

sekä katsoo seuraavaa:

(1) Ottaen huomioon jäsenvaltioiden ulkorajoilla tapahtuvan käännättämisen perusteiden osalta saavutettu yhdenmukaisuuden taso on toivottavaa, että voidaan yksilöidä syyt, joiden perusteella on aiemmin tehty päätös ulkomaalaisen käännättämisestä. Sen vuoksi on tarpeen käyttää käännättämistä koskevaa vakiolomaketta, jossa on mahdollisten käännättämiseen johtaneiden syiden luokittelu, ja merkitä käännättämisen syy tai syyt kyseisen ulkomaalaisen passiin. Yhteistä käsikirjaa⁽²⁾ olisi tämän johdosta muutettava. Mahdollisuudesta hakea muutosta käännättämispäätökseen säädetään kansallisessa lainsäädännössä.

(2) Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan yhteisön perustamissopimukseen liitetyn Tanskan asemasta tehdyn pöytäkirjan 1 ja 2 artiklan mukaisesti Tanska ei osallistu tämän päätöksen tekemiseen eikä päätös sido Tanskaa eikä sitä sovelleta siihen. Koska tämän päätöksen tarkoituksena on Schengenin säännösten kehittäminen Euroopan yhteisön perustamissopimuksen IV osaston kolmannen osan määräysten mukaisesti, Tanska päättää edellä mainitun pöytäkirjan 5 artiklan mukaisesti kuuden kuukauden kuluessa siitä, kun neuvosto on tehnyt tämän päätöksen, saattaako se sen osaksi kansallista lainsäädäntöään.

(3) Islannin ja Norjan osalta tämä päätös koskee Euroopan unionin neuvoston sekä Islannin tasavallan ja Norjan kuningaskunnan välillä tehdystä sopimuksessa viimeksi mainittujen osallistumisesta Schengenin säännösten täytäntöönpanoon, soveltamiseen ja kehittämiseen⁽³⁾ tarkoitettua Schengenin säännösten niiden määräysten kehittämistä, jotka kuuluvat kyseisen sopimuksen tietyistä yksityiskohtaisista soveltamissäännöistä 17 päivänä toukokuuta 1999 tehdyn neuvoston päätöksen 1999/437/EY⁽⁴⁾ 1 artiklan A kohdassa tarkoitettuun alaan.

(4) Tämä päätös koskee Schengenin säännösten kehittämistä, johon Yhdistynyt kuningaskunta ei osallistu Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan pyynnöstä saada osallistua joihinkin Schengenin säännösten määräyksiin 29 päivänä toukokuuta 2000 tehdyn neuvoston päätöksen 2000/365/EY⁽⁵⁾ mukaisesti; Yhdistynyt kuningaskunta ei siten osallistu päätöksen tekemiseen eikä päätös sido Yhdistynyttä kuningaskuntaa eikä sitä sovelleta siihen.

(5) Tämä päätös koskee Schengenin säännösten kehittämistä, johon Irlanti ei osallistu Irlannin pyynnöstä saada osallistua joihinkin Schengenin säännösten määräyksiin 28 päivänä helmikuuta 2002 tehdyn neuvoston päätöksen 2002/192/EY⁽⁶⁾ mukaisesti; Irlanti ei siten osallistu päätöksen tekemiseen eikä päätös sido Irlantia eikä sitä sovelleta siihen.

(6) Tämä päätös on liittymisasiakirjan 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu Schengenin säännöstöön perustuva tai muutoin siihen liittyvä päätös,

ON TEHNYT TÄMÄN PÄÄTÖKSEN:

1 artikla

Muutetaan yhteisen käsikirjan II osa seuraavasti:

1) Lisätään 1.4.1. kohtaan virke seuraavasti:

”Tätä tarkoitusta varten täytetään liitteen 16 mukainen rajalta käännättämistä koskeva vakiolomake ja annetaan se kyseiselle ulkomaalaiselle.”

⁽¹⁾ EYVL L 116, 26.4.2001, s. 5.

⁽²⁾ EYVL C 313, 16.12.2002, s. 97, käsikirja sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna päätöksellä 2004/466/EY (EUVL L 157, 30.4.2004, s. 136).

⁽³⁾ EYVL L 176, 10.7.1999, s. 36.

⁽⁴⁾ EYVL L 176, 10.7.1999, s. 31.

⁽⁵⁾ EYVL L 131, 1.6.2000, s. 43.

⁽⁶⁾ EYVL L 64, 7.3.2002, s. 20.

2) Korvataan 1.4.1. a kohta seuraavasti:

”1.4.1. a Jos maahantulo evätään, tarkastuksesta vastaava virkamies merkitsee passiin lähtemättömällä mustalla musteella yliviiyatun maahantuloleiman ja sen viereen oikeaan reunaan myös lähtemättömällä musteella yhden tai useamman kirjaimen, joka vastaa liitteessä 16 olevan rajalta käännättämistä koskevan vakiolomakkeen mukaista yhtä tai useampaa syytä rajalta käännättämiseen”.

2 artikla

Liitetään tämän päätöksen liitteessä oleva rajalta käännättämistä koskeva vakiolomake yhteiseen käsikirjaan sen liitteeksi nro 16.

3 artikla

Tätä päätöstä sovelletaan 1 päivästä kesäkuuta 2004.

4 artikla

Tämä päätös on osoitettu jäsenvaltioille Euroopan yhteisön perustamissopimuksen mukaisesti.

Tehty Luxemburgissa 29 päivänä huhtikuuta 2004.

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

M. McDOWELL

LIIITE

Liite []

Rajalta käännättämistä koskeva vakiolomake

VALTION LOGO 	Valtio (Viranomainen) 	 (1)
<h2 style="margin: 0;">Käännättäminen rajalta</h2>		
Päiväys _____ kellonaika _____ rajanylityspaikka _____		
Allekirjoittanut viranomainen _____		
Käännättävän sukunimi _____ etunimi _____		
syntymäaika _____ syntymäpaikka _____ sukupuoli _____		
kansalaisuus _____ asuinpaikka _____		
Henkilöllisyyden todistava asiakirja _____ numero _____		
myöntämispaikka _____ myöntämispäivä _____		
Viisumin nro _____ laji _____ myöntänyt viranomainen _____ voimassa _____ lähtien _____ saakka		
voimassaoloaika (päivinä) _____ myöntämisperuste _____		
Käännättävän lähtöpaikka _____ saapumistapa _____ (ilmoitetaan käytetty liikenneväline, esim. lennon numero). Asianomaiselle on ilmoitettu, että hänen käännättämisensä tapahtuu (voimassa olevat kansalliset säännökset) mukaisesti seuraavista syistä:		

(1) Norjan ja Islannin osalta logo ei ole tarpeen.

- (A) Käännyttävällä ei ole voimassa olevaa matkustusasiakirjaa tai matkustusasiakirjoja
- (B) Käännyttävällä on väärä, väärennetty tai muutettu matkustusasiakirja
- (C) Käännyttävällä ei ole voimassa olevaa viisumia
- (D) Käännyttävällä on väärä, väärennetty tai muutettu viisumi
- (E) Käännyttävällä ei ole tarvittavaa todistusta oleskelun tarkoituksesta ja yksityiskohdista
- (F) Käännyttävällä ei ole yhteisen käsikirjan liitteen 10 mukaisia oleskelun kestoon ja olosuhteisiin eikä kotivaltioon tai kauttakulkuvaltioon paluuseen nähden riittäviä varoja
- (G) Käännyttävä on määrätty maahantulokieltoon
- SIS:ssä
- kansallisessa rekisterissä
- (H) Käännyttävää pidetään uhkana yleiselle järjestykselle ja turvallisuudelle, kansalliselle turvallisuudelle taikka yhden tai useamman Euroopan unionin jäsenvaltion kansainvälisille suhteille (kunkin valtion on ilmoitettava viittaukset kyseistä käännättämistä koskeviin kansallisiin säännöksiin)

Huomautukset

Käännyttävä voi hakea muutosta käännättämispäätökseen kansallisen lainsäädännön mukaisesti. Käännyttävälle annetaan tämän asiakirjan jäljennös (kunkin valtion on ilmoitettava viittaukset muutoksenhakua koskevaan kansalliseen lainsäädäntöön).

Käännyttävä

Tarkastuksen suorittanut
viranomainen”

NEUVOSTON PÄÄTÖS,

tehty 29 päivänä huhtikuuta 2004,

yhteistyötä alusten aiheuttaman Välimeren pilaantumisen ehkäisemiseksi ja Välimeren pilaantumisen torjumiseksi hätätilanteissa koskevan pöytäkirjan tekemisestä Euroopan yhteisön puolesta Välimeren suojelua pilaantumiselta koskevaan Barcelonan yleissopimukseen

(2004/575/EY)

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 175 artiklan 1 kohdan yhdessä 300 artiklan 2 kohdan ensimmäisen virkkeen ja 3 kohdan ensimmäisen alakohdan kanssa,

ottaa huomioon komission ehdotuksen,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon ⁽¹⁾,

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Euroopan yhteisön ympäristöpolitiikalla myötävaikutetaan sellaisten tavoitteiden saavuttamiseen, jotka koskevat ympäristön laadun säilyttämistä, suojelua ja parantamista sekä sellaisten toimenpiteiden edistämistä kansainvälisellä tasolla, joilla puututaan alueellisiin tai maailmanlaajuisiin ympäristöongelmiin.
- (2) Euroopan yhteisö on sopimuspuolena Välimeren suojelemista pilaantumiselta koskevassa yleissopimuksessa, jäljempänä "Barcelonan yleissopimus", joka hyväksyttiin päätöksellä 77/585/EY ⁽²⁾, sekä vuonna 1995 tarkistettussa yleissopimuksessa, joka hyväksyttiin päätöksellä 1999/802/EY ⁽³⁾. Yhteisö on sopimuspuolena myös neljässä Barcelonan yleissopimukseen tehdyssä pöytäkirjassa, mukaan luettuna pöytäkirja yhteistyöstä öljyn ja muiden vahingollisten aineiden aiheuttamien Välimeren pilaantumisvahinkojen torjumiseksi hätätilanteissa, joka hyväksyttiin päätöksellä 81/420/EY ⁽⁴⁾.
- (3) Komissio osallistui neuvostolta 25 päivänä tammikuuta 2000 saatujen neuvotteludirektiivien nojalla Euroopan yhteisön puolesta sellaista pöytäkirjaa koskeviin neuvotteluihin, joka koskee yhteistyötä alusten aiheuttaman Välimeren pilaantumisen ehkäisemiseksi ja Välimeren pilaantumisen torjumiseksi hätätilanteissa.
- (4) Yhteisö allekirjoitti pöytäkirjan Maltassa 25 päivänä tammikuuta 2002.
- (5) Pöytäkirjassa saatetaan ajan tasalle Barcelonan yleissopimuksen oikeudelliset välineet siten, että niissä määrätään myös yhteistyöstä alusten aiheuttaman pilaantumisen

estämiseksi, tehostetaan yhteistyötä pilaantumistapahtumien sattuessa ja edistetään asiaa koskevien kansainvälisten säännösten noudattamista.

- (6) Pöytäkirjassa, joka ei vaikuta sopimuspuolten oikeuteen toteuttaa asiaa koskevia, kansainvälisen oikeuden mukaisia tiukempia toimenpiteitä, on määräykset, joilla vältetään yleissopimuksen ja yhteisön voimassa olevan lainsäädännön väliset epäkohdankaisuudet pöytäkirjan soveltamisalaan kuuluvilla aloilla.
- (7) Tämän vuoksi yhteisön olisi hyväksyttävä kyseinen pöytäkirja,

ON PÄÄTTÄNYT SEURAAVAA:

1 artikla

Hyväksytään Euroopan yhteisön puolesta Välimeren suojelua pilaantumiselta koskevan Barcelonan yleissopimuksen yhteistyötä alusten aiheuttaman Välimeren pilaantumisen ehkäisemiseksi ja Välimeren pilaantumisen torjumiseksi hätätilanteissa koskeva pöytäkirja, jäljempänä "pöytäkirja".

Pöytäkirjan teksti on tämän päätöksen liitteenä.

2 artikla

Valtuutetaan neuvoston puheenjohtaja nimeämään henkilön tai henkilöt, joilla on valtuudet tallettaa pöytäkirjan hyväksymistä koskevat asiakirjat Euroopan yhteisön puolesta Espanjan hallituksen huostaan kyseisen pöytäkirjan 23 artiklan määräysten mukaisesti.

Tehty Luxemburgissa 29 päivänä huhtikuuta 2004.

*Neuvoston puolesta**Puheenjohtaja*

M. McDOWELL

⁽¹⁾ Lausunto annettu 10. helmikuuta 2004 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

⁽²⁾ EYVL L 240, 19.9.1977, s. 1.

⁽³⁾ EYVL L 322, 14.12.1999, s. 32.

⁽⁴⁾ EYVL L 162, 19.6.1981, s. 4.

Yhteistyötä alusten aiheuttaman välimeren pilaantumisen ehkäisemiseksi ja välimeren pilaantumisen torjumiseksi hätätilanteessa koskeva

PÖYTÄKIRJA

TÄMÄN PÖYTÄKIRJAN SOPIMUSPUOLET, JOTKA

OVAT SOPIMUSPUOLIA Välimeren suojelemista pilaantumiselta koskevassa 16 päivänä helmikuuta 1976 tehdystä ja 10 päivänä kesäkuuta 1995 muuttetussa Barcelonan yleissopimuksessa,

HALUAVAT panna täytäntöön edellä mainitun sopimuksen 6 ja 9 artiklan,

OVAT TIETOISIA SIITÄ, että öljyn sekä vaarallisten ja haitallisten aineiden aiheuttama meren pilaantuminen tai tällaisen pilaantumisen vakava uhka Välimeren alueella voi aiheuttaa vaaraa Välimeren rantavaltioille ja meriympäristölle,

KATSOVAT, että alusten aiheuttaman pilaantumisen ehkäiseminen ja torjuntatoimet pilaantumistapahtumissa edellyttävät tällaisen pilaantumisen alkuperästä riippumatta kaikkien Välimeren rantavaltioiden välistä yhteistyötä,

TUNNUSTAVAT myös Kansainvälisen merenkulkujärjestön aseman ja sen, että on tärkeää toimia kyseisen järjestön puitteissa, erityisesti alusten aiheuttaman meriympäristön pilaantumisen ehkäisemiseen, vähentämiseen ja hallintaan pyrkivien kansainvälisten sääntöjen ja standardien hyväksymisen ja kehittämisen edistämiseksi,

KOROSTAVAT Välimeren rantavaltioissa jo toteutettuja toimia kansainvälisten sääntöjen ja standardien täytäntöönpanemiseksi,

TUNNUSTAVAT MYÖS, että Euroopan yhteisö on myötävaikuttanut kansainvälisten standardien täytäntöönpanoon meriturvallisuuden ja alusten aiheuttaman merten pilaantumisen ehkäisemisen alalla,

OVAT TIETOISIA yhteistyön merkityksestä Välimeren alueella sellaisen kansainvälisen säännösten tehokkaan täytäntöönpanon edistämiseksi, jolla pyritään ehkäisemään, vähentämään ja hallitsemaan alusten aiheuttamaa meriympäristön pilaantumista,

TUNNUSTAVAT MYÖS, että on tärkeää toimia nopeasti ja tehokkaasti valtioiden ja alueiden tasolla, kun kyse on hätätapauksissa toteutettavista toimenpiteistä meriympäristön pilaantumisen tai pilaantumisuhnan torjumiseksi,

SOVELTAVAT ennaltaehkäisyn periaatetta, saastuttaja maksaa -periaatetta ja ympäristövaikutusten arviointimenettelyä sekä käyttävät parasta käytettävissä olevaa teknologiaa ja noudattavat parhaita ympäristöalan toimintatapoja siten kuin yleissopimuksen 4 artiklassa määrätään,

PITÄVÄT MIELESSÄ keskeiset määräykset, jotka vahvistetaan Montego Bayssä 10 päivänä joulukuuta 1982 hyväksytyssä Yhdistyneiden Kansakuntien merioikeusyleissopimuksessa, joka on voimassa ja jonka sopimuspuolina on useita Välimeren rantavaltioita ja Euroopan yhteisön jäsenvaltioita,

OTTAVAT HUOMIOON kansainväliset yleissopimukset, jotka koskevat erityisesti meriturvallisuutta, alusten aiheuttaman pilaantumisen ehkäisemistä, varautumista pilaantumistapahtumiin ja niiden aiheuttamien vahinkojen torjumista sekä vastuuta pilaantumisesta ja siitä johtuvien vahinkojen korvaamista,

HALUAVAT kehittää keskinäistä avunantoa ja yhteistyötä pilaantumisen ehkäisemisen ja torjunnan alalla,

OVAT SOPINEET SEURAAVAA:

1 artikla

Määritelmät

Tässä pöytäkirjassa tarkoitetaan:

- a) "yleissopimuksella" Välimeren suojelemisesta pilaantumiselta 16 päivänä helmikuuta 1976 tehtyä ja 10 päivänä kesäkuuta 1995 muuttettua Barcelonan yleissopimusta;
- b) "pilaantumistapahtumalla" tapahtumaa tai samasta lähteestä peräisin olevien tapahtumien kokonaisuutta, joka johtaa tai voi johtaa öljyn ja/tai vaarallisten ja haitallisten aineiden päästöihin, joka on tai voi olla uhka meriympäristölle tai rantaviivalle tai niihin liittyville yhden tai useamman valtion eduille ja joka edellyttää kiireellisiä toimia tai muita välitömiä torjuntatoimenpiteitä;
- c) "vaarallisilla ja haitallisilla aineilla" kaikkia sellaisia muita aineita kuin öljyä, jotka meriympäristöön joutuessaan uhkaavat vaarantaa ihmisten terveyden, haitata elollisia luonnonvaroja ja meriympäristön kasveja ja eläimiä, vahingoittaa alueiden virkistyskäyttöä tai haitata mitä tahansa muuta oikeutettua tapaa käyttää merialueita;
- d) "meriympäristöön tai rantaviivaan liittyvillä eduilla" rantavaltion etuja, joihin pilaantumistapahtuma suoranaisesti vaikuttaa tai joita se uhkaa ja jotka liittyvät muun muassa seuraaviin seikkoihin:
- i) merelliset toiminnot rannikkoalueilla, satamissa ja jokisualueilla, mukaan luettuna kalastus;
- ii) asianomaisen alueen merkitys historialliselta ja matkailun kannalta, mukaan luettuina vesiturheilu ja muu virkistystoiminta;

- iii) rannikkoalueiden väestön terveys;
 - iv) alueen kulttuuri-, kauneus-, tieteellinen ja kasvatuksellinen arvo;
 - v) meri- ja rannikkoalueiden biologisen monimuotoisuuden suojeleminen ja niiden luonnonvarojen kestävä käyttö;
- e) "kansainvälisellä säännöstöllä" säännöstöä, jolla pyritään ehkäisemään, vähentämään ja hallitsemaan alusten aiheuttamaa meriympäristön pilaantumista maailmanlaajuisesti ja kansainvälisen lainsäädännön mukaisesti Yhdistyneiden Kansakuntien erityisjärjestöjen, erityisesti Kansainvälisen merenkulkujärjestön, johdolla;
- f) "aluekeskuksella" REMPEC-keskusta (Regional Marine Pollution Emergency Response Centre for the Mediterranean Sea), joka perustettiin Barcelonassa 9 helmikuuta 1976 pidetyn Välimeren suojelemista pilaantumiselta käsitelleen rantavaltioiden täysivaltaisten edustajien konferenssin päätöslauselmalla n:o 7; aluekeskusta hallinnoivat Kansainvälinen merenkulkujärjestö ja Yhdistyneiden Kansakuntien ympäristöohjelma, ja sen tavoitteista ja toiminnoista määräävät yleissopimuksen sopimuspuolet.

2 artikla

Pöytäkirjan soveltamisalue

Tätä pöytäkirjaa sovelletaan Välimeren alueella sellaisena kuin se on määritelty yleissopimuksen 1 artiklassa.

3 artikla

Yleiset säännökset

1. Sopimuspuolet tekevät yhteistyötä:
 - a) pannakseen täytäntöön kansainvälisen säännösten, jolla pyritään ehkäisemään, vähentämään ja hallitsemaan alusten aiheuttamaa meriympäristön pilaantumista; ja
 - b) toteuttaakseen kaikki tarvittavat toimenpiteet pilaantumistapahtumien yhteydessä.
2. Sopimuspuolten olisi yhteistyössään otettava soveltuvin osin huomioon paikallisviranomaisten, kansalaisjärjestöjen ja sosioekonomisten toimijoiden osallistuminen.
3. Kukin sopimuspuoli soveltaa tätä pöytäkirjaa tämän vaikuttamatta muiden sopimuspuolten tai muiden valtioiden suvereniteettiin tai lainkäyttövaltaan. Kaikissa sopimuspuolten tämän pöytäkirjan täytäntöönpanemiseksi toteuttamissa toiminnoissa on noudatettava kansainvälistä oikeutta.

4 artikla

Valmiussuunnitelmat ja muut keinot, joilla pyritään ehkäisemään ja torjumaan pilaantumistapahtumia

1. Sopimuspuolet pyrkivät yksin tai kahden- tai monenvälisen yhteistyön avulla ylläpitämään ja edistämään valmiussuunnitelmia ja muita keinoja, joilla pyritään ehkäisemään ja torjumaan pilaantumistapahtumia. Tällaisia keinoja ovat erityisesti hätätilannetta varten valmistilassa olevat varusteet, alukset,

ilma-alukset ja henkilöstö, asiaa koskevan lainsäädännön laatiminen tarvittaessa, pilaantumistapahtuman sattuessa tarvittavien toimintavalmiuksien kehittäminen ja vahvistaminen sekä pöytäkirjan täytäntöönpanosta vastuussa olevan kansallisen viranomaisen tai kansallisten viranomaisten nimeäminen.

2. Sopimuspuolet toteuttavat myös lippuvaltion, satamavaltion ja rantavaltion ominaisuudessa kansainvälisen lainsäädännön mukaisia toimenpiteitä alusten aiheuttaman pilaantumisen ehkäisemiseksi Välimeren alueella varmistaakseen, että alueella pannaan tehokkaasti täytäntöön asiaankuuluvat kansainväliset yleissopimukset sekä niiden sovellettava lainsäädäntö. Sopimuspuolet kehittävät kansallista kapasiteettiaan panna kansainväliset yleissopimukset täytäntöön, ja ne voivat toimia yhteistyössä tehokkaan täytäntöönpanon varmistamiseksi tekemällä kahden- tai monenvälisiä sopimuksia.

3. Sopimuspuolet tiedottavat joka toinen vuosi aluekeskukselle tämän artiklan täytäntöönpanemiseksi toteutetuista toimenpiteistä. Aluekeskus esittää sopimuspuolille näin saamiinsa tietoihin perustuvan kertomuksen.

5 artikla

Valvonta

Sopimuspuolet kehittävät ja toteuttavat joko yksin tai kahden- tai monenvälisen yhteistyön avulla valvontatoimia Välimeren alueella pilaantumisen ehkäisemiseksi, havaitsemiseksi ja torjumiseksi ja varmistaakseen sovellettavan kansainvälisen säännösten noudattamisen.

6 artikla

Yhteistyö talteenotto- ja poistotoimissa

Jos mereen päästetään tai joutuu vaarallisia ja haitallisia aineita pakkauksissaan, mukaan luettuina konteissa, irtosäiliöissä, maantie- tai raideliikenteen kulkuneuvoissa tai laivaproomuissa olevat aineet, sopimuspuolet sitoutuvat tekemään mahdollisuuksiensa mukaan yhteistyötä mainittujen pakkausten pelastamiseksi ja kyseisten aineiden talteenottamiseksi, jotta ehkäistäisiin tai vähennettäisiin meri- ja rannikkoympäristölle koituvaa vaaraa.

7 artikla

Tietojen levittäminen ja vaihto

1. Kukin sopimuspuoli sitoutuu antamaan muille sopimuspuolille tietoja seuraavista asioista:

- a) toimivaltainen kansallinen organisaatio tai toimivaltaiset kansalliset viranomaiset, jotka vastaavat öljyn tai vaarallisten ja haitallisten aineiden aiheuttaman meren pilaantumisen torjunnasta;
- b) toimivaltaiset kansalliset viranomaiset, jotka vastaavat öljyn vaarallisten ja haitallisten aineiden aiheuttamaa meren pilaantumista koskevien tietojen vastaanottamisesta ja sopimuspuolten välisiin avunantotoimenpiteisiin liittyvien kysymysten käsittelystä;

- c) kansalliset viranomaiset, joilla on valtuudet toimia valtion nimissä sopimuspuolten keskinäisten avunanto- ja yhteistyötoimenpiteiden alalla;
- d) kansallinen organisaatio tai kansalliset viranomaiset, jotka vastaavat 4 artiklan 2 kohdan täytäntöönpanosta, erityisesti ne, jotka vastaavat asiaa koskevien kansainvälisten yleissopimusten ja muiden sovellettavien säännösten täytäntöönpanosta sekä ne, jotka vastaavat satamien vastaanottolaitteistoista ja MARPOL 73/78 -yleissopimuksen nojalla laittoman jätteen mereen laskemisen valvonnasta;
- e) kansallinen säännöstö ja muut seikat, joilla on suoraa vaikutusta öljyn sekä vaarallisten ja haitallisten aineiden aiheuttaman meren pilaantumisen torjunnassa tarvittavaan valmiuteen ja itse torjuntatoimintaan;
- f) uudet menetelmät öljyn sekä vaarallisten ja haitallisten aineiden aiheuttaman meren pilaantumisen ehkäisemisessä, uudet torjuntatoimenpiteet ja uusi valvontateknologia sekä näihin liittyvien tutkimusohjelmien kehittäminen.

2. Sopimuspuolten, jotka ovat sopineet vaihtavansa tällaisia tietoja suoraan, on toimitettava ne myös aluekeskukselle. Aluekeskus toimittaa tiedot muille sopimuspuolille ja vastavuoroisuuden periaatteella muille Välimeren rantavaltioille, jotka eivät ole tämän pöytäkirjan sopimuspuolia.

3. Sopimuspuolten, jotka tekevät kahdenvälisiä tai monenvälisiä sopimuksia tämän pöytäkirjan puitteissa, on ilmoitettava niistä aluekeskukselle, joka toimittaa ne muille sopimuspuolille.

8 artikla

Pilaantumistapahtumia koskevien tietojen ja kertomusten toimittaminen

Sopimuspuolet sitoutuvat koordinoimaan käytössään olevien viestintävälineiden käyttöä siten, että varmistetaan kaikkien pilaantumistapahtumia koskevien kertomusten ja kiireellisten tietojen vastaanottaminen, välittäminen ja levittäminen riittävän nopeasti ja luotettavasti. Aluekeskus on varustettava viestintävälineillä, joiden avulla se voi osallistua tällaiseen koordinoituun toimintaan ja erityisesti toteuttaa ne tehtävät, jotka sille on 12 artiklan 2 kohdassa annettu.

9 artikla

Ilmoitusmenettely

1. Kukin sopimuspuoli antaa lippunsa alla liikennöivien alusten ja alueelleen rekisteröityjen ilma-alusten päälliköille tai muille niistä vastuussa oleville henkilöille ohjeet siitä, että niiden on ilmoitettava kyseiselle sopimuspuolelle ja lähimmälle rantavaltiolle nopeimmalla ja olosuhteet huomioon ottaen parhaiten soveltuvalla tavalla ja sovellettavien kansainvälisten sopimusten asiaa koskevien määräysten mukaisesti:

- a) kaikista tapahtumista, joiden seurauksena öljyä tai vaarallisia ja haitallisia aineita pääsee tai voi päästä mereen;

- b) sellaisista merellä tehdyistä öljyn tai vaarallisten ja haitallisten aineiden, myös pakkauksissa olevien aineiden, havainnoista ja niiden ominaisuuksista ja laajuudesta, jotka aiheuttavat tai voivat aiheuttaa uhkaa meriympäristölle, rannikolle tai yhden tai useamman sopimuspuolen niihin liittyville eduille.

2. Kukin sopimuspuolen on toteutettava asianmukaiset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että kaikkien sen aluevesillä liikennöivien alusten päälliköt noudattavat 1 kohdan a ja b alakohdassa asetettuja velvoitteita ja voivat pyytää siihen aluekeskuksen apua, sanotun kuitenkin vaikuttamatta pöytäkirjan 20 artiklan määräyksiin. Sopimuspuolten on ilmoitettava Kansainväliselle merenkulkujärjestölle toteuttamistaan toimenpiteistä.

3. Kukin sopimuspuoli antaa myös lainkäyttövaltaansa kuuluvista merisatamista tai lastinkäsittelylaitoksista vastaaville henkilöille ohjeeksi raportoida sopimuspuolelle sovellettavan lainsäädännön mukaisesti kaikista tapahtumista, joiden seurauksena öljyä tai vaarallisia ja haitallisia aineita pääsee tai voi päästä mereen.

4. Välimeren suojelemisesta mannerjalustan sekä merenpohjan ja sen maaperän tutkimisesta ja hyväksikäytöstä johtuvalla pilaantumiselta tehdyn pöytäkirjan asiaa koskevien määräysten mukaisesti kukin sopimuspuoli antaa lainkäyttövaltaansa kuuluvista offshore-laitoksista vastaaville henkilöille ohjeeksi raportoida sopimuspuolelle nopeimmalla ja olosuhteet huomioon ottaen parhaiten soveltuvalla tavalla tämän sopimuspuolen vahvistamia raportointimenettelyjä noudattaen kaikista tapahtumista, jotka aiheuttavat tai joista voi aiheutua öljyn tai vaarallisten ja haitallisten aineiden joutumista mereen.

5. Tämän artiklan 1, 3 ja 4 kohdassa käytetyllä termillä "tapahtuma" tarkoitetaan kaikkia tapahtumia, jotka täyttävät mainituissa kohdissa vahvistetut edellytykset, riippumatta siitä, onko kyseessä pilaantumistapahtuma.

6. Jos kyse on pilaantumistapahtumasta, 1, 3 ja 4 kohdan mukaisesti kerätyt tiedot toimitetaan aluekeskukselle.

7. Edellä olevien 1, 3 ja 4 kohdan mukaisesti kerätyt tiedot toimittaa välittömästi muille sopimuspuolille, joihin pilaantumistapahtuma todennäköisesti vaikuttaa,

- a) joko tiedot saanut sopimuspuoli mieluiten suoraan tai aluekeskuksen kautta; tai

- b) aluekeskus.

Mikäli sopimuspuolet toimittavat tiedot toisilleen suoraan, ne ilmoittavat toteuttamistaan toimenpiteistä aluekeskukselle, joka ilmoittaa niistä muille sopimuspuolille.

8. Raportoidessaan pilaantumistapahtumista tämän artiklan 6 ja 7 kohdan mukaisesti sopimuspuolet käyttävät vakiolomaketta, josta sopimuspuolet sopivat yhdessä aluekeskuksen ehdotuksesta.

9. Tämän artiklan 7 kohdan soveltamisesta seuraa, että yleis-sopimuksen 9 artiklan 2 kohdassa säädetty velvoite ei sido sopimuspuolia.

10 artikla

Operatiiviset toimet

1. Kunkin sopimuspuolen on pilaantumistapahtuman sattuessa:

- a) tehtävä tarvittavat arvioinnit pilaantumistapahtuman luonteesta, laajuudesta ja mahdollisista seurauksista, öljyn tai vaarallisten ja haitallisten aineiden tyypistä ja arvioidusta määrästä sekä niiden liikkumissuunnasta ja -nopeudesta;
- b) toteutettava kaikki toteutettavissa olevat toimenpiteet, joilla voidaan ehkäistä, vähentää ja mahdollisuuksien mukaan poistaa pilaantumistapahtuman vaikutuksia;
- c) ilmoitettava välittömästi muille sopimuspuolille, joihin pilaantumistapahtuma todennäköisesti vaikuttaa, tekemistään arvioinneista ja kaikista pilaantumistapahtuman yhteydessä toteuttamistaan ja suunnittelemissaan toimenpiteistä sekä toimitettava samat tiedot aluekeskukselle, joka välittää ne kaikille muille sopimuspuolille;
- d) jatkettava tilanteen seuraamista niin pitkään kuin mahdollista ja raportoitava asiasta 9 artiklan mukaisesti.

2. Jos kyse on aluksen aiheuttaman pilaantumisen torjunnasta, on toteutettava kaikki mahdolliset toimenpiteet, jotta voitaisiin suojella:

- a) ihmishenkiä;
- b) kyseinen alus, mutta kuitenkin siten, että ehkäistään tai vähennetään mahdollisimman pieneksi kaikki ympäristölle yleensä aiheutuvat vahingot.

Tällaiseen toimintaan ryhtyvän sopimuspuolen on ilmoitettava siitä Kansainväliselle merenkulkujärjestölle joko suoraan tai aluekeskuksen kautta.

11 artikla

Hätätoimenpiteet aluksilla, offshore-laitoksissa ja satamissa

1. Kukin sopimuspuoli toteuttaa tarvittavat toimenpiteet, jotta sen lipun alla liikennöivillä aluksilla on asiaa koskevassa kansainvälisessä säännöstössä vaadittu ja sen mukainen hätätilannesuunnitelma pilaantumistapahtumien varalle.

2. Kukin sopimuspuoli edellyttää lippunsa alla liikennöivien alusten päälliköiltä, että nämä noudattavat pilaantumistapahtuman sattuessa aluksen hätätilannesuunnitelman mukaisia menettelyjä, ja erityisesti, että nämä toimittavat asianmukaisille viranomaisille pyynnöstä sellaiset yksityiskohtaiset tiedot aluksesta ja sen lastista, joita tarvitaan 9 artiklan nojalla suoritettujen toimien yhteydessä, ja että nämä toimivat yhteistyössä kyseisten viranomaisten kanssa.

3. Kunkin sopimuspuolen on toteutettava asianmukaiset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että kaikkien sen aluevesillä liikennöivien alusten päälliköt noudattavat 2 kohdassa asetettua velvoitetta ja että nämä voivat pyytää siihen aluekeskuksen apua, sanotun kuitenkaan vaikuttamatta pöytäkirjan 20 artiklan

määräyksiin. Sopimuspuolten on ilmoitettava Kansainväliselle merenkulkujärjestölle toteuttamistaan toimenpiteistä.

4. Kukin sopimuspuoli edellyttää, että viranomaisilla tai toiminnanharjoittajilla, jotka vastaavat sellaisista sopimuspuolen lainkäyttövaltaan kuuluvista merisatamista ja lastinkäsittelylaitoksista, joiden osalta sopimuspuoli katsoo tämän aiheelliseksi, on hätätilannesuunnitelmat pilaantumisen varalta tai vastaavat järjestelyt ja että ne on sovitettu yhteen 4 artiklan mukaisesti laaditun kansallisen järjestelmän kanssa ja hyväksytty toimivaltaisen kansallisen viranomaisen säätämien menettelyjen mukaisesti.

5. Kukin sopimuspuoli edellyttää, että sen lainkäyttövaltaan kuuluvista offshore-laitoksista vastaavilla toiminnanharjoittajilla on pilaantumistapahtumien torjumiseksi valmiussuunnitelma, joka on sovitettu yhteen 4 artiklan mukaisesti laaditun kansallisen järjestelmän kanssa ja hyväksytty toimivaltaisen kansallisen viranomaisen säätämien menettelyjen mukaisesti.

12 artikla

Avunanto

1. Jokainen pilaantumistapahtuman sattuessa apua tarvitseva sopimuspuoli voi pyytää muiden sopimuspuolten apua joko suoraan tai aluekeskuksen kautta; apua pyydetään ensin niiltä sopimuspuoilta, joihin pilaantuminen todennäköisesti vaikuttaa. Tällainen apu voi sisältää etenkin asiantuntemusta ja erikoistuneen henkilöstön, tuotteiden, varusteiden tai merenkulkuvälineiden toimittamista tai tarjoamista kyseisen sopimuspuolen käyttöön. Sopimuspuolet, joilta pyydetään apua, tekevät kaikkensa vastatakseen avunpyyntöön.

2. Jos pilaantumisen torjuntatoimiin ryhtyneet sopimuspuolet eivät pääse yksimielisyyteen torjuntatoimien suoritustavasta, aluekeskus voi kaikkien mukana olevien sopimuspuolten suostumuksella koordinoida niiden torjuntatoimiin antamien resurssien toimintaa.

3. Sovellettavien kansainvälisten sopimusten mukaisesti kukin sopimuspuoli toteuttaa tarvittavat oikeudelliset ja hallinnolliset toimenpiteet, jotta helpotetaan:

- a) pilaantumistapahtuman torjuntatoimiin osallistuvien tai toimissa tarvittavien henkilöstön, lastin, kaluston ja välineiden kuljettamiseen käytettävien alusten, ilma-alusten ja muiden kulkuneuvojen saapumista sopimuspuolen alueelle, käyttöä siellä ja poistumista sieltä, ja
- b) edellä a alakohdassa tarkoitettujen henkilöstön, lastin, kaluston ja välineiden nopeaa kulkua määräpaikkaan sopimuspuolen alueelle, alueen sisällä ja sieltä pois.

13 artikla

Avunannon kustannusten korvaaminen

1. Jos sopimuspuolet eivät ole ennen pilaantumistapahtuman sattumista tehneet kahden- tai monenvälisiä sopimusta pilaantumistapahtumien torjunnan rahoitusjärjestelyistä sopimuspuolten kesken, kukin sopimuspuoli kantaa toteuttamistaan pilaantumistapahtuman torjuntatoimenpiteistä syntyneet kustannukset jäljempänä 2 kohdassa vahvistetun mukaisesti.

2. a) Jos sopimuspuoli on toteuttanut toimet toisen sopimuspuolen nimenomaisesta pyynnöstä, apua pyytänyt sopimuspuoli korvaa avustaneelle sopimuspuolelle näiden toimenpiteiden kustannukset. Jos pyyntö perutaan, apua pyytänyt sopimuspuoli vastaa kustannuksista, joita avustaneelle sopimuspuolelle on jo aiheutunut tai joihin se on sitoutunut.
- b) Jos sopimuspuoli toteuttaa toimet omasta aloitteestaan, se kattaa kustannukset itse.
- c) Edellä a ja b alakohdassa vahvistettuja periaatteita sovelletaan, jos asianomaiset sopimuspuolet eivät tapauskohtaisesti toisin päätä.
3. Jollei toisin ole päätetty, sopimuspuolen toisen pyynnöstä toteuttamien toimien kustannukset lasketaan oikeudenmukaisesti noudattaen avustaneen sopimuspuolen kustannusten korvaamista koskevaa voimassa olevaa lainsäädäntöä ja käytäntöä.
4. Apua pyytänyt ja avustanut sopimuspuoli toimivat tarvittaessa yhteistyössä mahdollisten korvausvaatimusten ratkaisemiseksi. Sopimuspuolet ottavat tässä yhteydessä olemassa olevat oikeudelliset järjestelmät asianmukaisesti huomioon.

Jos avunannosta aiheutuneiden kustannusten täydellinen korvaaminen ei ole mahdollista, apua pyytänyt sopimuspuoli voi pyytää avustanutta sopimuspuolta luopumaan korvausvaatimuksesta siltä osin kuin se ylittää jo korvatun summan tai vähentämään 3 kohdassa vahvistetun mukaisesti laskettujen kustannusten määrää. Se voi myös pyytää lykkäystä kustannusten korvaamiseen. Avustaneiden sopimuspuolten tarkastellessa tällaista pyyntöä niiden on otettava asianmukaisesti huomioon kehitysmaiden tarpeet.

5. Tämän artiklan säännöksiä ei pidä tulkita niin, että ne rajoittaisivat millään lailla sopimuspuolten oikeutta periä pilaantumistapahtuman torjumiseksi toteutettujen toimenpiteiden kustannuksia kolmansilta osapuolilta jompaankumpaan avunantoon osallistuvaan sopimuspuoleen sovellettavien muiden kansallisen tai kansainvälisen oikeuden säännösten ja määräysten perusteella.

14 artikla

Satamien vastaanottolaitteet

1. Sopimuspuolet toteuttavat yksin tai kahden- tai monenvälisesti kaikki tarvittavat toimenpiteet, jotta alusten tarpeita vastaavat vastaanottolaitteet ovat alusten käytettävissä kaikissa sopimuspuolten satamissa ja terminaaleissa. Sopimuspuolet varmistavat, että tällaisia vastaanottolaitteita käytetään tehokkaasti ja ilman, että niiden käyttö aiheuttaa aluksille perustetonta viivytystä.

Sopimuspuolia kehotetaan tutkimaan, miten näiden laitteiden käytöstä voidaan periä kohtuullisia maksuja.

2. Sopimuspuolet järjestävät asianmukaiset vastaanottolaitteet myös huviveneille.

3. Sopimuspuolet toteuttavat kaikki tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että vastaanottolaitteet toimivat moitteettomasti niistä meriympäristöön joutuvien päästöjen vaikutusten rajoittamiseksi.

4. Sopimuspuolet toteuttavat tarvittavat toimenpiteet, jotta niiden satamia käyttäville aluksille annetaan ajantasaisia tietoja MARPOL 73/78 -yleissopimuksesta ja sopimuspuolten omasta sovellettavasta alan lainsäädännöstä johtuvista velvoitteista.

15 artikla

Meriliikenteen ympäristöriskit

Yleisesti hyväksytyjen kansainvälisten sääntöjen ja normien sekä Kansainvälisen merenkulkujärjestön maailmanlaajuisten valtuuksien mukaisesti sopimuspuolet toteuttavat joko yksin tai kahden- tai monenvälisesti tarvittavat toimenpiteet arvioidakseen meriliikenteessä käytettyjen, yleisesti tiedossa olevien reittien ympäristöriskit ja ryhtyvät asianmukaisesti toimiin vähentääkseen onnettomuusriskejä ja niiden ympäristövaikutuksia kyseisillä reiteillä.

16 artikla

Hädässä olevien alusten pääsy satamiin ja suojapaikkoihin

Sopimuspuolet määrittelevät kansalliset ja alueelliset strategiat, jotka koskevat hädässä olevien, meriympäristölle uhan muodostavien alusten pääsyä niiden suojapaikkoihin, mukaan luettuina satamat. Sopimuspuolten on tehtävä tässä asiassa yhteistyötä ja tiedotettava aluekeskukselle toteuttamistaan toimenpiteistä.

17 artikla

Alueelliset sopimukset

Sopimuspuolet voivat neuvotella, laatia ja pitää voimassa soveltuvia kahden- tai monenvälisiä alueellisia sopimuksia helpottaakseen tämän pöytäkirjan tai sen osan täytäntöönpanoa. Aluekeskus auttaa tehtäviensä puitteissa ja asianomaisten sopimuspuolten pyynnöstä tällaisten alueellisten sopimusten laatimisessa ja täytäntöönpanossa.

18 artikla

Kokoukset

1. Tämän pöytäkirjan sopimuspuolten sääntömääräiset kokoukset pidetään yleissopimuksen 18 artiklan nojalla järjestettävien yleissopimuksen sopimuspuolten sääntömääräisten kokousten yhteydessä. Tämän pöytäkirjan sopimuspuolet voivat pitää myös ylimääräisiä kokouksia yleissopimuksen 18 artiklan mukaisesti.

2. Tämän pöytäkirjan sopimuspuolten kokousten tarkoituksena on erityisesti:

- tarkastella aluekeskuksen kertomuksia tämän pöytäkirjan ja erityisesti sen 4, 7 ja 16 artiklan täytäntöönpanosta sekä keskustella niistä;
- laatia ja hyväksyä strategioita, toimintasuunnitelmia ja -ohjelmia, joilla on tarkoitus panna tämä pöytäkirja täytäntöön;
- seurata näiden strategioiden, toimintasuunnitelmien ja -ohjelmien toteuttamista, arvioida niiden tehokkuutta ja pohtia, onko tarpeen hyväksyä uusia strategioita, toimintasuunnitelmia tai -ohjelmia, sekä suunnitella näitä koskevia toimenpiteitä;
- suorittaa tarpeen mukaan muita tehtäviä tämän pöytäkirjan täytäntöönpanemiseksi.

19 artikla

Suhde yleissopimukseen

- Tähän pöytäkirjaan sovelletaan yleissopimuksen kaikkia pöytäkirjoja koskevia määräyksiä.
- Tähän pöytäkirjaan sovelletaan yleissopimuksen 24 artiklan mukaisesti vahvistettua työjärjestystä ja rahoitussääntöjä, elleivät tämän pöytäkirjan sopimuspuolet toisin sovi.

Loppusäännökset

20 artikla

Pöytäkirjan vaikutukset kansalliseen lainsäädäntöön

Tämän pöytäkirjan määräysten soveltaminen ei vaikuta sopimuspuolten oikeuteen toteuttaa asiaa koskevia tiukempia kansallisia toimenpiteitä tai muita toimia pöytäkirjan soveltamisalaan kuuluvilla aloilla kansainvälisen oikeuden mukaisesti.

21 artikla

Suhde kolmansiin osapuoliin

Sopimuspuolet kehottavat valtioita, jotka eivät ole tämän pöytäkirjan sopimuspuolia, ja kansainvälisiä järjestöjä toimi-

maan tarvittaessa yhteistyössä tämän pöytäkirjan täytäntöönpanemiseksi.

22 artikla

Allekirjoitus

Tämä pöytäkirja on avoinna yleissopimuksen kaikkien sopimuspuolten allekirjoituksia varten Vallettassa Maltassa 25 päivänä tammikuuta 2002 ja Madridissa 26 päivästä tammikuuta 2002 alkaen 25 päivään tammikuuta 2003.

23 artikla

Ratifiointi ja hyväksyminen

Tämä pöytäkirja on ratifioitava tai hyväksyttävä. Ratifioimis- tai hyväksymiskirjat on toimitettava Espanjan hallitukselle, joka toimii pöytäkirjan tallettajana.

24 artikla

Liittyminen

Tämä pöytäkirja on avoinna kaikkien yleissopimuksen sopimuspuolten liittymiselle 26 päivästä tammikuuta 2003 alkaen.

25 artikla

Voimaantulo

1. Tämä pöytäkirja tulee voimaan kolmantenakymmenentenä päivänä sen päivän jälkeen, kun kuudes ratifioimis-, hyväksymis- tai liittymiskirja on talletettu.

2. Pöytäkirjan voimaantulopäivästä alkaen se korvaa yhteistyöstä öljyn ja muiden vahingollisten aineiden aiheuttamien Välimeren pilaantumisvahinkojen torjumisesta hätätilanteissa vuonna 1976 tehdyn pöytäkirjan mainittujen kahden asiakirjan sopimuspuolten välisissä suhteissa.

TÄMÄN VAKUUDEKSI allekirjoittaneet ovat asianmukaisesti valtuutettuina allekirjoittaneet tämän sopimuksen.

TEHTY Vallettassa Maltassa 25 päivänä tammikuuta 2002 yhtenä kappaleena arabian, englannin, ranskan ja espanjan kielellä, ja kukin näistä neljästä kielitoisinnosta on yhtä todistusvoimainen.

NEUVOSTON PÄÄTÖS,
tehty 29 päivänä huhtikuuta 2004,
Euroopan yhteisön ja Israelin valtion välisen tieteellistä ja teknistä yhteistyötä koskevan sopimuksen tekemisestä

(2004/576/EY)

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 170 artiklan yhdessä sen 300 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan ensimmäisen virkkeen kanssa,

ottaa huomioon komission ehdotuksen,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon ⁽¹⁾,

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Komissio on neuvotellut yhteisön puolesta Israelin valtion kanssa tieteellistä ja teknistä yhteistyötä koskevan sopimuksen, jäljempänä ”sopimus”.
- (2) Sopimus allekirjoitettiin yhteisön puolesta Brysselissä 10. päivänä kesäkuuta 2003 sillä edellytyksellä, että se tehdään myöhemmin.
- (3) Sopimus olisi hyväksyttävä,

ON PÄÄTTÄNYT SEURAAVAA:

1 artikla

Hyväksytään yhteisön puolesta Euroopan yhteisön ja Israelin valtion välinen tieteellistä ja teknistä yhteistyötä koskeva sopimus.

Sopimuksen teksti on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä* ^(*).

2 artikla

Neuvoston puheenjohtaja tekee sopimuksen 5 artiklassa tarkoitetun ilmoituksen yhteisön puolesta.

Tehty Luxemburgissa 29. päivänä huhtikuuta 2004.

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

M. McDOWELL

⁽¹⁾ Lausunto annettu 11. maaliskuuta 2004 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

^(*) EUVL L 154, 21.6.2003, s. 80.

NEUVOSTON PÄÄTÖS,

tehty 29 päivänä huhtikuuta 2004,

kaksinkertaisen tarkkailun järjestelmän perustamista ilman määrällisiä rajoituksia tiettyjen terästuotteiden viennille Kazakstanin tasavallasta Euroopan yhteisöön koskevan Euroopan yhteisön ja Kazakstanin tasavallan välisen sopimuksen tekemisestä kirjeenvaihtona

(2004/577/EY)

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 133 artiklan yhdessä 300 artiklan 2 kohdan ensimmäisen virkkeen kanssa,

ottaa huomioon komission ehdotuksen,

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Kumppanuuden perustamisesta Euroopan yhteisöjen ja niiden jäsenvaltioiden sekä Kazakstanin tasavallan kesken tehty kumppanuus- ja yhteistyösopimus⁽¹⁾ tuli voimaan 1 päivänä heinäkuuta 1999.
- (2) Euroopan yhteisö ja Kazakstanin tasavalta ovat päättäneet perustaa kaksinkertaisen tarkkailun järjestelmän tietyille terästuotteille 1 päivän tammikuuta 2000 ja 31 päivän joulukuuta 2001 väliseksi ajaksi. Tätä kirjeenvaihtona tehtyä sopimusta on muutettu Euroopan yhteisön puolesta päätöksellä 1999/865/EY⁽²⁾. Asetuksella (EY) N:o 2743/1999⁽³⁾ on säädetty asiaa koskevista yhteisön soveltamissäännöksistä.
- (3) Komissio on saanut päätökseen neuvottelut Euroopan yhteisön ja Kazakstanin tasavallan välisestä kirjeenvaihtona tehtävästä sopimuksesta, jolla perustetaan kaksinkertaisen tarkkailun järjestelmä ilman määrällisiä rajoituksia tiettyjen terästuotteiden viennille Kazakstanin tasavallasta Euroopan yhteisöön,

ON PÄÄTTÄNYT SEURAAVAA:

1 artikla

1. Hyväksytään Euroopan yhteisön puolesta kaksinkertaisen tarkkailun järjestelmän perustamista ilman määrällisiä rajoituksia tiettyjen terästuotteiden viennille Kazakstanin tasavallasta Euroopan yhteisöön koskeva Euroopan yhteisön ja Kazakstanin tasavallan välinen kirjeenvaihtona tehty sopimus.

2. Sopimus⁽⁴⁾ on tämän päätöksen liitteenä.

2 artikla

Neuvoston puheenjohtajalla on oikeus nimetä henkilöt, joilla on valtuudet allekirjoittaa 1 artiklassa tarkoitettu kirjeenvaihtona tehtävä sopimus yhteisöä sitovasti.

Tehty Luxemburgissa 29 päivänä huhtikuuta 2004.

*Neuvoston puolesta**Puheenjohtaja*

M. McDOWELL

⁽¹⁾ EYVL L 196, 28.7.1999, s. 3.

⁽²⁾ EYVL L 342, 31.12.1999, s. 37.

⁽³⁾ EYVL L 342, 31.12.1999, s. 1.

⁽⁴⁾ Ks. tämän virallisen lehden sivu ...

Kaksinkertaisen tarkkailun järjestelmän perustamista ilman määrällisiä rajoituksia tiettyjen terästuotteiden viennille Kazakstanin tasavallasta Euroopan yhteisöön koskeva Euroopan yhteisön ja Kazakstanin tasavallan välinen kirjeenvaihtona tehty

SOPIMUS

A. Euroopan yhteisön kirje

Arvoisa Herra,

1. Minulla on kunnia viitata tiettyjen terästuotteiden kaupasta 22 päivänä heinäkuuta 2002 tehtyyn sopimukseen. Lisäksi on neuvoteltu tiettyjä terästuotteita, jotka eivät kuulu yllämainitun sopimuksen soveltamisalaa, koskevista ongelmista.
 2. Näiden neuvottelujen johdosta osapuolet sopivat perustavansa tiettyjä terästuotteita koskevan kaksinkertaisen tarkkailun järjestelmän ilman määrällisiä rajoituksia avoimuuden lisäämiseksi ja mahdollisten kaupan vääristymien välttämiseksi. Kaksinkertaisen tarkkailun järjestelmää koskeva yksityiskohtainen selostus on tämän kirjeen liitteenä.
 3. Tätä kirjeenvaihtoa sovelletaan rajoittamatta kaupasta ja kaupan liitännäistoimenpiteistä tehtyjen kahdenvälisten sopimusten asiaa koskevien määräysten, erityisesti polkumyynnin vastaisia menettelyjä ja suojatoimenpiteitä koskevien määräysten soveltamista.
 4. Kumpikin osapuoli voi milloin tahansa esittää liitteeseen tai sen lisäykseen muutoksia, jotka edellyttävät molempien osapuolten hyväksyntää ja joiden voimaantulosta osapuolet sopivat. Jos Euroopan yhteisössä aloitetaan kaksinkertaisen tarkkailun järjestelmään kuuluvia tuotteita koskevia polkumyyntiä tai suoja-toimia koskevia tutkimuksia tai otetaan käyttöön niitä koskevia menettelyitä, Kazakstan päättää, sulkeeko se kyseessä olevan tuotteen kaksinkertaisen tarkkailun järjestelmän ulkopuolelle. Tällainen päätös ei vaikuta kyseisen tuotteen luovutukseen vapaaseen liikkeeseen yhteisössä.
 5. Lopuksi minulla on kunnia ehdottaa, että jos hallituksenne hyväksyy tämän kirjeen sekä sen liitteen ja lisäykset, tämä kirje ja Teidän vahvistuksenne muodostavat yhdessä Euroopan yhteisön ja Kazakstanin tasavallan välisen sopimuksen, joka tulee voimaan Teidän vahvistuksenne päivämääränä.
- Vastaanottakaa, Arvoisa Herra, korkeimman kunnioitukseni vakuutus.

Euroopan yhteisön puolesta

B. Kazakstanin tasavallan hallituksen kirje

Arvoisa Herra,

Minulla on kunnia ilmoittaa saaneeni seuraavan ... päivätyn kirjeenne:

1. Minulla on kunnia viitata tiettyjen terästuotteiden kaupasta 22 päivänä heinäkuuta 2002 tehtyyn sopimukseen. Lisäksi on neuvoteltu tiettyjä terästuotteita, jotka eivät kuulu yllämainitun sopimuksen soveltamisalaan, koskevista ongelmista.
2. Näiden neuvottelujen johdosta osapuolet sopivat perustavansa tiettyjä terästuotteita koskevan kaksinkertaisen tarkkailun järjestelmän ilman määrällisiä rajoituksia avoimuuden lisäämiseksi ja mahdollisten kaupan vääristymien välttämiseksi. Kaksinkertaisen tarkkailun järjestelmää koskeva yksityiskohtainen selostus on tämän kirjeen liitteenä.
3. Tätä kirjeenvaihtoa sovelletaan rajoittamatta kaupasta ja kaupan liitännäistoimenpiteistä tehtyjen kahdenvälisten sopimusten asiaa koskevien määräysten, erityisesti polkumyynnin vastaisia menettelyjä ja suojatoimenpiteitä koskevien määräysten soveltamista.
4. Kumpikin osapuoli voi milloin tahansa esittää liitteeseen tai sen lisäyksiin muutoksia, jotka edellyttävät molempien osapuolten hyväksyntää ja joiden voimaantulosta osapuolet sopivat. Jos Euroopan yhteisössä aloitetaan kaksinkertaisen tarkkailun järjestelmään kuuluvia tuotteita koskevia polkumyyntiä tai suojatoimia koskevia tutkimuksia tai otetaan käyttöön niitä koskevia menettelyitä, Kazakstan päättää, sulkeeko se kyseessä olevan tuotteen kaksinkertaisen tarkkailun järjestelmän ulkopuolelle. Tällainen päätös ei vaikuta kyseisen tuotteen luovutukseen vapaaseen liikkeeseen yhteisössä.
5. Lopuksi minulla on kunnia ehdottaa, että jos hallituksenne hyväksyy tämän kirjeen sekä sen liitteen ja lisäykset, tämä kirje ja Teidän vahvistuksenne muodostavat yhdessä Euroopan yhteisön ja Kazakstanin tasavallan välisen sopimuksen, joka tulee voimaan Teidän vahvistuksenne päivämääränä.”

Minulla on kunnia vahvistaa, että hallitukseni hyväksyy yllä olevan ja että kirjeenne, tämä vastaus sekä kirjeen liite ja lisäykset muodostavat yhdessä sopimuksen ehdotuksenne mukaisesti.

Vastaanottakaa, Arvoisa Herra, korkeimman kunnioitukseni vakuutus.

Kazakstanin tasavallan hallituksen puolesta

LIITE

- 1.1. Lisäyksessä I lueteltujen Kazakstanista peräisin olevien tuotteiden tuonnissa yhteisöön edellytetään sen päivän, jona osapuolet alkavat soveltaa sopimusta välillään, ja 31 päivän joulukuuta 2004 välisenä ajanjaksona lisäyksen II mallin mukaisen yhteisön viranomaisten myöntämän tarkkailuasiakirjan esittämistä, jolleivät molemmat osapuolet sovi järjestelmän lopettamisesta aiemmin.
- 1.2. Lisäyksessä I lueteltujen Kazakstanista peräisin olevien tuotteiden tuonnissa yhteisöön edellytetään lisäksi Kazakstanin toimivaltaisten viranomaisten myöntämää vientiasiakirjaa sen päivän, jona osapuolet alkavat soveltaa sopimusta välillään, ja 31 päivän joulukuuta 2004 välisenä ajanjaksona, jolleivät molemmat osapuolet sovi järjestelmän lopettamisesta aiemmin. Tuojan on esitettävä alkuperäinen vientiasiakirja viimeistään asiakirjan mukaisten tavaroiden lähettämiskuuta seuraavan vuoden maaliskuun 31 päivänä.
- 1.3. Lähetysten katsotaan tapahtuneen päivänä, jona tavarat on lastattu viennin suorittaneeseen kulkuvälineeseen.
- 1.4. Vientiasiakirjan on oltava lisäyksessä III olevan mallin mukainen. Se on voimassa vietäessä minne tahansa yhteisön tullialueella.
- 1.5. Kazakstan toimittaa Euroopan yhteisöjen komissiolle tiedoksi niiden asianomaisten Kazakstanin valtion viranomaisten nimet ja osoitteet sekä leima- ja nimikirjoitusnäytteet, joilla on lupa myöntää ja varmentaa vientiasiakirjoja. Kazakstan ilmoittaa komissiolle myös, jos nämä tiedot muuttuvat.
- 1.6. Tämän sopimuksen soveltamisalaan kuuluvien tuotteiden luokittelu perustuu yhteisön tariffi- ja tilastonimikkeistöön, jäljempänä "yhdistetty nimikkeistö" tai lyhenne "CN". Tämän sopimuksen soveltamisalaan kuuluvien tuotteiden alkuperä määritetään yhteisössä voimassa olevien sääntöjen mukaisesti.
- 1.7. Yhteisön toimivaltaiset viranomaiset sitoutuvat ilmoittamaan Kazakstanille yhdistetyn nimikkeistön (CN) muutoksista tämän sopimuksen soveltamisalaan kuuluvien tuotteiden osalta ennen muutosten voimaantuloa yhteisössä.
- 1.8. Lisäyksessä IV vahvistetaan tietyt kaksinkertaisen tarkkailun järjestelmän täytäntöönpanoa koskevat tekniset määräykset.
- 2.1. Kazakstan sitoutuu toimittamaan yhteisölle tarkat tilastotiedot Kazakstanin viranomaisten 1.2 kohdan mukaisesti myöntämistä vientiasiakirjoista. Nämä tiedot toimitetaan yhteisölle sitä kuukautta seuraavan kuukauden loppuun mennessä, jota tilastot koskevat.
- 2.2. Yhteisö sitoutuu toimittamaan Kazakstanin viranomaisille tarkat tilastotiedot jäsenvaltioiden myöntämistä Kazakstanin viranomaisten 1.1 kohdan mukaisesti myöntämiä vientiasiakirjoja koskevista tarkkailuasiakirjoista. Nämä tiedot toimitetaan Kazakstanin viranomaisille tilastoja koskevaa kuukautta seuraavan kuukauden loppuun mennessä.
3. Kirjeenvaihtona tehdyn sopimuksen soveltamisesta aiheutuvista ongelmista neuvotellaan tarvittaessa jommankumman osapuolen pyynnöstä. Tällaiset neuvottelut on pidettävä viipymättä. Osapuolet osallistuvat tämän artiklan mukaisesti pidettäviin neuvotteluihin yhteistyön hengessä ja halukkaina sovittamaan välillään syntynyt erimielisyys.
4. Kaikki tämän liitteen mukaiset tiedonannot annetaan:
 - yhteisön osalta Euroopan yhteisöjen komissiolle, ja
 - Kazakstanin tasavallan osalta Kazakstanin tasavallan edustustolle Euroopan yhteisöissä.

*Lisäys I***Luettelo tuotteista, joihin sovelletaan kaksinkertaisen tarkkailun järjestelmää ilman määrällisiä rajoituksia**

KAZAKSTAN

- ex 7211 23 30 (TARIC-koodi 7211 23 30 99)
 - ex 7211 23 80 (TARIC-koodi 7211 23 80 99)
 - ex 7211 29 00 (TARIC-koodi 7211 29 00 91)
 - ex 7211 29 00 (TARIC-koodi 7211 29 00 99)
 - ex 7211 90 00 (TARIC-koodi 7211 90 00 90)
 - ex 7211 23 20 (TARIC-koodi 7211 23 20 90)
 - ex 7225 19 10 (TARIC-koodi 7225 19 10 00)
 - ex 7225 19 90 (TARIC-koodi 7225 19 90 00)
 - ex 7226 19 10 (TARIC-koodi 7226 19 10 00)
 - ex 7226 19 80 (TARIC-koodi 7226 19 80 10)
 - ex 7226 19 80 (TARIC-koodi 7226 19 80 90)
 - ex 7226 11 00 (TARIC-koodi 7226 11 00 90)
-

Lisäys II

EUROPEAN COMMUNITY SURVEILLANCE DOCUMENT

Holder's copy	1	1. Consignee (name, full address, country, VAT number)	2. Issue number
			3. Proposed place and date of import
			4. Authority responsible for issue (name, address and telephone No)
		5. Declarant/representative as applicable (name and full address)	6. Country of origin (and geonomenclature code)
			7. Country of consignment (and geonomenclature code)
1			8. Last day of validity
		9. Description of goods	10. CN code and category
			11. Quantity in kilograms (net mass) or in additional units
			12. Value in euro, cif at Community frontier
13. Additional remarks			
14. Competent authority's endorsement			
Date :			
Signature:		Stamp:	

15. ATTRIBUTIONS Indicate the quantity available in part 1 of column 17 and the quantity attributed in part 2 thereof				
16. Net quantity (net mass or other unit of measure stating the unit)		19. Customs document (form and number) or extract No and date of attribution	20. Name, Member State, stamp and signature of the attributing authority	
17. In figures	18. In words for the quantity attributed			
1.				
2.				
1.				
2.				
1.				
2.				
1.				
2.				
1.				
2.				
1.				
2.				
1.				
2.				

Extension pages to be attached hereto

EUROPEAN COMMUNITY SURVEILLANCE DOCUMENT

Copy for the issuing authority	2	1. Consignee (name, full address, country, VAT number)	2. Issue number
			3. Proposed place and date of import
			4. Authority responsible for issue (name, address and telephone No)
		5. Declarant/representative as applicable (name and full address)	6. Country of origin (and geonomenclature code)
			7. Country of consignment (and geonomenclature code)
2			8. Last day of validity
9. Description of goods		10. CN code and category	
		11. Quantity in kilograms (net mass) or in additional units	
		12. Value in euro, cif at Community frontier	
13. Additional remarks			
14. Competent authority's endorsement			
Date :			
Signature:		Stamp:	

15. ATTRIBUTIONS Indicate the quantity available in part 1 of column 17 and the quantity attributed in part 2 thereof				
16. Net quantity (net mass or other unit of measure stating the unit)		19. Customs document (form and number) or extract No and date of attribution	20. Name, Member State, stamp and signature of the attributing authority	
17. In figures	18. In words for the quantity attributed			
1.				
2.				
1.				
2.				
1.				
2.				
1.				
2.				
1.				
2.				
1.				
2.				
1.				
2.				

Extension pages to be attached hereto

EUROOPAN YHTEISÖ / TARKKAILUASIAKIRJA

1. Tavarán vastaanottaja (nimi, postiosoite, maa, ALV-tunnus)
 2. Asiakirjan numero
 3. Tuonnin suunniteltu paikka ja aika
 4. Myöntävä viranomainen (nimi, osoite ja puhelinnumero)
 5. Tavaranhaltija/asiamies (tarvittaessa) (nimi ja postiosoite)
 6. Alkuperämaa (ja maan numerokoodi)
 7. Lähetysmaa (ja maan numerokoodi)
 8. Viimeinen voimassaolopäivä
 9. Tavarán kuvaus
 10. CN-koodi ja luokka
 11. Määrä kilogrammoina (nettopaino)/lisäyksiköt
 12. cif-arvo Euroopan yhteisön rajalla euroina
 13. Lisätiedot
 14. Toimivaltaisen viranomaisen vahvistus
Päivämäärä:
 - Allekirjoitus: _____ Leima: _____
 15. KÄYTTÖÖN OTETUT MÄÄRÄT
Merkitse sarakkeeseen 17 ruutuun 1 käytettävissä oleva määrä ja ruutuun 2 käyttöön otettu määrä.
 16. Nettomäärä (nettopaino tai muu mittayksikkö)
 17. Numeroin
 18. Käyttöön otettu määrä kirjaimin
 19. Tulliasiakirja (lomake ja numero) tai otteen numero sekä käyttöönottopäivä
 20. Käyttöönoton vahvistavan viranomaisen nimi, jäsenvaltio, leima ja allekirjoitus
- Lisäsivut liitetään tähän lomakkeeseen.
-

Lisäys III

1. Exporter (name, full address, country)	ORIGINAL		2. No	
	3. Year		4. Product group	
5. Consignee (name, full address, country)	EXPORT DOCUMENT (steel products)			
	6. Country of origin		7. Country of destination	
8. Place and date of shipment – means of transport	9. Supplementary details			
10. Description of goods - manufacturer	11. CN code	12. Quantity ⁽¹⁾	13. Fob value ⁽²⁾	
14. CERTIFICATION BY THE COMPETENT AUTHORITY				
15. Competent authority (name, full address, country)	At on			
	(Signature)		(Stamp)	

⁽¹⁾ Show net weight (kg) and also quantity in the unit prescribed where other than net weight.

⁽²⁾ In the currency of the sale contract.

1. Exporter (name, full address, country)	COPY		2. No	
	3. Year		4. Product group	
5. Consignee (name, full address, country)	EXPORT DOCUMENT (steel products)			
	6. Country of origin		7. Country of destination	
8. Place and date of shipment – means of transport	9. Supplementary details			
10. Description of goods - manufacturer	11. CN code	12. Quantity ⁽¹⁾	13. Fob value ⁽²⁾	
14. CERTIFICATION BY THE COMPETENT AUTHORITY				
15. Competent authority (name, full address, country)	At on			
	(Signature)		(Stamp)	

⁽¹⁾ Show net weight (kg) and also quantity in the unit prescribed where other than net weight.

⁽²⁾ In the currency of the sale contract.

VIENTIASIAKIRJA**(terästuotteet)**

1. Viejä (nimi, täydellinen osoite, maa)
2. N:o
3. Vuosi
4. Tuoteryhmä
5. Vastaanottaja (nimi, täydellinen osoite, maa)
6. Alkuperämaa
7. Määrämaa
8. Lastauspaikka ja -aika — Kuljetusväline
9. Lisätietoja
10. Tavarankuvaus — Valmistaja
11. CN-koodi
12. Määrä ⁽¹⁾
13. FOB-arvo ⁽²⁾
14. TOIMIVALTAISEN VIRANOMAISEN VAHVISTUS
15. Toimivaltainen viranomainen (nimi, täydellinen osoite, maa)

Tehty aika

(Allekirjoitus)

(Leima)

⁽¹⁾ Ilmoitetaan nettopaino (kg) ja myös määrä tuoteryhmälle määrättyinä yksikkönä, jos se on muu kuin nettopaino.

⁽²⁾ Ilmoitetaan myyntisopimuksen valuuttana.

Lisäys IV

KAZAKSTAN

Kaksinkertaisen tarkkailun järjestelmää koskevat tekniset määräykset

1. Vientiasiakirjojen koon on oltava 210 mm × 297 mm. Käytettävän paperin on oltava valkoista, hiokkeetonta, liimäkäsiteltyä kirjoituspaperia, joka painaa vähintään 25 grammaa/neliometri. Vientiasiakirjat on laadittava englannin kielellä. Jos ne täytetään käsin, tiedot on kirjoitettava musteella painokirjaimin. Näissä asiakirjoissa saa olla asianmukaisesti jäljennöksiksi merkittyjä lisäkappaleita. Jos asiakirjoissa on useita kappaleita, ainoastaan päällimmäinen kappale on alkuperäinen. Kyseinen kappale on merkittävä selvästi alkuperäiskappaleeksi merkinnällä "original" ja muut kappaleet jäljennöksiksi merkinnällä "copy". Yhteisön toimivaltaiset viranomaiset hyväksyvät ainoastaan alkuperäiskappaleen käytettäväksi yhteisöön tapahtuvan tuonnin valvonnassa kaksinkertaisen tarkkailun järjestelmää koskevien määräysten mukaisesti.
2. Kussakin asiakirjassa on oltava painettu tai muulla tavoin merkitty sarjanumero, jolla asiakirja voidaan yksilöidä. Tämän numeron on muodostuttava seuraavista osista:
 - kaksi kirjainta, joilla yksilöidään viejämaa seuraavasti: KZ = Kazakstan
 - kaksi kirjainta, joilla yksilöidään jäsenvaltio, jossa tulliselvitys aiotaan suorittaa, seuraavasti:
 - BE = Belgia
 - DK = Tanska
 - DE = Saksa
 - EL = Kreikka
 - ES = Espanja
 - FR = Ranska
 - IE = Irlanti
 - IT = Italia
 - LU = Luxemburg
 - NL = Alankomaat
 - AT = Itävalta
 - PT = Portugali
 - FI = Suomi
 - SE = Ruotsi
 - GB = Yhdistynyt kuningaskunta
 - CZ = Tšekki (*)
 - EE = Viro (*)
 - CY = Kypros (*)
 - LV = Latvia (*)
 - LT = Liettua (*)
 - HU = Unkari (*)
 - MT = Malta (*)
 - PL = Puola (*)
 - SI = Slovenia (*)
 - SK = Slovakia (*)
 - yksinumeroinen luku, jolla yksilöidään vuosi ja joka on asianomaisen vuosiluvun viimeinen numero, esimerkiksi "4" vuoden 2004 osalta,
 - kaksinumeroinen luku 01:n ja 99:n välillä, jolla yksilöidään asianomainen viejamaan toimipaikka, joka antaa asiakirjan,
 - viisinumeroinen luku, joka on juokseva numero 00001:n ja 99999:n välillä ja joka on osoitettu sille jäsenvaltiolle, jossa tulliselvitys aiotaan suorittaa.

(*) Näitä jäsenvaltioita koskevia viittauksia ja niihin liittyviä koodeja sovelletaan niiden liittyttyä Euroopan yhteisöön.

3. Vientiasiakirjat ovat vientiasiakirjan 3 kohdan mukaisesti voimassa sen kalenterivuoden ajan, jona ne annetaan.
 4. Koska tuojan on esitettävä alkuperäinen vientiasiakirja pyytäessään tuontiasiakirjaa, vientiasiakirjat olisi mahdollisuuksien mukaan annettava yksittäisen kauppatoimen eikä kokonaissopimuksen osalta.
 5. Kazakstanin ei tarvitse esittää vientiasiakirjassa hintatietoja, mutta komission toimivaltaisten viranomaisten on saatava ne pyydettyinä.
 6. Vientiasiakirjat voidaan antaa niitä koskevien tuotteiden lähettämisen jälkeen. Kyseisissä tapauksissa niissä on oltava maininta "issued retrospectively" ("myönnetty takautuvasti").
 7. Jos vientiasiakirja varastetaan tai se katoaa taikka tuhoutuu, viejä voi pyytää asiakirjan myöntänyttä toimivaltaista valtion viranomaista laatimaan hallussaan olevien vientiasiakirjojen perusteella kaksoiskappaleen. Kyseisen asiakirjan tällä tavoin annetussa kaksoiskappaleessa on oltava merkintä "duplicate" ("kaksoiskappale"). Kaksoiskappaleessa on oltava alkuperäisen vientiasiakirjan päivämäärä.
 8. Yhteisön toimivaltaisille viranomaisille on ilmoitettava välittömästi jo myönnetyn vientiasiakirjan peruuttamisesta tai muuttamisesta sekä soveltuvin osin perusteet tällaiselle toimelle.
-

NEUVOSTON PÄÄTÖS,
tehty 29 päivänä huhtikuuta 2004,
Euroopan yhteisön ja Euroopan avaruusjärjestön välisen puitesopimuksen tekemisestä

(2004/578/EY)

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ON PÄÄTTÄNYT:

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 170 artiklan yhdessä 300 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan ensimmäisen virkkeen ja 300 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan kanssa,

1 artikla

Hyväksytään Euroopan yhteisön ja Euroopan avaruusjärjestön välinen sopimus yhteisön puolesta.

ottaa huomioon komission ehdotuksen,

Sopimuksen teksti on tämän päätöksen liitteenä.

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon ⁽¹⁾,

2 artikla

Neuvoston puheenjohtaja valtuutetaan nimeämään henkilö, jolla on oikeus tallettaa yhteisön puolesta hyväksymisasiakirja puitesopimuksen 12 artiklan mukaisesti ilmaistaakseen yhteisön suostumuksen sitoutua sopimukseen.

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Komissio on neuvotellut yhteisön puolesta sopimuksen Euroopan avaruusjärjestön (ESA) kanssa.
- (2) Sopimus allekirjoitettiin yhteisön puolesta 25 päivänä marraskuuta 2003 sillä edellytyksellä, että sopimus tehdään mahdollisesti myöhemmin.
- (3) Kyseinen sopimus olisi hyväksyttävä,

Tehty Luxemburgissa 29 päivänä huhtikuuta 2004.

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

M. McDOWELL

⁽¹⁾ Lausunto annettu 20. huhtikuuta 2004 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

PUITESOPIMUS

Euroopan yhteisön ja Euroopan avaruusjärjestön välillä

EUROOPAN YHTEISÖ

ja

EUROOPAN AVARUUSJÄRJESTÖ

(jäljempänä yhteisesti myös 'sopimuspuolet'),

jotka katsovat seuraavaa:

Euroopan yhteisö ja Euroopan avaruusjärjestö (ESA) katsovat, että tiiviimpi yhteistyö niiden välillä tehostaa avaruusteknologian rauhanomaista käyttöä välineenä, jonka avulla voidaan merkittäväällä tavalla edistää Euroopan yhteenkuuluvuutta ja taloudellista kasvua, sekä mahdollistaa avaruuteen liittyvien toimien saattamisen osaksi laajempaa poliittista, taloudellista, tieteellistä, ympäristöön liittyvää sekä sosiaalista kehystä siten, että voidaan palvella suoremmin Euroopan kansalaisia.

Molemmat sopimuspuolet ovat vakuuttuneita siitä, että tällaisesta yhteistyöstä saadaan lisäarvoa, josta on hyötyä Euroopan kansalaisille.

Sopimuspuolet ovat tietoisia siitä, että niillä on toisiaan täydentäviä ja tukevia vahvuuksia, ja ne haluavat tehdä tehokasta ja molempia osapuolia hyödyttävää yhteistyötä sekä välttää toimien tarpeettomat päällekkäisyydet.

Avaruusteknologiasta on tullut ainutlaatuinen ja keskeisen tärkeä teknologian ala, joka auttaa Euroopan yhteisöä saavuttamaan monia yhteisön politiikan päämääriä erityisesti tietoyhteiskunnan, liikenteen ja ympäristönsuojelun alalla.

Euroopan unionin neuvoston ja Euroopan avaruusjärjestön neuvoston 10 päivänä joulukuuta 2001 antamissa päätöslauselmissa ⁽¹⁾ ⁽²⁾ mainitut neuvostot kannustavat luomaan puitteet sopimuspuolten väliselle yhteistyölle sopimuspuolten omat erilliset tehtävät ja vastuualueet samalla säilyttäen.

Euroopan yhteisön radiotaajuuspolitiikan sääntelyjärjestelmästä 7 päivänä maaliskuuta 2002 tehty Euroopan parlamentin ja neuvoston päätös N:o 676/2002/EY ('radiotaajuuspäätös') on tämän sopimuksen kannalta tärkeä, koska kaikkien avaruusjärjestelmien ja -sovellusten toiminta riippuu radiotaajuuksien saatavuudesta,

OVAT SOPINEET SEURAAVAA:

1 artikla

Yhteistyön päämäärä

Tämän puitesopimuksen tavoitteita ovat:

1. Eurooppalaisen avaruuspolitiikan johdonmukainen ja asteittainen kehittäminen. Tämän politiikan avulla pyritään saamaan yhteisön politiikkaa tukevien, avaruusjärjestelmiä hyödyntävien palvelujen ja sovellusten kysyntä ja tämän kysynnän tyydyttämiseksi tarvittavien avaruusjärjestelmien ja -infrastruktuurin tarjonta kohtaamaan toisensa.
2. Sellaisten puitteiden luominen, jotka tarjoavat yhteisen perustan ja tarvittavat toiminnalliset järjestelyt sopimuspuolten tehokasta ja molempia sopimuspuolia hyödyttävää yhteistyötä varten avaruuteen liittyvissä toiminna kummankin sopimuspuolen tehtävien ja vastuualueiden mukaisesti ja ottavat täysin huomioon sopimuspuolten institutionaaliset ja toiminnalliset puitteet. Tähän puitesopimukseen liittyvän sopimuspuolten yhteistyön tavoitteena on:
 - a) turvata Euroopan mahdollisuudet avaruuden riippumattomaan ja kustannustehokkaaseen hyödyntämiseen sekä varmistaa kehitys muilla strategisesti tärkeillä aloilla,
 - b) varmistaa, että koko eurooppalaisessa avaruuspolitiikassa otetaan erityisesti huomioon Euroopan yhteisön toteuttama yleinen politiikka;
 - c) tukea yhteisön politiikkaa käyttämällä tarvittaessa avaruusteknologioita ja -infrastruktuureja sekä edistää avaruusjärjestelmien käyttöä siten, että tuetaan kestävää kehitystä, taloudellista kasvua ja työllisyyttä;
 - d) optimoida asiantuntemuksen ja käytettävissä olevien voimavarojen käyttö ja lujittaa Euroopan yhteisön ja ESA:n tiivistä yhteistyötä sekä saada näin avaruusjärjestelmien tarjonta ja kysyntä kohtaamaan strategisen kumppanuuden puitteissa;
 - e) lisätä tutkimuksen ja kehitystyön yhtenäisyyttä ja synergiaa siten, että voidaan optimoida Euroopassa käytettävissä olevien voimavarojen, mukaan luettuna teknisten keskusten verkosto, käyttö.

⁽¹⁾ Neuvoston päätöslauselmat: 22. kesäkuuta 1998 (EYVL C 244, 17.7.1998, s. 1); 2. joulukuuta 1999 (EYVL C 375, 24.12.1999, s. 1); 16. marraskuuta 2000 (EYVL C 371, 23.12.2000, s. 2).

⁽²⁾ ESA:n päätöslauselmat: 23. kesäkuuta 1998: ESA/C/CXXXVI/Res. 1 (lopullinen), 11. toukokuuta 1999: ESA/C-M/CXLI/Res. 1 (lopullinen); ESA/C(2000)67; ESA/C-M/CXLVIII/Res. 1 (lopullinen), 16.11.2000, joka koskee Euroopan avaruusstrategiaa; ESA/C-M/CLIV/Res. 1 (lopullinen), 15.11.2001; ESA/C-M/CLXV/Res. 3 (lopullinen), 27.5.2003.

2 artikla

Yhteistyötä koskevat periaatteet

1. Sopimuspuolten yhteistyö toteutetaan noudattaen 1 artiklassa määriteltyjä yhteisiä tavoitteita ja ottaen huomioon sopimuspuolten tehtävät ja vastuualueet sekä niiden institutionaaliset ja toiminnalliset puitteet.
2. Kumpikin sopimuspuoli tekee sopimuksen täytäntöönpanemiseksi 4 artiklan mukaisesti tarvittavat päätökset omia sisäisiä menettelyjään noudattaen.
3. Avaruusteknologioiden ja -infrastruktuurien luonteen vuoksi sopimuspuolten on sopimuksen täytäntöönpanossa otettava huomioon niihin liittyvät turvallisuusnäkökohdat.

3 artikla

Yhteistyön alat

1. Sopimuspuolet ovat määritelleet yhteistyön aloiksi seuraavat:
 - tiede
 - teknologia
 - kaukokartoitus
 - navigointi
 - satelliittiviestintä
 - miehitetyt avaruuslennot ja mikropainovoima
 - kantoraketit
 - avaruuteen liittyvä taajuuspolitiikka.
2. Sopimuspuolet voivat määrittellä ja kehittää uusia yhteistyön aloja.

4 artikla

Täytäntöönpano

1. Kumpikin sopimuspuoli toteuttaa tämän sopimuksen täytäntöönpanemiseksi omien oikeuksiensa, oikeudellisten säännönsä ja menettelyjensä mukaisesti toimet, jotka ovat tarpeen 1 artiklassa määrätyn yhteistyön päämäärän saavuttamiseksi.
2. Tällaisten toimien tavoitteena on edesauttaa avaruutta koskevan tutkimus- ja kehitystyön ja avaruussovellusten hyödyntämistä julkisella ja yksityisellä sektorilla, edistää alaa koskevien lainsäädäntö-, sääntely- ja standardointitoimenpiteiden toteuttamista sekä rahoittaa ja toteuttaa 5 artiklan mukaisesti yhteisiä aloitteita.
3. Kumpikin sopimuspuoli hyödyntää kunkin tarvittavan toimen yhteydessä toisen sopimuspuolen osaamista ja valmiuksia yhteistyön päämäärän saavuttamiseksi ja tarjoaa toiselle sopimuspuolelle asiantuntemustaan ja tukeaan omilla osaamisalueillaan.

5 artikla

Yhteiset aloitteet

1. Jollei 3 kohdan määräyksistä muuta johdu, sopimuspuolten toteuttamat yhteiset aloitteet voivat olla seuraavanlaisia, rajoittumatta kuitenkaan näihin:
 - a) ESA:n suorittama avaruuteen liittyvien Euroopan yhteisön toimien hallinnointi Euroopan yhteisön sääntöjen mukaisesti;
 - b) Euroopan yhteisön osallistuminen Euroopan avaruusjärjestöä koskevan yleissopimuksen V artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaiseen valinnaiseen ESA:n ohjelmaan;
 - c) molempien sopimuspuolten koordinoimien, täytäntöönpanemien ja rahoittamien toimien toteuttaminen;
 - d) sellaisten elinten perustaminen, joiden tehtävänä on huolehtia tutkimus- ja kehittämistoimia täydentävien toimien toteuttamisesta, esimerkiksi palvelujen tarjoamisesta, operaattorien koulutuksen edistämisestä ja infrastruktuurien hallinnoinnista;
 - e) selvitysten tekeminen, tieteellisten seminaarien, konferenssien, symposiumien ja työpajojen järjestäminen, tutkijoiden ja teknisten asiantuntijoiden koulutus, laitteiden ja materiaalien vaihdon tai yhteiskäytön toteuttaminen, käyttömahdollisuuksien tarjoaminen, tutkijoiden, insinöörien tai muiden asiantuntijoiden vierailujen ja vaihdon tukeminen.
 2. Jos yhteisen aloitteen täytäntöönpano edellyttää yksityiskohtaista määrittelyä, siitä huolehditaan sopimuspuolten välillä tehtävin erityissopimuksin. Kun tällaisia erityissopimuksia käytetään, niihin olisi sisällyttävä vähintään:
 - a) yleinen tehtävänmäärittäminen;
 - b) tavoitteiden kuvaus;
 - c) vahvistetut käyttäjävaatimukset;
 - d) työsuunnitelma;
 - e) asianmukainen hallinnointisuunnitelma;
 - f) sopimuspuolten tehtävät ja rahoitusvelvoitteet;
 - g) teollisuuspoliittinen suunnitelma;
 - h) budjetinäkökohdat;
 - i) teollis- ja tekijänoikeuksia koskevat säännöt, omistusoikeutta ja sen siirtämistä koskevat säännöt, täytäntöönpanoa koskevat periaatteet (mukaan luettuina äänioikeudet) sekä kolmansien osapuolien osallistumista koskevat säännöt.
- Näiden erityissopimusten lisäksi sopimuspuolet laativat mahdollisimman nopeasti niitä täydentävät suuntaviivat.
3. Kaikkeen rahoitukseen, jonka yksittäinen sopimuspuoli antaa käyttöön tehtyjen erityissopimusten mukaisesti, sovelletaan kyseiseen sopimuspuoleen sovellettavia rahoitusta koskevia säännöksiä. Euroopan yhteisöä ei missään tapauksessa sido Euroopan avaruusjärjestöä koskevan yleissopimuksen ja erityisesti sen liitteen V mukainen 'maantieteellisen jakauman' periaate. Sääntöjä, jotka koskevat yhteisiä aloitteita rahoittavan yksittäisen sopimuspuolen tai yhteisrahoituksen kyseessä ollessa molempien sopimuspuolten varainhoidon valvontaa ja tilintarkastuksia, on sovellettava kaikissa yhteisissä toimissa.

6 artikla

Tietojenvaihto ja neuvottelut

1. Sopimuspuolten on neuvoteltava säännöllisesti keskenään, jotta ne voivat koordinoida toimiaan mahdollisimman täydellisesti. Kummankin sopimuspuolen on ilmoitettava toiselle kaikista 3 artiklassa määriteltyjä yhteistyön aloja koskevista aloitteista, joita käsitellään niiden omassa päätöksentekoprosessissa ja jotka voivat olla merkityksellisiä toisen sopimuspuolen kannalta.

2. Sopimuspuolten on annettava toisilleen kaikki käytössään olevat tiedot, jotka voivat olla tarpeen tämän sopimuksen täytäntöön panemiseksi, jollei sopimuspuolia koskevista säännöistä muuta johdu.

3. Jollei toisin määrätä, sopimuspuolet eivät saa luovuttaa tämän sopimuksen täytäntöönpanon yhteydessä annettuja tietoja kenellekään muulle kuin palveluksessaan oleville tai tällaisten tietojen käsittelyyn virallisesti oikeutetuille henkilöille eivätkä käyttää niitä kaupallisiin tarkoituksiin. Tietojen luovuttaminen on luvallista ainoastaan siinä laajuudessa kuin on tarpeellista tämän sopimuksen 1 artiklassa määritellyn päämäärän kannalta, ja sen on oltava ehdottoman luottamukSELLISTA.

7 artikla

Yhteistyöhön liittyvät ulkopuoliset toimet

1. Sopimuspuolten on ilmoitettava toisilleen kansainvälisistä toimistaan, jotka voivat olla merkityksellisiä toisen sopimuspuolen kannalta.

2. Kumpikin sopimuspuoli voi kansainvälisiin toimiinsa liittyvissä asioissa kuulla tarvittaessa toista osapuolta.

3. Jos sopimuspuolet ovat tehneet 5 artiklan mukaisesti erityissopimuksen, ne toteuttavat yhteiseen toimeensa kuuluvia ulkopuolisia, kolmansiin osapuoliin liittyviä osatoimia yhdessä kyseisen erityissopimuksen mukaisesti.

8 artikla

Yhteistyötoimien koordinointi ja helpottaminen

1. Tämän sopimuksen puitteissa toteutettavien yhteistyötoimien koordinoimiseksi ja helpottamiseksi järjestetään säännöllisesti Euroopan unionin neuvoston ja ESA:n neuvoston yhteisiä ministerikokouksia ('avaruusneuvosto').

2. Yhteisten kokousten tavoitteita ovat seuraavat:

- a) tämän sopimuksen tavoitteiden saavuttamista tukevien suuntaviivojen määrittäminen ja tarvittavien toimien yksilöiminen;
- b) suositusten esittäminen erityisesti erityissopimukseen liittyvistä keskeisistä osatekijöistä;
- c) neuvojen antaminen sopimuspuolille siitä, millä tavoin tämän sopimuksen periaatteiden mukaista yhteistyötä voitaisiin parantaa;

d) tämän sopimuksen tehokkuuden ja toimivuuden arviointi.

3. Yhteisiä kokouksia avustaa sihteeristö, joka laatii tämän sopimuksen täytäntöönpanoon liittyvät aloitteet. Sihteeristö panee täytäntöön neuvostojen yhteisten kokousten vahvistamat suuntaviivat. Sihteeristö koostuu Euroopan yhteisöjen komission ja ESA:n toimeenpanevan elimen virkamiehistä, ja se vahvistaa oman työjärjestyksensä. Sopimuspuolet sitoutuvat antamaan sihteeristölle tarvittavaa hallinnollista tukea omien sääntöjensä ja menettelyjensä mukaisesti.

4. Sihteeristö neuvottelee säännöllisesti ja epävirallisesti Euroopan yhteisön ja Euroopan avaruusjärjestön jäsenvaltioiden korkea-arvoisten edustajien kanssa, jotta päästäisiin yhteisymmärrykseen sopimuksen täytäntöönpanoon liittyvistä kysymyksistä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta sopimuspuolten sisäisiä päätöksentekomenettelyjä.

9 artikla

Henkilöstövaihto

1. Sopimuspuolet voivat siirtää henkilöstöään toisen sopimuspuolen palvelukseen määritellyiksi ajanjaksoiksi, jotta voidaan jakaa asiantuntemusta ja kehittää keskinäistä yhteisymmärrystä.

2. Edellä 8 artiklassa tarkoitettu sihteeristö laatii tämän artiklan täytäntöönpanoa koskevat säännöt, joista sovitaan tähän puitesopimukseen liittyvän erityissopimuksen muodossa.

10 artikla

Suhdetoiminta

1. Sopimuspuolet sitoutuvat koordinoimaan ennalta suhdetoimintaansa sekä lehdistö- ja mediatiedottamistaan, jotka koskevat tämän sopimuksen aihepiiriin liittyviä julkisia yhteisiä toimia.

2. Kaikkien olennaisten tiedotustoimien yhteydessä on eriteltävä ja mainittava selkeästi kummankin sopimuspuolen asema ja tehtävät.

3. Yksityiskohtaiset järjestelyt suhdetoimintaan liittyvien toimien toteuttamiseksi tämän artiklan mukaisesti vahvistetaan yhdessä.

11 artikla

Riitojen ratkaiseminen

1. Kaikki tämän sopimuksen tulkintaa tai soveltamista koskevat sopimuspuolten väliset riidat viedään ratkaistaviksi sihteeristöön, jossa niitä käsitellään suorissa neuvotteluissa.

2. Jos riitaa ei voida ratkaista 1 kohdan mukaisesti, kumpikin osapuoli voi ilmoittaa toiselle osapuolelle välimiehen nimeämisestä. Toisen osapuolen on tällöin nimettävä oma välimiehensä kahden kuukauden kuluessa. Tämän jälkeen välimiehen on nimettävä kolmas välimies kuukauden kuluessa.

3. Välimiesten päätökset tehdään enemmistöpäätöksinä.
4. Välimiesoikeuden ratkaisut ovat lopullisia ja sopimuspuolia velvoittavia.
5. Riidan kummankin osapuolen on toteutettava asianmukaiset toimenpiteet välimiesten päätösten noudattamiseksi.

12 artikla

Sopimuksen voimaantulo, voimassaoloaika, muuttaminen ja irtisanominen

1. Tämä sopimus tulee voimaan päivänä, jona molemmat sopimuspuolet ovat ilmoittaneet toisilleen kirjallisesti siitä, että sopimuksen voimaantulon edellyttämät sisäiset menettelyt on saatettu päätökseen.

2. Tämä sopimus on voimassa neljä vuotta sen voimaantulopäivästä. Sopimuksen voimassaolo jatkuu tämän jälkeen ilman eri toimenpiteitä neljän vuoden jaksoina, jollei jompikumpi sopimuspuolista ilmoita kirjallisesti vähintään yhtä vuotta ennen jonkin voimassaolojakson päättymistä aikomuksestaan irtisanoa sopimus.

Tämä sopimus lakkaa olemasta voimassa kahdentoista kuukauden kuluttua siitä, kun toinen sopimuspuoli on vas-

taanottanut toisen osapuolen lähettämän kirjallisen irtisanomisilmoituksen.

3. Tämän sopimuksen irtisanominen tai voimassaolon päättyminen ei vaikuta sopimuspuolten 5 artiklan mukaisesti tekemien erityissopimusten pätevyYTEEN, vaan niiden voimassaolo jatkuu kaikilta osin niiden täytäntöönpanon tai irtisanomisen ehtojen täyttymiseen saakka.

4. Tätä sopimusta voidaan muuttaa ainoastaan sopimuspuolten kirjallisella sopimuksella.

5. Tällä sopimuksella ei muuteta tai korvata mitään sopimuspuolten aiemmin tekemiä keskinäisiä sopimuksia, vaan niiden voimassaolo jatkuu kaikilta osin niiden omien ehtojen ja määräysten mukaisesti.

13 artikla

Allekirjoittaminen ja todistusvoimaisuus

Tämä sopimus laaditaan kahtena kappaleena englannin, espanjan, hollannin, italian, kreikan, norjan, portugalin, ranskan, ruotsin, saksan, suomen ja tanskan kielellä, ja jokainen teksti on yhtä todistusvoimainen.

Hecho en Bruselas, el veinticinco de noviembre del dos mil tres.

Undærdiget i Bruxelles den femogtyvende november to tusind og tre.

Geschehen zu Brüssel am fünfundzwanzigsten November zweitausendunddrei.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις είκοσι πέντε Νοεμβρίου δύο χιλιάδες τρία.

Done at Brussels on the twenty-fifth day of November in the year two thousand and three.

Fait à Bruxelles, le vingt-cinq novembre deux mille trois.

Fatto a Bruxelles, addì venticinque novembre duemilatre.

Gedaan te Brussel, de vijfentwintigste november tweeduizenddrie.

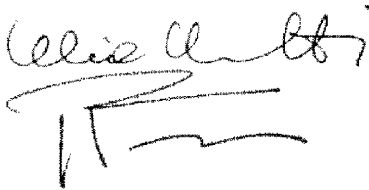
Utfærdiget i Brussel den tjuefemte november totusenogtre.

Feito em Bruxelas, em vinte e cinco de Novembro de dois mil e três.

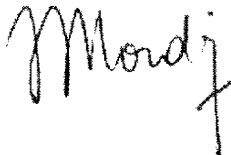
Tehty Brysselissä kahdentenakymmenentenäviidentenä päivänä marraskuuta vuonna kaksituhattakolme.

Utfærdiget i Brussel den tjuefemte november totusenogtre.

Por la Comunidad Europea
For Det Europæiske Fællesskab
Für die Europäische Gemeinschaft
Για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα
For the European Community
Pour la Communauté européenne
Per la Comunità europea
Voor de Europese Gemeenschap
For Den europeiske union
Pela Comunidade Europeia
Euroopan yhteisön puolesta
För Europeiska gemenskapen

Por la Agencia Espacial Europea
For Den Europæiske Rumorganisation
Für die Europäische Weltraumorganisation
Για την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Διαστήματος
For the European Space Agency
Euroopan avaruusjärjestön puolesta
Pour l'Agence spatiale européenne
Per l'Agenzia spaziale europea
Voor het Europees Ruimteagentschap
For Den europeiske romorganisasjon
Pela Agência Espacial Europeia
För Europeiska rymdorganisationen

NEUVOSTON PÄÄTÖS,
tehty 29 päivänä huhtikuuta 2004,
kansainvälisen järjestäytyneen rikollisuuden vastaisen Yhdistyneiden Kansakuntien yleissopi-
muksen tekemisestä Euroopan yhteisön puolesta

(2004/579/EY)

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 47, 55, 95 ja 179 artiklan yhdessä 300 artiklan 2 kohdan ensimmäisen virkkeen ja 300 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan kanssa,

ottaa huomioon komission ehdotuksen,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon ⁽¹⁾,

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Komissio neuvotteli neuvoston valtuuttamana yhteisön puolesta yleissopimuksen yhteisön toimivaltaan kuuluvista asioista.
- (2) Neuvosto antoi komissiolle ohjeet neuvotella yhteisön liittymisestä kyseiseen yleissopimukseen.
- (3) Neuvottelut saatiin onnistuneesti päätökseen, ja yhteisö allekirjoitti laaditun asiakirjan 12 päivänä joulukuuta 2000 päätöksen 2001/87/EY ⁽²⁾ mukaisesti.
- (4) Eräät jäsenvaltiot ovat jo liittyneet yleissopimukseen, kun taas toisissa jäsenvaltioissa ratifiointiprosessi on vielä kesken.
- (5) Yleissopimuksen 36 artiklan 3 kappaleessa esitetyt edellytykset sille, että yhteisö voi tallettaa hyväksymiskirjan, ovat täyttyneet.
- (6) Yhteisön olisi hyväksyttävä yleissopimus päästäkseen sen osapuoleksi toimivaltansa asettamissa rajoissa.
- (7) Hyväksymiskirjaa tallettaessaan Euroopan yhteisön on myös talletettava yleissopimuksen 36 artiklan 3 kappaleen mukainen selitys, josta ilmenee yhteisön toimivalta yleissopimuksen soveltamisalaa kuuluvissa asioissa,

ON PÄÄTTÄNYT SEURAAVAA:

1 artikla

Hyväksytään yhteisön puolesta kansainvälisen järjestäytyneen rikollisuuden vastainen Yhdistyneiden Kansakuntien yleissopimus.

Yleissopimus on liitteessä I. (*)

2 artikla

Valtuutetaan neuvoston puheenjohtaja nimeämään henkilö(t), jo(i)lla on oikeus tallettaa yhteisön virallista vahvistamista koskeva asiakirja yhteisöä sitovasti. Virallista vahvistamista koskevaan asiakirjaan sisältyy liitteenä II oleva selitys, josta ilmenee yleissopimuksen 36 artiklan 3 kappaleen mukaisesti yhteisön toimivalta. Siihen sisältyy myös liitteessä III oleva lausuma.

3 artikla

Tämä päätös julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Tehty Luxemburgissa 29 päivänä huhtikuuta 2004.

Neuvoston puolesta
Puheenjohtaja
M. McDOWELL

⁽¹⁾ Lausunto annettu 13. tammikuuta 2004 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

⁽²⁾ EYVL L 30, 1.2.2001, s. 44.

(*) Tämä yleissopimus on ranskan, englannin ja espanjan kielellä.

LIIITE I

UNITED NATIONS CONVENTION AGAINST TRANSNATIONAL ORGANISED CRIME

Article 1

Statement of purpose

The purpose of this Convention is to promote cooperation to prevent and combat transnational organised crime more effectively.

Article 2

Use of terms

For the purposes of this Convention:

- (a) "organised criminal group" shall mean a structured group of three or more persons, existing for a period of time and acting in concert with the aim of committing one or more serious crimes or offences established in accordance with this Convention, in order to obtain, directly or indirectly, a financial or other material benefit;
- (b) "serious crime" shall mean conduct constituting an offence punishable by a maximum deprivation of liberty of at least four years or a more serious penalty;
- (c) "structured group" shall mean a group that is not randomly formed for the immediate commission of an offence and that does not need to have formally defined roles for its members, continuity of its membership or a developed structure;
- (d) "property" shall mean assets of every kind, whether corporeal or incorporeal, movable or immovable, tangible or intangible, and legal documents or instruments evidencing title to, or interest in, such assets;
- (e) "proceeds of crime" shall mean any property derived from or obtained, directly or indirectly, through the commission of an offence;
- (f) "freezing" or "seizure" shall mean temporarily prohibiting the transfer, conversion, disposition or movement of property or temporarily assuming custody or control of property on the basis of an order issued by a court or other competent authority;
- (g) "confiscation", which includes forfeiture where applicable, shall mean the permanent deprivation of property by order of a court or other competent authority;
- (h) "predicate offence" shall mean any offence as a result of which proceeds have been generated that may become the subject of an offence as defined in article 6 of this Convention;
- (i) "controlled delivery" shall mean the technique of allowing illicit or suspect consignments to pass out of, through or into the territory of one or more States, with the knowledge and under the supervision of their competent authori-

ties, with a view to the investigation of an offence and the identification of persons involved in the commission of the offence;

- (j) "regional economic integration organisation" shall mean an organisation constituted by sovereign States of a given region, to which its member States have transferred competence in respect of matters governed by this Convention and which has been duly authorised, in accordance with its internal procedures, to sign, ratify, accept, approve or accede to it; references to "States Parties" under this Convention shall apply to such organisations within the limits of their competence.

Article 3

Scope of application

1. This Convention shall apply, except as otherwise stated herein, to the prevention, investigation and prosecution of:

- (a) the offences established in accordance with Articles 5, 6, 8 and 23 of this Convention; and
- (b) serious crime as defined in article 2 of this Convention;

where the offence is transnational in nature and involves an organised criminal group.

2. For the purpose of paragraph 1 of this Article, an offence is transnational in nature if:

- (a) it is committed in more than one State;
- (b) it is committed in one State but a substantial part of its preparation, planning, direction or control takes place in another State;
- (c) it is committed in one State but involves an organised criminal group that engages in criminal activities in more than one State; or
- (d) it is committed in one State but has substantial effects in another State.

Article 4

Protection of sovereignty

1. States Parties shall carry out their obligations under this Convention in a manner consistent with the principles of sovereign equality and territorial integrity of States and that of non-intervention in the domestic affairs of other States.

2. Nothing in this Convention entitles a State Party to undertake in the territory of another State the exercise of jurisdiction and performance of functions that are reserved exclusively for the authorities of that other State by its domestic law.

Article 5

Criminalisation of participation in an organised criminal group

1. Each State Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences, when committed intentionally:

- (a) either or both of the following as criminal offences distinct from those involving the attempt or completion of the criminal activity:
 - (i) agreeing with one or more other persons to commit a serious crime for a purpose relating directly or indirectly to the obtaining of a financial or other material benefit and, where required by domestic law, involving an act undertaken by one of the participants in furtherance of the agreement or involving an organised criminal group;
 - (ii) conduct by a person who, with knowledge of either the aim and general criminal activity of an organised criminal group or its intention to commit the crimes in question, takes an active part in:
 - a. criminal activities of the organised criminal group;
 - b. other activities of the organised criminal group in the knowledge that his or her participation will contribute to the achievement of the above-described criminal aim;
- (b) organising, directing, aiding, abetting, facilitating or counselling the commission of serious crime involving an organised criminal group.

2. The knowledge, intent, aim, purpose or agreement referred to in paragraph 1 of this Article may be inferred from objective factual circumstances.

3. States Parties whose domestic law requires involvement of an organised criminal group for purposes of the offences established in accordance with paragraph 1(a)(i) of this article shall ensure that their domestic law covers all serious crimes involving organised criminal groups. Such States Parties, as well as States Parties whose domestic law requires an act in furtherance of the agreement for purposes of the offences established in accordance with paragraph 1(a) (i) of this article, shall so inform the Secretary-General of the United Nations at the time of their signature or of deposit of their instrument of ratification, acceptance or approval of or accession to this Convention.

Article 6

Criminalisation of the laundering of proceeds of crime

1. Each State Party shall adopt, in accordance with fundamental principles of its domestic law, such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences, when committed intentionally:

- (a) (i) the conversion or transfer of property, knowing that such property is the proceeds of crime, for the purpose of concealing or disguising the illicit origin of the property or of helping any person who is involved in the commission of the predicate offence to evade the legal consequences of his or her action;
 - (ii) the concealment or disguise of the true nature, source, location, disposition, movement or ownership of or rights with respect to property, knowing that such property is the proceeds of crime;
 - (b) subject to the basic concepts of its legal system:
 - (i) the acquisition, possession or use of property, knowing, at the time of receipt, that such property is the proceeds of crime;
 - (ii) participation in, association with or conspiracy to commit, attempts to commit and aiding, abetting, facilitating and counselling the commission of any of the offences established in accordance with this Article.
2. For purposes of implementing or applying paragraph 1 of this Article:
- (a) each State Party shall seek to apply paragraph 1 of this Article to the widest range of predicate offences;
 - (b) each State Party shall include as predicate offences all serious crime as defined in Article 2 of this Convention and the offences established in accordance with Articles 5, 8 and 23 of this Convention. In the case of States Parties whose legislation sets out a list of specific predicate offences, they shall, at a minimum, include in such list a comprehensive range of offences associated with organised criminal groups;
 - (c) for the purposes of subparagraph (b), predicate offences shall include offences committed both within and outside the jurisdiction of the State Party in question. However, offences committed outside the jurisdiction of a State Party shall constitute predicate offences only when the relevant conduct is a criminal offence under the domestic law of the State where it is committed and would be a criminal offence under the domestic law of the State Party implementing or applying this Article had it been committed there;
 - (d) each State Party shall furnish copies of its laws that give effect to this Article and of any subsequent changes to such laws or a description thereof to the Secretary-General of the United Nations;
 - (e) if required by fundamental principles of the domestic law of a State Party, it may be provided that the offences set forth in paragraph 1 of this Article do not apply to the persons who committed the predicate offence;
 - (f) knowledge, intent or purpose required as an element of an offence set forth in paragraph 1 of this Article may be inferred from objective factual circumstances.

*Article 7***Measures to combat money-laundering**

1. Each State Party:
 - (a) shall institute a comprehensive domestic regulatory and supervisory regime for banks and non-bank financial institutions and, where appropriate, other bodies particularly susceptible to money-laundering, within its competence, in order to deter and detect all forms of money-laundering, which regime shall emphasise requirements for customer identification, record-keeping and the reporting of suspicious transactions;
 - (b) shall, without prejudice to Articles 18 and 27 of this Convention, ensure that administrative, regulatory, law enforcement and other authorities dedicated to combating money-laundering (including, where appropriate under domestic law, judicial authorities) have the ability to cooperate and exchange information at the national and international levels within the conditions prescribed by its domestic law and, to that end, shall consider the establishment of a financial intelligence unit to serve as a national centre for the collection, analysis and dissemination of information regarding potential money-laundering.
2. States Parties shall consider implementing feasible measures to detect and monitor the movement of cash and appropriate negotiable instruments across their borders, subject to safeguards to ensure proper use of information and without impeding in any way the movement of legitimate capital. Such measures may include a requirement that individuals and businesses report the cross-border transfer of substantial quantities of cash and appropriate negotiable instruments.
3. In establishing a domestic regulatory and supervisory regime under the terms of this Article, and without prejudice to any other Article of this Convention, States Parties are called upon to use as a guideline the relevant initiatives of regional, interregional and multilateral organisations against money-laundering.
4. States Parties shall endeavour to develop and promote global, regional, subregional and bilateral cooperation among judicial, law enforcement and financial regulatory authorities in order to combat money-laundering.

*Article 8***Criminalisation of corruption**

1. Each State Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences, when committed intentionally:
 - (a) the promise, offering or giving to a public official, directly or indirectly, of an undue advantage, for the official himself or herself or another person or entity, in order that the official act or refrain from acting in the exercise of his or her official duties;
 - (b) the solicitation or acceptance by a public official, directly or indirectly, of an undue advantage, for the official himself

or herself or another person or entity, in order that the official act or refrain from acting in the exercise of his or her official duties.

2. Each State Party shall consider adopting such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences conduct referred to in paragraph 1 of this Article involving a foreign public official or international civil servant. Likewise, each State Party shall consider establishing as criminal offences other forms of corruption.
3. Each State Party shall also adopt such measures as may be necessary to establish as a criminal offence participation as an accomplice in an offence established in accordance with this Article.
4. For the purposes of paragraph 1 of this Article and Article 9 of this Convention, "public official" shall mean a public official or a person who provides a public service as defined in the domestic law and as applied in the criminal law of the State Party in which the person in question performs that function.

*Article 9***Measures against corruption**

1. In addition to the measures set forth in Article 8 of this Convention, each State Party shall, to the extent appropriate and consistent with its legal system, adopt legislative, administrative or other effective measures to promote integrity and to prevent, detect and punish the corruption of public officials.
2. Each State Party shall take measures to ensure effective action by its authorities in the prevention, detection and punishment of the corruption of public officials, including providing such authorities with adequate independence to deter the exertion of inappropriate influence on their actions.

*Article 10***Liability of legal persons**

1. Each State Party shall adopt such measures as may be necessary, consistent with its legal principles, to establish the liability of legal persons for participation in serious crimes involving an organised criminal group and for the offences established in accordance with Articles 5, 6, 8 and 23 of this Convention.
2. Subject to the legal principles of the State Party, the liability of legal persons may be criminal, civil or administrative.
3. Such liability shall be without prejudice to the criminal liability of the natural persons who have committed the offences.
4. Each State Party shall, in particular, ensure that legal persons held liable in accordance with this Article are subject to effective, proportionate and dissuasive criminal or non-criminal sanctions, including monetary sanctions.

Article 11

Prosecution, adjudication and sanctions

1. Each State Party shall make the commission of an offence established in accordance with Articles 5, 6, 8 and 23 of this Convention liable to sanctions that take into account the gravity of that offence.
2. Each State Party shall endeavour to ensure that any discretionary legal powers under its domestic law relating to the prosecution of persons for offences covered by this Convention are exercised to maximise the effectiveness of law enforcement measures in respect of those offences and with due regard to the need to deter the commission of such offences.
3. In the case of offences established in accordance with Articles 5, 6, 8 and 23 of this Convention, each State Party shall take appropriate measures, in accordance with its domestic law and with due regard to the rights of the defence, to seek to ensure that conditions imposed in connection with decisions on release pending trial or appeal take into consideration the need to ensure the presence of the defendant at subsequent criminal proceedings.
4. Each State Party shall ensure that its courts or other competent authorities bear in mind the grave nature of the offences covered by this Convention when considering the eventuality of early release or parole of persons convicted of such offences.
5. Each State Party shall, where appropriate, establish under its domestic law a long statute of limitations period in which to commence proceedings for any offence covered by this Convention and a longer period where the alleged offender has evaded the administration of justice.
6. Nothing contained in this Convention shall affect the principle that the description of the offences established in accordance with this Convention and of the applicable legal defences or other legal principles controlling the lawfulness of conduct is reserved to the domestic law of a State Party and that such offences shall be prosecuted and punished in accordance with that law.

Article 12

Confiscation and seizure

1. States Parties shall adopt, to the greatest extent possible within their domestic legal systems, such measures as may be necessary to enable confiscation of:
 - (a) proceeds of crime derived from offences covered by this Convention or property the value of which corresponds to that of such proceeds;
 - (b) property, equipment or other instrumentalities used in or destined for use in offences covered by this Convention.
2. States Parties shall adopt such measures as may be necessary to enable the identification, tracing, freezing or seizure of any item referred to in paragraph 1 of this Article for the purpose of eventual confiscation.

3. If proceeds of crime have been transformed or converted, in part or in full, into other property, such property shall be liable to the measures referred to in this Article instead of the proceeds.

4. If proceeds of crime have been intermingled with property acquired from legitimate sources, such property shall, without prejudice to any powers relating to freezing or seizure, be liable to confiscation up to the assessed value of the intermingled proceeds.

5. Income or other benefits derived from proceeds of crime, from property into which proceeds of crime have been transformed or converted or from property with which proceeds of crime have been intermingled shall also be liable to the measures referred to in this Article, in the same manner and to the same extent as proceeds of crime.

6. For the purposes of this Article and Article 13 of this Convention, each State Party shall empower its courts or other competent authorities to order that bank, financial or commercial records be made available or be seized. States Parties shall not decline to act under the provisions of this paragraph on the ground of bank secrecy.

7. States Parties may consider the possibility of requiring that an offender demonstrate the lawful origin of alleged proceeds of crime or other property liable to confiscation, to the extent that such a requirement is consistent with the principles of their domestic law and with the nature of the judicial and other proceedings.

8. The provisions of this Article shall not be construed to prejudice the rights of *bona fide* third parties.

9. Nothing contained in this Article shall affect the principle that the measures to which it refers shall be defined and implemented in accordance with and subject to the provisions of the domestic law of a State Party.

Article 13

International cooperation for purposes of confiscation

1. A State Party that has received a request from another State Party having jurisdiction over an offence covered by this Convention for confiscation of proceeds of crime, property, equipment or other instrumentalities referred to in Article 12(1), of this Convention situated in its territory shall, to the greatest extent possible within its domestic legal system:
 - (a) submit the request to its competent authorities for the purpose of obtaining an order of confiscation and, if such an order is granted, give effect to it; or
 - (b) submit to its competent authorities, with a view to giving effect to it to the extent requested, an order of confiscation issued by a court in the territory of the requesting State Party in accordance with Article 12(1), of this Convention insofar as it relates to proceeds of crime, property, equipment or other instrumentalities referred to in Article 12(1), situated in the territory of the requested State Party.

2. Following a request made by another State Party having jurisdiction over an offence covered by this Convention, the requested State Party shall take measures to identify, trace and freeze or seize proceeds of crime, property, equipment or other instrumentalities referred to in Article 12(1), of this Convention for the purpose of eventual confiscation to be ordered either by the requesting State Party or, pursuant to a request under paragraph 1 of this Article, by the requested State Party.

3. The provisions of Article 18 of this Convention are applicable, *mutatis mutandis*, to this Article. In addition to the information specified in Article 18(15), requests made pursuant to this Article shall contain:

- (a) in the case of a request pertaining to paragraph 1(a) of this Article, a description of the property to be confiscated and a statement of the facts relied upon by the requesting State Party sufficient to enable the requested State Party to seek the order under its domestic law;
- (b) in the case of a request pertaining to paragraph 1(b) of this Article, a legally admissible copy of an order of confiscation upon which the request is based issued by the requesting State Party, a statement of the facts and information as to the extent to which execution of the order is requested;
- (c) in the case of a request pertaining to paragraph 2 of this Article, a statement of the facts relied upon by the requesting State Party and a description of the actions requested.

4. The decisions or actions provided for in paragraphs 1 and 2 of this Article shall be taken by the requested State Party in accordance with and subject to the provisions of its domestic law and its procedural rules or any bilateral or multilateral treaty, agreement or arrangement to which it may be bound in relation to the requesting State Party.

5. Each State Party shall furnish copies of its laws and regulations that give effect to this Article and of any subsequent changes to such laws and regulations or a description thereof to the Secretary-General of the United Nations.

6. If a State Party elects to make the taking of the measures referred to in paragraphs 1 and 2 of this Article conditional on the existence of a relevant treaty, that State Party shall consider this Convention the necessary and sufficient treaty basis.

7. Cooperation under this Article may be refused by a State Party if the offence to which the request relates is not an offence covered by this Convention.

8. The provisions of this Article shall not be construed to prejudice the rights of bona fide third parties.

9. States Parties shall consider concluding bilateral or multilateral treaties, agreements or arrangements to enhance the effectiveness of international cooperation undertaken pursuant to this Article.

Article 14

Disposal of confiscated proceeds of crime or property

1. Proceeds of crime or property confiscated by a State Party pursuant to Articles 12 or 13(1), of this Convention shall be

disposed of by that State Party in accordance with its domestic law and administrative procedures.

2. When acting on the request made by another State Party in accordance with Article 13 of this Convention, States Parties shall, to the extent permitted by domestic law and if so requested, give priority consideration to returning the confiscated proceeds of crime or property to the requesting State Party so that it can give compensation to the victims of the crime or return such proceeds of crime or property to their legitimate owners.

3. When acting on the request made by another State Party in accordance with Articles 12 and 13 of this Convention, a State Party may give special consideration to concluding agreements or arrangements on:

- (a) contributing the value of such proceeds of crime or property or funds derived from the sale of such proceeds of crime or property or a part thereof to the account designated in accordance with Article 30(2)(c), of this Convention and to intergovernmental bodies specialising in the fight against organised crime;
- (b) sharing with other States Parties, on a regular or case-by-case basis, such proceeds of crime or property, or funds derived from the sale of such proceeds of crime or property, in accordance with its domestic law or administrative procedures.

Article 15

Jurisdiction

1. Each State Party shall adopt such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences established in accordance with Articles 5, 6, 8 and 23 of this Convention when:

- (a) The offence is committed in the territory of that State Party; or
- (b) The offence is committed on board a vessel that is flying the flag of that State Party or an aircraft that is registered under the laws of that State Party at the time that the offence is committed.

2. Subject to Article 4 of this Convention, a State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:

- (a) the offence is committed against a national of that State Party;
- (b) the offence is committed by a national of that State Party or a stateless person who has his or her habitual residence in its territory; or
- (c) the offence is:
 - (i) one of those established in accordance with Article 5(1), of this Convention and is committed outside its territory with a view to the commission of a serious crime within its territory;
 - (ii) one of those established in accordance with Article 6(1)(b)(ii), of this Convention and is committed outside its territory with a view to the commission of an offence established in accordance with Article 6(1)(a)(i) or (ii) or (b) (i), of this Convention within its territory.

3. For the purposes of Article 16(10), of this Convention, each State Party shall adopt such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences covered by this Convention when the alleged offender is present in its territory and it does not extradite such person solely on the ground that he or she is one of its nationals.

4. Each State Party may also adopt such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences covered by this Convention when the alleged offender is present in its territory and it does not extradite him or her.

5. If a State Party exercising its jurisdiction under paragraph 1 or 2 of this Article has been notified, or has otherwise learned, that one or more other States Parties are conducting an investigation, prosecution or judicial proceeding in respect of the same conduct, the competent authorities of those States Parties shall, as appropriate, consult one another with a view to coordinating their actions.

6. Without prejudice to norms of general international law, this Convention does not exclude the exercise of any criminal jurisdiction established by a State Party in accordance with its domestic law.

Article 16

Extradition

1. This Article shall apply to the offences covered by this Convention or in cases where an offence referred to in Article 3(1)(a) or (b), involves an organised criminal group and the person who is the subject of the request for extradition is located in the territory of the requested State Party, provided that the offence for which extradition is sought is punishable under the domestic law of both the requesting State Party and the requested State Party.

2. If the request for extradition includes several separate serious crimes, some of which are not covered by this Article, the requested State Party may apply this Article also in respect of the latter offences.

3. Each of the offences to which this Article applies shall be deemed to be included as an extraditable offence in any extradition treaty existing between States Parties. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be concluded between them.

4. If a State Party that makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, it may consider this Convention the legal basis for extradition in respect of any offence to which this Article applies.

5. States Parties that make extradition conditional on the existence of a treaty shall:

(a) at the time of deposit of their instrument of ratification, acceptance, approval of or accession to this Convention, inform the Secretary-General of the United Nations whether they will take this Convention as the legal basis for cooperation on extradition with other States Parties to this Convention; and

(b) if they do not take this Convention as the legal basis for cooperation on extradition, seek, where appropriate, to conclude treaties on extradition with other States Parties to this Convention in order to implement this Article.

6. States Parties that do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognise offences to which this Article applies as extraditable offences between themselves.

7. Extradition shall be subject to the conditions provided for by the domestic law of the requested State Party or by applicable extradition treaties, including, *inter alia*, conditions in relation to the minimum penalty requirement for extradition and the grounds upon which the requested State Party may refuse extradition.

8. States Parties shall, subject to their domestic law, endeavour to expedite extradition procedures and to simplify evidentiary requirements relating thereto in respect of any offence to which this Article applies.

9. Subject to the provisions of its domestic law and its extradition treaties, the requested State Party may, upon being satisfied that the circumstances so warrant and are urgent and at the request of the requesting State Party, take a person whose extradition is sought and who is present in its territory into custody or take other appropriate measures to ensure his or her presence at extradition proceedings.

10. A State Party in whose territory an alleged offender is found, if it does not extradite such person in respect of an offence to which this Article applies solely on the ground that he or she is one of its nationals, shall, at the request of the State Party seeking extradition, be obliged to submit the case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution. Those authorities shall take their decision and conduct their proceedings in the same manner as in the case of any other offence of a grave nature under the domestic law of that State Party. The States Parties concerned shall cooperate with each other, in particular on procedural and evidentiary aspects, to ensure the efficiency of such prosecution.

11. Whenever a State Party is permitted under its domestic law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that State Party to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceedings for which the extradition or surrender of the person was sought and that State Party and the State Party seeking the extradition of the person agree with this option and other terms that they may deem appropriate, such conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 10 of this Article.

12. If extradition, sought for purposes of enforcing a sentence, is refused because the person sought is a national of the requested State Party, the requested Party shall, if its domestic law so permits and in conformity with the requirements of such law, upon application of the requesting Party, consider the enforcement of the sentence that has been imposed under the domestic law of the requesting Party or the remainder thereof.

13. Any person regarding whom proceedings are being carried out in connection with any of the offences to which this Article applies shall be guaranteed fair treatment at all stages of the proceedings, including enjoyment of all the rights and guarantees provided by the domestic law of the State Party in the territory of which that person is present.

14. Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's sex, race, religion, nationality, ethnic origin or political opinions or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any one of these reasons.

15. States Parties may not refuse a request for extradition on the sole ground that the offence is also considered to involve fiscal matters.

16. Before refusing extradition, the requested State Party shall, where appropriate, consult with the requesting State Party to provide it with ample opportunity to present its opinions and to provide information relevant to its allegation.

17. States Parties shall seek to conclude bilateral and multilateral agreements or arrangements to carry out or to enhance the effectiveness of extradition.

Article 17

Transfer of sentenced persons

States Parties may consider entering into bilateral or multilateral agreements or arrangements on the transfer to their territory of persons sentenced to imprisonment or other forms of deprivation of liberty for offences covered by this Convention, in order that they may complete their sentences there.

Article 18

Mutual legal assistance

1. States Parties shall afford one another the widest measure of mutual legal assistance in investigations, prosecutions and judicial proceedings in relation to the offences covered by this Convention as provided for in Article 3 and shall reciprocally extend to one another similar assistance where the requesting State Party has reasonable grounds to suspect that the offence referred to in Article 3(1)(a) or (b), is transnational in nature, including that victims, witnesses, proceeds, instrumentalities or evidence of such offences are located in the requested State Party and that the offence involves an organised criminal group.

2. Mutual legal assistance shall be afforded to the fullest extent possible under relevant laws, treaties, agreements and arrangements of the requested State Party with respect to investigations, prosecutions and judicial proceedings in relation to the offences for which a legal person may be held liable in accordance with Article 10 of this Convention in the requesting State Party.

3. Mutual legal assistance to be afforded in accordance with this Article may be requested for any of the following purposes:

- (a) taking evidence or statements from persons;
- (b) effecting service of judicial documents;
- (c) executing searches and seizures, and freezing;
- (d) examining objects and sites;
- (e) providing information, evidentiary items and expert evaluations;
- (f) providing originals or certified copies of relevant documents and records, including government, bank, financial, corporate or business records;
- (g) identifying or tracing proceeds of crime, property, instrumentalities or other things for evidentiary purposes;
- (h) facilitating the voluntary appearance of persons in the requesting State Party;
- (i) any other type of assistance that is not contrary to the domestic law of the requested State Party.

4. Without prejudice to domestic law, the competent authorities of a State Party may, without prior request, transmit information relating to criminal matters to a competent authority in another State Party where they believe that such information could assist the authority in undertaking or successfully concluding inquiries and criminal proceedings or could result in a request formulated by the latter State Party pursuant to this Convention.

5. The transmission of information pursuant to paragraph 4 of this Article shall be without prejudice to inquiries and criminal proceedings in the State of the competent authorities providing the information. The competent authorities receiving the information shall comply with a request that said information remain confidential, even temporarily, or with restrictions on its use. However, this shall not prevent the receiving State Party from disclosing in its proceedings information that is exculpatory to an accused person. In such a case, the receiving State Party shall notify the transmitting State Party prior to the disclosure and, if so requested, consult with the transmitting State Party. If, in an exceptional case, advance notice is not possible, the receiving State Party shall inform the transmitting State Party of the disclosure without delay.

6. The provisions of this Article shall not affect the obligations under any other treaty, bilateral or multilateral, that governs or will govern, in whole or in part, mutual legal assistance.

7. Paragraphs 9 to 29 of this Article shall apply to requests made pursuant to this Article if the States Parties in question are not bound by a treaty of mutual legal assistance. If those States Parties are bound by such a treaty, the corresponding provisions of that treaty shall apply unless the States Parties agree to apply paragraphs 9 to 29 of this Article in lieu thereof. States Parties are strongly encouraged to apply these paragraphs if they facilitate cooperation.

8. States Parties shall not decline to render mutual legal assistance pursuant to this Article on the ground of bank secrecy.

9. States Parties may decline to render mutual legal assistance pursuant to this Article on the ground of absence of dual criminality. However, the requested State Party may, when it deems appropriate, provide assistance, to the extent it decides at its discretion, irrespective of whether the conduct would constitute an offence under the domestic law of the requested State Party.

10. A person who is being detained or is serving a sentence in the territory of one State Party whose presence in another State Party is requested for purposes of identification, testimony or otherwise providing assistance in obtaining evidence for investigations, prosecutions or judicial proceedings in relation to offences covered by this Convention may be transferred if the following conditions are met:

- (a) the person freely gives his or her informed consent;
- (b) the competent authorities of both States Parties agree, subject to such conditions as those States Parties may deem appropriate.

11. For the purposes of paragraph 10 of this Article:

- (a) the State Party to which the person is transferred shall have the authority and obligation to keep the person transferred in custody, unless otherwise requested or authorised by the State Party from which the person was transferred;
- (b) the State Party to which the person is transferred shall without delay implement its obligation to return the person to the custody of the State Party from which the person was transferred as agreed beforehand, or as otherwise agreed, by the competent authorities of both States Parties;
- (c) the State Party to which the person is transferred shall not require the State Party from which the person was transferred to initiate extradition proceedings for the return of the person;
- (d) the person transferred shall receive credit for service of the sentence being served in the State from which he or she was transferred for time spent in the custody of the State Party to which he or she was transferred.

12. Unless the State Party from which a person is to be transferred in accordance with paragraphs 10 and 11 of this Article so agrees, that person, whatever his or her nationality, shall not be prosecuted, detained, punished or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in the territory of the State to which that person is transferred in respect of acts, omissions or convictions prior to his or her departure from the territory of the State from which he or she was transferred.

13. Each State Party shall designate a central authority that shall have the responsibility and power to receive requests for mutual legal assistance and either to execute them or to transmit them to the competent authorities for execution. Where a State Party has a special region or territory with a separate system of mutual legal assistance, it may designate a distinct central authority that shall have the same function for that region or territory. Central authorities shall ensure the speedy and proper execution or transmission of the requests received. Where the central authority transmits the request to a competent authority for execution, it shall encourage the speedy and proper execution of the request by the competent authority. The Secretary-General of the United Nations shall be

notified of the central authority designated for this purpose at the time each State Party deposits its instrument of ratification, acceptance or approval of or accession to this Convention. Requests for mutual legal assistance and any communication related thereto shall be transmitted to the central authorities designated by the States Parties. This requirement shall be without prejudice to the right of a State Party to require that such requests and communications be addressed to it through diplomatic channels and, in urgent circumstances, where the States Parties agree, through the International Criminal Police Organisation, if possible.

14. Requests shall be made in writing or, where possible, by any means capable of producing a written record, in a language acceptable to the requested State Party, under conditions allowing that State Party to establish authenticity. The Secretary-General of the United Nations shall be notified of the language or languages acceptable to each State Party at the time it deposits its instrument of ratification, acceptance or approval of or accession to this Convention. In urgent circumstances and where agreed by the States Parties, requests may be made orally, but shall be confirmed in writing forthwith.

15. A request for mutual legal assistance shall contain:

- (a) the identity of the authority making the request;
- (b) the subject matter and nature of the investigation, prosecution or judicial proceeding to which the request relates and the name and functions of the authority conducting the investigation, prosecution or judicial proceeding;
- (c) a summary of the relevant facts, except in relation to requests for the purpose of service of judicial documents;
- (d) a description of the assistance sought and details of any particular procedure that the requesting State Party wishes to be followed;
- (e) where possible, the identity, location and nationality of any person concerned; and
- (f) the purpose for which the evidence, information or action is sought.

16. The requested State Party may request additional information when it appears necessary for the execution of the request in accordance with its domestic law or when it can facilitate such execution.

17. A request shall be executed in accordance with the domestic law of the requested State Party and, to the extent not contrary to the domestic law of the requested State Party and where possible, in accordance with the procedures specified in the request.

18. Wherever possible and consistent with fundamental principles of domestic law, when an individual is in the territory of a State Party and has to be heard as a witness or expert by the judicial authorities of another State Party, the first State Party may, at the request of the other, permit the hearing to take place by video conference if it is not possible or desirable for the individual in question to appear in person in the territory of the requesting State Party. States Parties may agree that the hearing shall be conducted by a judicial authority of the requesting State Party and attended by a judicial authority of the requested State Party.

19. The requesting State Party shall not transmit or use information or evidence furnished by the requested State Party for investigations, prosecutions or judicial proceedings other than those stated in the request without the prior consent of the requested State Party. Nothing in this paragraph shall prevent the requesting State Party from disclosing in its proceedings information or evidence that is exculpatory to an accused person. In the latter case, the requesting State Party shall notify the requested State Party prior to the disclosure and, if so requested, consult with the requested State Party. If, in an exceptional case, advance notice is not possible, the requesting State Party shall inform the requested State Party of the disclosure without delay.

20. The requesting State Party may require that the requested State Party keep confidential the fact and substance of the request, except to the extent necessary to execute the request. If the requested State Party cannot comply with the requirement of confidentiality, it shall promptly inform the requesting State Party.

21. Mutual legal assistance may be refused:

- (a) if the request is not made in conformity with the provisions of this Article;
- (b) if the requested State Party considers that execution of the request is likely to prejudice its sovereignty, security, public order or other essential interests;
- (c) if the authorities of the requested State Party would be prohibited by its domestic law from carrying out the action requested with regard to any similar offence, had it been subject to investigation, prosecution or judicial proceedings under their own jurisdiction;
- (d) if it would be contrary to the legal system of the requested State Party relating to mutual legal assistance for the request to be granted.

22. States Parties may not refuse a request for mutual legal assistance on the sole ground that the offence is also considered to involve fiscal matters.

23. Reasons shall be given for any refusal of mutual legal assistance.

24. The requested State Party shall execute the request for mutual legal assistance as soon as possible and shall take as full account as possible of any deadlines suggested by the requesting State Party and for which reasons are given, preferably in the request. The requested State Party shall respond to reasonable requests by the requesting State Party on progress of its handling of the request. The requesting State Party shall promptly inform the requested State Party when the assistance sought is no longer required.

25. Mutual legal assistance may be postponed by the requested State Party on the ground that it interferes with an ongoing investigation, prosecution or judicial proceeding.

26. Before refusing a request pursuant to paragraph 21 of this Article or postponing its execution pursuant to paragraph 25 of this Article, the requested State Party shall consult with the requesting State Party to consider whether assistance may

be granted subject to such terms and conditions as it deems necessary. If the requesting State Party accepts assistance subject to those conditions, it shall comply with the conditions.

27. Without prejudice to the application of paragraph 12 of this Article, a witness, expert or other person who, at the request of the requesting State Party, consents to give evidence in a proceeding or to assist in an investigation, prosecution or judicial proceeding in the territory of the requesting State Party shall not be prosecuted, detained, punished or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in that territory in respect of acts, omissions or convictions prior to his or her departure from the territory of the requested State Party. Such safe conduct shall cease when the witness, expert or other person having had, for a period of 15 consecutive days or for any period agreed upon by the States Parties from the date on which he or she has been officially informed that his or her presence is no longer required by the judicial authorities, an opportunity of leaving, has nevertheless remained voluntarily in the territory of the requesting State Party or, having left it, has returned of his or her own free will.

28. The ordinary costs of executing a request shall be borne by the requested State Party, unless otherwise agreed by the States Parties concerned. If expenses of a substantial or extraordinary nature are or will be required to fulfil the request, the States Parties shall consult to determine the terms and conditions under which the request will be executed, as well as the manner in which the costs shall be borne.

29. The requested State Party:

- (a) shall provide to the requesting State Party copies of government records, documents or information in its possession that under its domestic law are available to the general public;
- (b) may, at its discretion, provide to the requesting State Party in whole, in part or subject to such conditions as it deems appropriate, copies of any government records, documents or information in its possession that under its domestic law are not available to the general public.

30. States Parties shall consider, as may be necessary, the possibility of concluding bilateral or multilateral agreements or arrangements that would serve the purposes of, give practical effect to or enhance the provisions of this Article.

Article 19

Joint investigations

States Parties shall consider concluding bilateral or multilateral agreements or arrangements whereby, in relation to matters that are the subject of investigations, prosecutions or judicial proceedings in one or more States, the competent authorities concerned may establish joint investigative bodies. In the absence of such agreements or arrangements, joint investigations may be undertaken by agreement on a case-by-case basis. The States Parties involved shall ensure that the sovereignty of the State Party in whose territory such investigation is to take place is fully respected.

Article 20

Special investigative techniques

1. If permitted by the basic principles of its domestic legal system, each State Party shall, within its possibilities and under the conditions prescribed by its domestic law, take the necessary measures to allow for the appropriate use of controlled delivery and, where it deems appropriate, for the use of other special investigative techniques, such as electronic or other forms of surveillance and undercover operations, by its competent authorities in its territory for the purpose of effectively combating organised crime.

2. For the purpose of investigating the offences covered by this Convention, States Parties are encouraged to conclude, when necessary, appropriate bilateral or multilateral agreements or arrangements for using such special investigative techniques in the context of cooperation at the international level. Such agreements or arrangements shall be concluded and implemented in full compliance with the principle of sovereign equality of States and shall be carried out strictly in accordance with the terms of those agreements or arrangements.

3. In the absence of an agreement or arrangement as set forth in paragraph 2 of this Article, decisions to use such special investigative techniques at the international level shall be made on a case-by-case basis and may, when necessary, take into consideration financial arrangements and understandings with respect to the exercise of jurisdiction by the States Parties concerned.

4. Decisions to use controlled delivery at the international level may, with the consent of the States Parties concerned, include methods such as intercepting and allowing the goods to continue intact or be removed or replaced in whole or in part.

Article 21

Transfer of criminal proceedings

States Parties shall consider the possibility of transferring to one another proceedings for the prosecution of an offence covered by this Convention in cases where such transfer is considered to be in the interests of the proper administration of justice, in particular in cases where several jurisdictions are involved, with a view to concentrating the prosecution.

Article 22

Establishment of criminal record

Each State Party may adopt such legislative or other measures as may be necessary to take into consideration, under such terms as and for the purpose that it deems appropriate, any previous conviction in another State of an alleged offender for the purpose of using such information in criminal proceedings relating to an offence covered by this Convention.

Article 23

Criminalisation of obstruction of justice

Each State Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences, when committed intentionally:

- (a) the use of physical force, threats or intimidation or the promise, offering or giving of an undue advantage to induce false testimony or to interfere in the giving of testimony or the production of evidence in a proceeding in relation to the commission of offences covered by this Convention;
- (b) the use of physical force, threats or intimidation to interfere with the exercise of official duties by a justice or law enforcement official in relation to the commission of offences covered by this Convention. Nothing in this subparagraph shall prejudice the right of States Parties to have legislation that protects other categories of public officials.

Article 24

Protection of witnesses

1. Each State Party shall take appropriate measures within its means to provide effective protection from potential retaliation or intimidation for witnesses in criminal proceedings who give testimony concerning offences covered by this Convention and, as appropriate, for their relatives and other persons close to them.

2. The measures envisaged in paragraph 1 of this Article may include, *inter alia*, without prejudice to the rights of the defendant, including the right to due process:

- (a) establishing procedures for the physical protection of such persons, such as, to the extent necessary and feasible, relocating them and permitting, where appropriate, non-disclosure or limitations on the disclosure of information concerning the identity and whereabouts of such persons;
- (b) providing evidentiary rules to permit witness testimony to be given in a manner that ensures the safety of the witness, such as permitting testimony to be given through the use of communications technology such as video links or other adequate means.

3. States Parties shall consider entering into agreements or arrangements with other States for the relocation of persons referred to in paragraph 1 of this Article.

4. The provisions of this Article shall also apply to victims in so far as they are witnesses.

Article 25

Assistance to and protection of victims

1. Each State Party shall take appropriate measures within its means to provide assistance and protection to victims of offences covered by this Convention, in particular in cases of threat of retaliation or intimidation.

2. Each State Party shall establish appropriate procedures to provide access to compensation and restitution for victims of offences covered by this Convention.

3. Each State Party shall, subject to its domestic law, enable views and concerns of victims to be presented and considered at appropriate stages of criminal proceedings against offenders in a manner not prejudicial to the rights of the defence.

*Article 26***Measures to enhance cooperation with law enforcement authorities**

1. Each State Party shall take appropriate measures to encourage persons who participate or who have participated in organised criminal groups:

(a) to supply information useful to competent authorities for investigative and evidentiary purposes on such matters as:

- (i) the identity, nature, composition, structure, location or activities of organised criminal groups;
- (ii) links, including international links, with other organised criminal groups;
- (iii) offences that organised criminal groups have committed or may commit;

(b) to provide factual, concrete help to competent authorities that may contribute to depriving organised criminal groups of their resources or of the proceeds of crime.

2. Each State Party shall consider providing for the possibility, in appropriate cases, of mitigating punishment of an accused person who provides substantial cooperation in the investigation or prosecution of an offence covered by this Convention.

3. Each State Party shall consider providing for the possibility, in accordance with fundamental principles of its domestic law, of granting immunity from prosecution to a person who provides substantial cooperation in the investigation or prosecution of an offence covered by this Convention.

4. Protection of such persons shall be as provided for in Article 24 of this Convention.

5. Where a person referred to in paragraph 1 of this Article located in one State Party can provide substantial cooperation to the competent authorities of another State Party, the States Parties concerned may consider entering into agreements or arrangements, in accordance with their domestic law, concerning the potential provision by the other State Party of the treatment set forth in paragraphs 2 and 3 of this Article.

*Article 27***Law enforcement cooperation**

1. States Parties shall cooperate closely with one another, consistent with their respective domestic legal and administrative systems, to enhance the effectiveness of law enforcement action to combat the offences covered by this Convention. Each State Party shall, in particular, adopt effective measures:

- (a) to enhance and, where necessary, to establish channels of communication between their competent authorities, agencies and services in order to facilitate the secure and rapid exchange of information concerning all aspects of the offences covered by this Convention, including, if the States Parties concerned deem it appropriate, links with other criminal activities;
- (b) to cooperate with other States Parties in conducting inquiries with respect to offences covered by this Convention concerning:

- (i) the identity, whereabouts and activities of persons suspected of involvement in such offences or the location of other persons concerned;
- (ii) the movement of proceeds of crime or property derived from the commission of such offences;
- (iii) the movement of property, equipment or other instrumentalities used or intended for use in the commission of such offences;
- (c) to provide, when appropriate, necessary items or quantities of substances for analytical or investigative purposes;
- (d) to facilitate effective coordination between their competent authorities, agencies and services and to promote the exchange of personnel and other experts, including, subject to bilateral agreements or arrangements between the States Parties concerned, the posting of liaison officers;
- (e) to exchange information with other States Parties on specific means and methods used by organised criminal groups, including, where applicable, routes and conveyances and the use of false identities, altered or false documents or other means of concealing their activities;
- (f) to exchange information and coordinate administrative and other measures taken as appropriate for the purpose of early identification of the offences covered by this Convention.

2. With a view to giving effect to this Convention, States Parties shall consider entering into bilateral or multilateral agreements or arrangements on direct cooperation between their law enforcement agencies and, where such agreements or arrangements already exist, amending them. In the absence of such agreements or arrangements between the States Parties concerned, the Parties may consider this Convention as the basis for mutual law enforcement cooperation in respect of the offences covered by this Convention. Whenever appropriate, States Parties shall make full use of agreements or arrangements, including international or regional organisations, to enhance the cooperation between their law enforcement agencies.

3. States Parties shall endeavour to cooperate within their means to respond to transnational organised crime committed through the use of modern technology.

*Article 28***Collection, exchange and analysis of information on the nature of organised crime**

1. Each State Party shall consider analysing, in consultation with the scientific and academic communities, trends in organised crime in its territory, the circumstances in which organised crime operates, as well as the professional groups and technologies involved.

2. States Parties shall consider developing and sharing analytical expertise concerning organised criminal activities with each other and through international and regional organisations. For that purpose, common definitions, standards and methodologies should be developed and applied as appropriate.

3. Each State Party shall consider monitoring its policies and actual measures to combat organised crime and making assessments of their effectiveness and efficiency.

Article 29

Training and technical assistance

1. Each State Party shall, to the extent necessary, initiate, develop or improve specific training programmes for its law enforcement personnel, including prosecutors, investigating magistrates and customs personnel, and other personnel charged with the prevention, detection and control of the offences covered by this Convention. Such programmes may include secondments and exchanges of staff. Such programmes shall deal, in particular and to the extent permitted by domestic law, with the following:

- (a) methods used in the prevention, detection and control of the offences covered by this Convention;
- (b) routes and techniques used by persons suspected of involvement in offences covered by this Convention, including in transit States, and appropriate countermeasures;
- (c) monitoring of the movement of contraband;
- (d) detection and monitoring of the movements of proceeds of crime, property, equipment or other instrumentalities and methods used for the transfer, concealment or disguise of such proceeds, property, equipment or other instrumentalities, as well as methods used in combating money-laundering and other financial crimes;
- (e) collection of evidence;
- (f) control techniques in free trade zones and free ports;
- (g) modern law enforcement equipment and techniques, including electronic surveillance, controlled deliveries and undercover operations;
- (h) methods used in combating transnational organised crime committed through the use of computers, telecommunications networks or other forms of modern technology; and
- (i) methods used in the protection of victims and witnesses.

2. States Parties shall assist one another in planning and implementing research and training programmes designed to share expertise in the areas referred to in paragraph 1 of this Article and to that end shall also, when appropriate, use regional and international conferences and seminars to promote cooperation and to stimulate discussion on problems of mutual concern, including the special problems and needs of transit States.

3. States Parties shall promote training and technical assistance that will facilitate extradition and mutual legal assistance. Such training and technical assistance may include language training, secondments and exchanges between personnel in central authorities or agencies with relevant responsibilities.

4. In the case of existing bilateral and multilateral agreements or arrangements, States Parties shall strengthen, to the

extent necessary, efforts to maximise operational and training activities within international and regional organisations and within other relevant bilateral and multilateral agreements or arrangements.

Article 30

Other measures: implementation of the Convention through economic development and technical assistance

1. States Parties shall take measures conducive to the optimal implementation of this Convention to the extent possible, through international cooperation, taking into account the negative effects of organised crime on society in general, in particular on sustainable development.

2. States Parties shall make concrete efforts to the extent possible and in coordination with each other, as well as with international and regional organisations:

- (a) to enhance their cooperation at various levels with developing countries, with a view to strengthening the capacity of the latter to prevent and combat transnational organised crime;
- (b) to enhance financial and material assistance to support the efforts of developing countries to fight transnational organised crime effectively and to help them implement this Convention successfully;
- (c) to provide technical assistance to developing countries and countries with economies in transition to assist them in meeting their needs for the implementation of this Convention. To that end, States Parties shall endeavour to make adequate and regular voluntary contributions to an account specifically designated for that purpose in a United Nations funding mechanism. States Parties may also give special consideration, in accordance with their domestic law and the provisions of this Convention, to contributing to the aforementioned account a percentage of the money or of the corresponding value of proceeds of crime or property confiscated in accordance with the provisions of this Convention;
- (d) to encourage and persuade other States and financial institutions as appropriate to join them in efforts in accordance with this Article, in particular by providing more training programmes and modern equipment to developing countries in order to assist them in achieving the objectives of this Convention.

3. To the extent possible, these measures shall be without prejudice to existing foreign assistance commitments or to other financial cooperation arrangements at the bilateral, regional or international level.

4. States Parties may conclude bilateral or multilateral agreements or arrangements on material and logistical assistance, taking into consideration the financial arrangements necessary for the means of international cooperation provided for by this Convention to be effective and for the prevention, detection and control of transnational organised crime.

Article 31

Prevention

1. States Parties shall endeavour to develop and evaluate national projects and to establish and promote best practices and policies aimed at the prevention of transnational organised crime.
2. States Parties shall endeavour, in accordance with fundamental principles of their domestic law, to reduce existing or future opportunities for organised criminal groups to participate in lawful markets with proceeds of crime, through appropriate legislative, administrative or other measures. These measures should focus on:
 - (a) the strengthening of cooperation between law enforcement agencies or prosecutors and relevant private entities, including industry;
 - (b) the promotion of the development of standards and procedures designed to safeguard the integrity of public and relevant private entities, as well as codes of conduct for relevant professions, in particular lawyers, notaries public, tax consultants and accountants;
 - (c) the prevention of the misuse by organised criminal groups of tender procedures conducted by public authorities and of subsidies and licences granted by public authorities for commercial activity;
 - (d) the prevention of the misuse of legal persons by organised criminal groups; such measures could include:
 - (i) the establishment of public records on legal and natural persons involved in the establishment, management and funding of legal persons;
 - (ii) the introduction of the possibility of disqualifying by court order or any appropriate means for a reasonable period of time persons convicted of offences covered by this Convention from acting as directors of legal persons incorporated within their jurisdiction;
 - (iii) the establishment of national records of persons disqualified from acting as directors of legal persons; and
 - (iv) the exchange of information contained in the records referred to in subparagraphs (d)(i) and (iii) of this paragraph with the competent authorities of other States Parties.
3. States Parties shall endeavour to promote the reintegration into society of persons convicted of offences covered by this Convention.
4. States Parties shall endeavour to evaluate periodically existing relevant legal instruments and administrative practices with a view to detecting their vulnerability to misuse by organised criminal groups.
5. States Parties shall endeavour to promote public awareness regarding the existence, causes and gravity of and the threat posed by transnational organised crime. Information may be disseminated where appropriate through the mass media and shall include measures to promote public participation in preventing and combating such crime.

6. Each State Party shall inform the Secretary-General of the United Nations of the name and address of the authority or authorities that can assist other States Parties in developing measures to prevent transnational organised crime.

7. States Parties shall, as appropriate, collaborate with each other and relevant international and regional organisations in promoting and developing the measures referred to in this Article. This includes participation in international projects aimed at the prevention of transnational organised crime, for example by alleviating the circumstances that render socially marginalised groups vulnerable to the action of transnational organised crime.

Article 32

Conference of the Parties to the Convention

1. A Conference of the Parties to the Convention is hereby established to improve the capacity of States Parties to combat transnational organised crime and to promote and review the implementation of this Convention.
2. The Secretary-General of the United Nations shall convene the Conference of the Parties not later than one year following the entry into force of this Convention. The Conference of the Parties shall adopt rules of procedure and rules governing the activities set forth in paragraphs 3 and 4 of this Article (including rules concerning payment of expenses incurred in carrying out those activities).
3. The Conference of the Parties shall agree upon mechanisms for achieving the objectives mentioned in paragraph 1 of this Article, including:
 - (a) facilitating activities by States Parties under Articles 29, 30 and 31 of this Convention, including by encouraging the mobilisation of voluntary contributions;
 - (b) facilitating the exchange of information among States Parties on patterns and trends in transnational organised crime and on successful practices for combating it;
 - (c) cooperating with relevant international and regional organisations and non-governmental organisations;
 - (d) reviewing periodically the implementation of this Convention;
 - (e) making recommendations to improve this Convention and its implementation.
4. For the purpose of paragraphs 3 (d) and (e) of this Article, the Conference of the Parties shall acquire the necessary knowledge of the measures taken by States Parties in implementing this Convention and the difficulties encountered by them in doing so through information provided by them and through such supplemental review mechanisms as may be established by the Conference of the Parties.
5. Each State Party shall provide the Conference of the Parties with information on its programmes, plans and practices, as well as legislative and administrative measures to implement this Convention, as required by the Conference of the Parties.

*Article 33***Secretariat**

1. The Secretary-General of the United Nations shall provide the necessary secretariat services to the Conference of the Parties to the Convention.
2. The secretariat shall:
 - (a) assist the Conference of the Parties in carrying out the activities set forth in Article 32 of this Convention and make arrangements and provide the necessary services for the sessions of the Conference of the Parties;
 - (b) upon request, assist States Parties in providing information to the Conference of the Parties as envisaged in Article 32(5), of this Convention; and
 - (c) ensure the necessary coordination with the secretariats of relevant international and regional organisations.

*Article 34***Implementation of the Convention**

1. Each State Party shall take the necessary measures, including legislative and administrative measures, in accordance with fundamental principles of its domestic law, to ensure the implementation of its obligations under this Convention.
2. The offences established in accordance with Articles 5, 6, 8 and 23 of this Convention shall be established in the domestic law of each State Party independently of the transnational nature or the involvement of an organised criminal group as described in Article 3(1), of this Convention, except to the extent that Article 5 of this Convention would require the involvement of an organised criminal group.
3. Each State Party may adopt more strict or severe measures than those provided for by this Convention for preventing and combating transnational organised crime.

*Article 35***Settlement of disputes**

1. States Parties shall endeavour to settle disputes concerning the interpretation or application of this Convention through negotiation.
2. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention that cannot be settled through negotiation within a reasonable time shall, at the request of one of those States Parties, be submitted to arbitration. If, six months after the date of the request for arbitration, those States Parties are unable to agree on the organisation of the arbitration, any one of those States Parties may refer the dispute to the International Court of Justice by request in accordance with the Statute of the Court.
3. Each State Party may, at the time of signature, ratification, acceptance or approval of or accession to this Convention, declare that it does not consider itself bound by paragraph 2 of this Article. The other States Parties shall not be bound by

paragraph 2 of this Article with respect to any State Party that has made such a reservation.

4. Any State Party that has made a reservation in accordance with paragraph 3 of this Article may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

*Article 36***Signature, ratification, acceptance, approval and accession**

1. This Convention shall be open to all States for signature from 12 to 15 December 2000 in Palermo, Italy, and thereafter at United Nations Headquarters in New York until 12 December 2002.
2. This Convention shall also be open for signature by regional economic integration organisations provided that at least one Member State of such organisation has signed this Convention in accordance with paragraph 1 of this Article.
3. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations. A regional economic integration organisation may deposit its instrument of ratification, acceptance or approval if at least one of its Member States has done likewise. In that instrument of ratification, acceptance or approval, such organisation shall declare the extent of its competence with respect to the matters governed by this Convention. Such organisation shall also inform the depositary of any relevant modification in the extent of its competence.
4. This Convention is open for accession by any State or any regional economic integration organisation of which at least one Member State is a Party to this Convention. Instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations. At the time of its accession, a regional economic integration organisation shall declare the extent of its competence with respect to matters governed by this Convention. Such organisation shall also inform the depositary of any relevant modification in the extent of its competence.

*Article 37***Relation with protocols**

1. This Convention may be supplemented by one or more protocols.
2. In order to become a Party to a protocol, a State or a regional economic integration organisation must also be a Party to this Convention.
3. A State Party to this Convention is not bound by a protocol unless it becomes a Party to the protocol in accordance with the provisions thereof.
4. Any protocol to this Convention shall be interpreted together with this Convention, taking into account the purpose of that protocol.

*Article 38***Entry into force**

1. This Convention shall enter into force on the 19th day after the date of deposit of the 40th instrument of ratification, acceptance, approval or accession. For the purpose of this paragraph, any instrument deposited by a regional economic integration organisation shall not be counted as additional to those deposited by Member States of such organisation.

2. For each State or regional economic integration organisation ratifying, accepting, approving or acceding to this Convention after the deposit of the 40th instrument of such action, this Convention shall enter into force on the 30th day after the date of deposit by such State or organisation of the relevant instrument.

*Article 39***Amendment**

1. After the expiry of five years from the entry into force of this Convention, a State Party may propose an amendment and file it with the Secretary-General of the United Nations, who shall thereupon communicate the proposed amendment to the States Parties and to the Conference of the Parties to the Convention for the purpose of considering and deciding on the proposal. The Conference of the Parties shall make every effort to achieve consensus on each amendment. If all efforts at consensus have been exhausted and no agreement has been reached, the amendment shall, as a last resort, require for its adoption a two-thirds majority vote of the States Parties present and voting at the meeting of the Conference of the Parties.

2. Regional economic integration organisations, in matters within their competence, shall exercise their right to vote under this Article with a number of votes equal to the number of their Member States that are Parties to this Convention. Such organisations shall not exercise their right to vote if their Member States exercise theirs and vice versa.

3. An amendment adopted in accordance with paragraph 1 of this Article is subject to ratification, acceptance or approval by States Parties.

4. An amendment adopted in accordance with paragraph 1 of this Article shall enter into force in respect of a State Party 90 days after the date of the deposit with the Secretary-General of the United Nations of an instrument of ratification, acceptance or approval of such amendment.

5. When an amendment enters into force, it shall be binding on those States Parties which have expressed their consent to be bound by it. Other States Parties shall still be bound by the provisions of this Convention and any earlier amendments that they have ratified, accepted or approved.

*Article 40***Denunciation**

1. A State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations. Such denunciation shall become effective one year after the date of receipt of the notification by the Secretary-General.

2. A regional economic integration organisation shall cease to be a Party to this Convention when all of its Member States have denounced it.

3. Denunciation of this Convention in accordance with paragraph 1 of this Article shall entail the denunciation of any protocols thereto.

*Article 41***Depositary and languages**

1. The Secretary-General of the United Nations is designated depositary of this Convention.

2. The original of this Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned plenipotentiaries, being duly authorised thereto by their respective Governments, have signed this Convention.

CONVENTION DES NATIONS UNIES CONTRE LA CRIMINALITÉ TRANSNATIONALE ORGANISÉE

Article premier

Objet

L'objet de la présente convention est de promouvoir la coopération afin de prévenir et de combattre plus efficacement la criminalité transnationale organisée.

Article 2

Terminologie

Aux fins de la présente convention:

- a) l'expression "groupe criminel organisé" désigne un groupe structuré de trois personnes ou plus existant depuis un certain temps et agissant de concert dans le but de commettre une ou plusieurs infractions graves ou infractions établies conformément à la présente convention, pour en tirer, directement ou indirectement, un avantage financier ou un autre avantage matériel;
- b) l'expression "infraction grave" désigne un acte constituant une infraction passible d'une peine privative de liberté dont le maximum ne doit pas être inférieur à quatre ans ou d'une peine plus lourde;
- c) l'expression "groupe structuré" désigne un groupe qui ne s'est pas constitué au hasard pour commettre immédiatement une infraction et qui n'a pas nécessairement de rôles formellement définis pour ses membres, de continuité dans sa composition ou de structure élaborée;
- d) le terme "biens" désigne tous les types d'avois, corporels ou incorporels, meubles ou immeubles, tangibles ou intangibles, ainsi que les actes juridiques ou documents attestant la propriété de ces avois ou les droits y relatifs;
- e) l'expression "produit du crime" désigne tout bien provenant directement ou indirectement de la commission d'une infraction ou obtenu directement ou indirectement en la commettant;
- f) les termes "gel" ou "saisie" désignent l'interdiction temporaire du transfert, de la conversion, de la disposition ou du mouvement de biens, ou le fait d'assumer temporairement la garde ou le contrôle de biens sur décision d'un tribunal ou d'une autre autorité compétente;
- g) le terme "confiscation" désigne la dépossession permanente de biens sur décision d'un tribunal ou d'une autre autorité compétente;
- h) l'expression "infraction principale" désigne toute infraction à la suite de laquelle un produit est généré, qui est susceptible de devenir l'objet d'une infraction définie à l'article 6 de la présente convention;
- i) l'expression "livraison surveillée" désigne la méthode consistant à permettre le passage par le territoire d'un ou de plusieurs États d'expéditions illicites ou suspectées de l'être, au su et sous le contrôle des autorités compétentes de ces

États, en vue d'enquêter sur une infraction et d'identifier les personnes impliquées dans sa commission;

- j) l'expression "organisation régionale d'intégration économique" désigne toute organisation constituée par des États souverains d'une région donnée, à laquelle ses États membres ont transféré des compétences en ce qui concerne les questions régies par la présente convention et qui a été dûment mandatée, conformément à ses procédures internes, pour signer, ratifier, accepter, approuver ladite convention ou y adhérer; les références dans la présente convention aux "États parties" sont applicables à ces organisations dans la limite de leur compétence.

Article 3

Champ d'application

1. La présente convention s'applique, sauf disposition contraire, à la prévention, aux enquêtes et aux poursuites concernant:

- a) les infractions établies conformément aux articles 5, 6, 8 et 23 de la présente convention, et
- b) les infractions graves telles que définies à l'article 2 de la présente convention;

lorsque ces infractions sont de nature transnationale et qu'un groupe criminel organisé y est impliqué.

2. Aux fins du paragraphe 1, une infraction est de nature transnationale si:

- a) elle est commise dans plus d'un État;
- b) elle est commise dans un État mais qu'une partie substantielle de sa préparation, de sa planification, de sa conduite ou de son contrôle a lieu dans un autre État;
- c) elle est commise dans un État mais implique un groupe criminel organisé qui se livre à des activités criminelles dans plus d'un État, ou
- d) elle est commise dans un État mais a des effets substantiels dans un autre État.

Article 4

Protection de la souveraineté

1. Les États parties exécutent leurs obligations au titre de la présente convention d'une manière compatible avec les principes de l'égalité souveraine et de l'intégrité territoriale des États et avec celui de la non-intervention dans les affaires intérieures d'autres États.

2. Aucune disposition de la présente convention n'habilite un État partie à exercer sur le territoire d'un autre État une compétence et des fonctions qui sont exclusivement réservées aux autorités de cet autre État par son droit interne.

Article 5

Incrimination de la participation à un groupe criminel organisé

1. Chaque État partie adopte les mesures législatives et autres nécessaires pour conférer le caractère d'infraction pénale, lorsque commis intentionnellement:

a) à l'un ou l'autre des actes suivants, ou aux deux, en tant qu'infractions pénales distinctes de celles impliquant une tentative d'activité criminelle ou sa consommation:

i) au fait de s'entendre avec une ou plusieurs personnes en vue de commettre une infraction grave à une fin liée directement ou indirectement à l'obtention d'un avantage financier ou autre avantage matériel et, lorsque le droit interne l'exige, impliquant un acte commis par un des participants en vertu de cette entente ou impliquant un groupe criminel organisé;

ii) à la participation active d'une personne ayant connaissance, soit du but et de l'activité criminelle générale d'un groupe criminel organisé, soit de son intention de commettre les infractions en question:

a. aux activités criminelles du groupe criminel organisé;

b. à d'autres activités du groupe criminel organisé lorsque cette personne sait que sa participation contribuera à la réalisation du but criminel susmentionné;

b) au fait d'organiser, de diriger, de faciliter, d'encourager ou de favoriser au moyen d'une aide ou de conseils la commission d'une infraction grave impliquant un groupe criminel organisé.

2. La connaissance, l'intention, le but, la motivation ou l'entente visés au paragraphe 1 peuvent être déduits de circonstances factuelles objectives.

3. Les États parties dont le droit interne subordonne l'établissement des infractions visées au paragraphe 1, point a) i), à l'implication d'un groupe criminel organisé veillent à ce que leur droit interne couvre toutes les infractions graves impliquant des groupes criminels organisés. Ces États parties, de même que les États parties dont le droit interne subordonne l'établissement des infractions visées au paragraphe 1, point a) i), à la commission d'un acte en vertu de l'entente, portent cette information à la connaissance du secrétaire général de l'Organisation des Nations unies au moment où ils signent la présente convention ou déposent leurs instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation ou d'adhésion.

Article 6

Incrimination du blanchiment du produit du crime

1. Chaque État partie adopte, conformément aux principes fondamentaux de son droit interne, les mesures législatives et autres nécessaires pour conférer le caractère d'infraction pénale, lorsque l'acte a été commis intentionnellement:

a) i) à la conversion ou au transfert de biens dont celui qui s'y livre sait qu'ils sont le produit du crime, dans le but de

dissimuler ou de déguiser l'origine illicite desdits biens ou d'aider toute personne qui est impliquée dans la commission de l'infraction principale à échapper aux conséquences juridiques de ses actes;

ii) à la dissimulation ou au déguisement de la nature véritable, de l'origine, de l'emplacement, de la disposition, du mouvement ou de la propriété de biens ou de droits y relatifs dont l'auteur sait qu'ils sont le produit du crime;

b) et, sous réserve des concepts fondamentaux de son système juridique:

i) à l'acquisition, à la détention ou à l'utilisation de biens dont celui qui les acquiert, les détient ou les utilise sait, au moment où il les reçoit, qu'ils sont le produit du crime;

ii) à la participation à l'une des infractions établies conformément au présent article ou à toute autre association, entente, tentative ou complicité par fourniture d'une assistance, d'une aide ou de conseils en vue de sa commission.

2. Aux fins de l'application du paragraphe 1:

a) chaque État partie s'efforce d'appliquer le paragraphe 1 à l'éventail le plus large d'infractions principales;

b) chaque État partie inclut dans les infractions principales toutes les infractions graves telles que définies à l'article 2 de la présente convention et les infractions établies conformément à ses articles 5, 8 et 23. S'agissant des États parties dont la législation contient une liste d'infractions principales spécifiques, ceux-ci incluent dans cette liste, au minimum, un éventail complet d'infractions liées à des groupes criminels organisés;

c) aux fins du point b), les infractions principales incluent les infractions commises à l'intérieur et à l'extérieur du territoire relevant de la compétence de l'État partie en question. Toutefois, une infraction commise à l'extérieur du territoire relevant de la compétence d'un État partie ne constitue une infraction principale que lorsque l'acte correspondant est une infraction pénale en vertu du droit interne de l'État où il a été commis et constituerait une infraction pénale en vertu du droit interne de l'État partie appliquant le présent article s'il avait été commis sur son territoire;

d) chaque État partie remet au secrétaire général de l'Organisation des Nations unies une copie de ses lois qui donnent effet au présent article, ainsi qu'une copie de toute modification ultérieurement apportée à ces lois ou une description de ces lois et modifications ultérieures;

e) lorsque les principes fondamentaux du droit interne d'un État partie l'exigent, il peut être disposé que les infractions énoncées au paragraphe 1 ne s'appliquent pas aux personnes qui ont commis l'infraction principale;

f) la connaissance, l'intention ou la motivation, en tant qu'éléments constitutifs d'une infraction énoncée au paragraphe 1, peuvent être déduites de circonstances factuelles objectives.

Article 7

Mesures de lutte contre le blanchiment d'argent

1. Chaque État partie:
 - a) institue un régime interne complet de réglementation et de contrôle des banques et institutions financières non bancaires, ainsi que, le cas échéant, des autres entités particulièrement exposées au blanchiment d'argent, dans les limites de sa compétence, afin de prévenir et de détecter toutes formes de blanchiment d'argent, lequel régime met l'accent sur les exigences en matière d'identification des clients, d'enregistrement des opérations et de déclaration des opérations suspectes;
 - b) s'assure, sans préjudice des articles 18 et 27 de la présente convention, que les autorités administratives, de réglementation, de détection et de répression et autres, chargées de la lutte contre le blanchiment d'argent (y compris, quand son droit interne le prévoit, les autorités judiciaires) sont en mesure de coopérer et d'échanger des informations aux niveaux national et international, dans les conditions définies par son droit interne et, à cette fin, envisage la création d'un service de renseignement financier qui fera office de centre national de collecte, d'analyse et de diffusion d'informations concernant d'éventuelles opérations de blanchiment d'argent.
2. Les États parties envisagent de mettre en œuvre des mesures réalisables de détection et de surveillance du mouvement transfrontière d'espèces et de titres négociables appropriés, sous réserve de garanties permettant d'assurer une utilisation correcte des informations et sans entraver d'aucune façon la circulation des capitaux licites. Il peut être notamment fait obligation aux particuliers et aux entreprises de signaler les transferts transfrontières de quantités importantes d'espèces et de titres négociables appropriés.
3. Lorsqu'ils instituent un régime interne de réglementation et de contrôle aux termes du présent article, et sans préjudice de tout autre article de la présente convention, les États parties sont invités à prendre pour lignes directrices les initiatives pertinentes prises par les organisations régionales, interrégionales et multilatérales pour lutter contre le blanchiment d'argent.
4. Les États parties s'efforcent de développer et de promouvoir la coopération mondiale, régionale, sous-régionale et bilatérale entre les autorités judiciaires, les services de détection et de répression et les autorités de réglementation financière en vue de lutter contre le blanchiment d'argent.

Article 8

Incrimination de la corruption

1. Chaque État partie adopte les mesures législatives et autres nécessaires pour conférer le caractère d'infraction pénale, lorsque les actes ont été commis intentionnellement:
 - a) au fait de promettre, d'offrir ou d'accorder à un agent public, directement ou indirectement, un avantage indu, pour lui-même ou pour une autre personne ou entité, afin qu'il accomplisse ou s'abstienne d'accomplir un acte dans l'exercice de ses fonctions officielles;

b) au fait pour un agent public de solliciter ou d'accepter, directement ou indirectement, un avantage indu pour lui-même ou pour une autre personne ou entité, afin d'accomplir ou de s'abstenir d'accomplir un acte dans l'exercice de ses fonctions officielles.

2. Chaque État partie envisage d'adopter les mesures législatives et autres nécessaires pour conférer le caractère d'infraction pénale aux actes visés au paragraphe 1, impliquant un agent public étranger ou un fonctionnaire international. De même, chaque État partie envisage de conférer le caractère d'infraction pénale à d'autres formes de corruption.

3. Chaque État partie adopte également les mesures nécessaires pour conférer le caractère d'infraction pénale au fait de se rendre complice d'une infraction établie conformément au présent article.

4. Aux fins du paragraphe 1 et de l'article 9 de la présente convention, le terme "agent public" désigne un agent public ou une personne assurant un service public, tel que ce terme est défini dans le droit interne et appliqué dans le droit pénal de l'État partie où la personne en question exerce cette fonction.

Article 9

Mesures contre la corruption

1. Outre les mesures énoncées à l'article 8 de la présente convention, chaque État partie, selon qu'il convient et conformément à son système juridique, adopte des mesures efficaces d'ordre législatif, administratif ou autre pour promouvoir l'intégrité et prévenir, détecter et punir la corruption des agents publics.
2. Chaque État partie prend des mesures pour s'assurer que ses autorités agissent efficacement en matière de prévention, de détection et de répression de la corruption des agents publics, y compris en leur donnant une indépendance suffisante pour empêcher toute influence inappropriée sur leurs actions.

Article 10

Responsabilité des personnes morales

1. Chaque État partie adopte les mesures nécessaires, conformément à ses principes juridiques, pour établir la responsabilité des personnes morales qui participent à des infractions graves impliquant un groupe criminel organisé et qui commettent les infractions établies conformément aux articles 5, 6, 8 et 23 de la présente convention.
2. Sous réserve des principes juridiques de l'État partie, la responsabilité des personnes morales peut être pénale, civile ou administrative.
3. Cette responsabilité est sans préjudice de la responsabilité pénale des personnes physiques qui ont commis les infractions.
4. Chaque État partie veille, en particulier, à ce que les personnes morales tenues responsables conformément au présent article fassent l'objet de sanctions efficaces, proportionnées et dissuasives de nature pénale ou non pénale, y compris de sanctions pécuniaires.

*Article 11***Poursuites judiciaires, jugement et sanctions**

1. Chaque État partie rend la commission d'une infraction établie conformément aux articles 5, 6, 8 et 23 de la présente convention passible de sanctions qui tiennent compte de la gravité de cette infraction.

2. Chaque État partie s'efforce de faire en sorte que tout pouvoir judiciaire discrétionnaire conféré par son droit interne et afférent aux poursuites judiciaires engagées contre des individus pour des infractions visées par la présente convention soit exercé de façon à optimiser l'efficacité des mesures de détection et de répression de ces infractions, compte dûment tenu de la nécessité d'exercer un effet dissuasif en ce qui concerne leur commission.

3. S'agissant d'infractions établies conformément aux articles 5, 6, 8 et 23 de la présente convention, chaque État partie prend les mesures appropriées conformément à son droit interne et compte dûment tenu des droits de la défense, pour faire en sorte que les conditions auxquelles sont subordonnées les décisions de mise en liberté dans l'attente du jugement ou de la procédure d'appel tiennent compte de la nécessité d'assurer la présence du défendeur lors de la procédure pénale ultérieure.

4. Chaque État partie s'assure que ses tribunaux ou autres autorités compétentes ont à l'esprit la gravité des infractions visées par la présente convention lorsqu'ils envisagent l'éventualité d'une libération anticipée ou conditionnelle de personnes reconnues coupables de ces infractions.

5. Lorsqu'il y a lieu, chaque État partie détermine, dans le cadre de son droit interne, une période de prescription prolongée au cours de laquelle des poursuites peuvent être engagées du chef d'une des infractions visées par la présente convention, cette période étant plus longue lorsque l'auteur présumé de l'infraction s'est soustrait à la justice.

6. Aucune disposition de la présente convention ne porte atteinte au principe selon lequel la définition des infractions établies conformément à celle-ci et des moyens juridiques de défense applicables ainsi que d'autres principes juridiques régissant la légalité des incriminations relève exclusivement du droit interne d'un État partie et selon lequel lesdites infractions sont poursuivies et punies conformément au droit de cet État partie.

*Article 12***Confiscation et saisie**

1. Les États parties adoptent, dans toute la mesure possible dans le cadre de leurs systèmes juridiques nationaux, les mesures nécessaires pour permettre la confiscation:

- a) du produit du crime provenant d'infractions visées par la présente convention ou de biens dont la valeur correspond à celle de ce produit;
- b) des biens, des matériels et autres instruments utilisés ou destinés à être utilisés pour les infractions visées par la présente convention.

2. Les États parties adoptent les mesures nécessaires pour permettre l'identification, la localisation, le gel ou la saisie de

tout ce qui est mentionné au paragraphe 1 aux fins de confiscation éventuelle.

3. Si le produit du crime a été transformé ou converti, en partie ou en totalité, en d'autres biens, ces derniers peuvent faire l'objet des mesures visées au présent article en lieu et place dudit produit.

4. Si le produit du crime a été mêlé à des biens acquis légitimement, ces biens, sans préjudice de tous pouvoirs de gel ou de saisie, peuvent être confisqués à concurrence de la valeur estimée du produit qui y a été mêlé.

5. Les revenus ou autres avantages tirés du produit du crime, des biens en lesquels le produit a été transformé ou converti ou des biens auxquels il a été mêlé peuvent aussi faire l'objet des mesures visées au présent article, de la même manière et dans la même mesure que le produit du crime.

6. Aux fins du présent article et de l'article 13 de la présente convention, chaque État partie habilite ses tribunaux ou autres autorités compétentes à ordonner la production ou la saisie de documents bancaires, financiers ou commerciaux. Les États parties ne peuvent invoquer le secret bancaire pour refuser de donner effet aux dispositions du présent paragraphe.

7. Les États parties peuvent envisager d'exiger que l'auteur d'une infraction établisse l'origine licite du produit présumé du crime ou d'autres biens pouvant faire l'objet d'une confiscation, dans la mesure où cette exigence est conforme aux principes de leur droit interne et à la nature de la procédure judiciaire et des autres procédures.

8. L'interprétation des dispositions du présent article ne doit en aucun cas porter atteinte aux droits des tiers de bonne foi.

9. Aucune disposition du présent article ne porte atteinte au principe selon lequel les mesures qui y sont visées sont définies et exécutées conformément au droit interne de chaque État partie et selon les dispositions dudit droit.

*Article 13***Coopération internationale aux fins de confiscation**

1. Dans toute la mesure possible dans le cadre de son système juridique national, un État partie qui a reçu d'un autre État partie ayant compétence pour connaître d'une infraction visée par la présente convention une demande de confiscation du produit du crime, des biens, des matériels ou autres instruments visés au paragraphe 1 de l'article 12 de la présente convention, qui sont situés sur son territoire:

- a) transmet la demande à ses autorités compétentes en vue de faire prononcer une décision de confiscation et, si celle-ci intervient, la faire exécuter, ou
- b) transmet à ses autorités compétentes, afin qu'elle soit exécutée dans les limites de la demande, la décision de confiscation prise par un tribunal situé sur le territoire de l'État partie requérant conformément au paragraphe 1 de l'article 12 de la présente convention, pour ce qui est du produit du crime, des biens, des matériels ou autres instruments visés au paragraphe 1 de l'article 12 situés sur le territoire de l'État partie requis.

2. Lorsqu'une demande est faite par un autre État partie qui a compétence pour connaître d'une infraction visée par la présente convention, l'État partie requis prend des mesures pour identifier, localiser et geler ou saisir le produit du crime, les biens, les matériels ou les autres instruments visés au paragraphe 1 de l'article 12 de la présente convention, en vue d'une éventuelle confiscation à ordonner soit par l'État partie requérant, soit comme suite à une demande formulée en vertu du paragraphe 1 du présent article, par l'État partie requis.

3. Les dispositions de l'article 18 de la présente convention s'appliquent *mutatis mutandis* au présent article. Outre les informations visées à l'article 18, paragraphe 15, les demandes faites conformément au présent article contiennent:

- a) lorsque la demande relève du paragraphe 1, point a), une description des biens à confisquer et un exposé des faits sur lesquels se fonde l'État partie requérant qui permettent à l'État partie requis de faire prononcer une décision de confiscation dans le cadre de son droit interne;
- b) Lorsque la demande relève du paragraphe 1, point b), une copie légalement admissible de la décision de confiscation rendue par l'État partie requérant sur laquelle la demande est fondée, un exposé des faits et des informations indiquant dans quelles limites il est demandé d'exécuter la décision;
- c) lorsque la demande relève du paragraphe 2, un exposé des faits sur lesquels se fonde l'État partie requérant et une description des mesures demandées.

4. Les décisions ou mesures prévues aux paragraphes 1 et 2 sont prises par l'État partie requis conformément à son droit interne et selon les dispositions dudit droit, et conformément à ses règles de procédure ou à tout traité, accord ou arrangement bilatéral ou multilatéral le liant à l'État partie requérant.

5. Chaque État partie remet au secrétaire général de l'Organisation des Nations unies une copie de ses lois et règlements qui donnent effet au présent article ainsi qu'une copie de toute modification ultérieurement apportée à ces lois et règlements ou une description de ces lois, règlements et modifications ultérieures.

6. Si un État partie décide de subordonner l'adoption des mesures visées aux paragraphes 1 et 2 à l'existence d'un traité en la matière, il considère la présente convention comme une base conventionnelle nécessaire et suffisante.

7. Un État partie peut refuser de donner suite à une demande de coopération en vertu du présent article dans le cas où l'infraction à laquelle elle se rapporte n'est pas une infraction visée par la présente convention.

8. L'interprétation des dispositions du présent article ne doit en aucun cas porter atteinte aux droits des tiers de bonne foi.

9. Les États parties envisagent de conclure des traités, accords ou arrangements bilatéraux ou multilatéraux afin de renforcer l'efficacité de la coopération internationale instaurée aux fins du présent article.

Article 14

Disposition du produit du crime ou des biens confisqués

1. Un État partie qui confisque le produit du crime ou des biens en application de l'article 12 ou de l'article 13, para-

graphe 1, de la présente convention en dispose conformément à son droit interne et à ses procédures administratives.

2. Lorsque les États parties agissent à la demande d'un autre État partie en application de l'article 13 de la présente convention, ils doivent, dans la mesure où leur droit interne le leur permet et si la demande leur en est faite, envisager à titre prioritaire de restituer le produit du crime ou les biens confisqués à l'État partie requérant, afin que ce dernier puisse indemniser les victimes de l'infraction ou restituer ce produit du crime ou ces biens à leurs propriétaires légitimes.

3. Lorsqu'un État partie agit à la demande d'un autre État partie en application des articles 12 et 13 de la présente convention, il peut envisager spécialement de conclure des accords ou arrangements prévoyant:

- a) de verser la valeur de ce produit ou de ces biens, ou les fonds provenant de leur vente, ou une partie de ceux-ci, au compte établi en application de l'article 30, paragraphe 2, point c), de la présente convention et à des organismes intergouvernementaux spécialisés dans la lutte contre la criminalité organisée;
- b) de partager avec d'autres États parties, systématiquement ou au cas par cas, ce produit ou ces biens, ou les fonds provenant de leur vente, conformément à son droit interne ou à ses procédures administratives.

Article 15

Compétence

1. Chaque État partie adopte les mesures nécessaires pour établir sa compétence à l'égard des infractions établies conformément aux articles 5, 6, 8 et 23 de la présente convention dans les cas suivants:

- a) lorsque l'infraction est commise sur son territoire, ou
- b) lorsque l'infraction est commise à bord d'un navire qui bat son pavillon ou à bord d'un aéronef immatriculé conformément à son droit interne au moment où ladite infraction est commise.

2. Sous réserve de l'article 4 de la présente convention, un État partie peut également établir sa compétence à l'égard de l'une quelconque de ces infractions dans les cas suivants:

- a) lorsque l'infraction est commise à l'encontre d'un de ses ressortissants;
- b) lorsque l'infraction est commise par un de ses ressortissants ou par une personne apatride résidant habituellement sur son territoire, ou
- c) lorsque l'infraction est:
 - i) une de celles établies conformément à l'article 5, paragraphe 1, de la présente convention et est commise hors de son territoire en vue de la commission, sur son territoire, d'une infraction grave;
 - ii) une de celles établies conformément à l'article 6, paragraphe 1, point b) ii), de la présente convention et est commise hors de son territoire en vue de la commission, sur son territoire, d'une infraction établie conformément à l'article 6, paragraphe 1, points a) i) ou a) ii), ou b) i), de la présente convention.

3. Aux fins de l'article 16, paragraphe 10, de la présente convention, chaque État partie adopte les mesures nécessaires pour établir sa compétence à l'égard des infractions visées par la présente convention lorsque l'auteur présumé se trouve sur son territoire et qu'il n'extrade pas cette personne au seul motif qu'elle est l'un de ses ressortissants.

4. Chaque État partie peut également adopter les mesures nécessaires pour établir sa compétence à l'égard des infractions visées par la présente convention lorsque l'auteur présumé se trouve sur son territoire et qu'il ne l'extrade pas.

5. Si un État partie qui exerce sa compétence en vertu du paragraphe 1 ou 2 a été avisé, ou a appris de toute autre façon, qu'un ou plusieurs autres États parties mènent une enquête ou ont engagé des poursuites ou une procédure judiciaire concernant le même acte, les autorités compétentes de ces États parties se consultent, selon qu'il convient, pour coordonner leurs actions.

6. Sans préjudice des normes du droit international général, la présente convention n'exclut pas l'exercice de toute compétence pénale établie par un État partie conformément à son droit interne.

Article 16

Extradition

1. Le présent article s'applique aux infractions visées par la présente convention ou dans les cas où un groupe criminel organisé est impliqué dans une infraction visée à l'article 3, paragraphe 1, point a) ou b), et que la personne faisant l'objet de la demande d'extradition se trouve sur le territoire de l'État partie requis, à condition que l'infraction pour laquelle l'extradition est demandée soit punissable par le droit interne de l'État partie requérant et de l'État partie requis.

2. Si la demande d'extradition porte sur plusieurs infractions graves distinctes, dont certaines ne sont pas visées par le présent article, l'État partie requis peut appliquer également cet article à ces dernières infractions.

3. Chacune des infractions auxquelles s'applique le présent article est de plein droit incluse dans tout traité d'extradition en vigueur entre les États parties en tant qu'infraction dont l'auteur peut être extradé. Les États parties s'engagent à inclure ces infractions en tant qu'infractions dont l'auteur peut être extradé dans tout traité d'extradition qu'ils concluront entre eux.

4. Si un État partie qui subordonne l'extradition à l'existence d'un traité reçoit une demande d'extradition d'un État partie avec lequel il n'a pas conclu pareil traité, il peut considérer la présente convention comme la base légale de l'extradition pour les infractions auxquelles le présent article s'applique.

5. Les États parties qui subordonnent l'extradition à l'existence d'un traité:

a) au moment du dépôt de leur instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion à la présente convention, indiquent au secrétaire général de l'Organisation des Nations unies s'ils considèrent la présente convention comme la base légale pour coopérer en matière d'extradition avec d'autres États parties, et

b) s'ils ne considèrent par la présente convention comme la base légale pour coopérer en matière d'extradition, s'efforcent, s'il y a lieu, de conclure des traités d'extradition avec d'autres États parties afin d'appliquer le présent article.

6. Les États parties qui ne subordonnent pas l'extradition à l'existence d'un traité reconnaissent entre eux aux infractions auxquelles le présent article s'applique le caractère d'infraction dont l'auteur peut être extradé.

7. L'extradition est subordonnée aux conditions prévues par le droit interne de l'État partie requis ou par les traités d'extradition applicables, y compris, notamment, aux conditions concernant la peine minimale requise pour extradier et aux motifs pour lesquels l'État partie requis peut refuser l'extradition.

8. Les États parties s'efforcent, sous réserve de leur droit interne, d'accélérer les procédures d'extradition et de simplifier les exigences en matière de preuve y relatives en ce qui concerne les infractions auxquelles s'applique le présent article.

9. Sous réserve des dispositions de son droit interne et des traités d'extradition qu'il a conclus, l'État partie requis peut, à la demande de l'État partie requérant et s'il estime que les circonstances le justifient et qu'il y a urgence, placer en détention une personne présente sur son territoire dont l'extradition est demandée ou prendre à son égard toutes autres mesures appropriées pour assurer sa présence lors de la procédure d'extradition.

10. Un État partie sur le territoire duquel se trouve l'auteur présumé de l'infraction, s'il n'extrade pas cette personne au titre d'une infraction à laquelle s'applique le présent article au seul motif qu'elle est l'un de ses ressortissants, est tenu, à la demande de l'État partie requérant l'extradition, de soumettre l'affaire sans retard excessif à ses autorités compétentes aux fins de poursuites. Lesdites autorités prennent leur décision et mènent les poursuites de la même manière que pour toute autre infraction grave en vertu du droit interne de cet État partie. Les États parties intéressés coopèrent entre eux, notamment en matière de procédure et de preuve, afin d'assurer l'efficacité des poursuites.

11. Lorsqu'un État partie, en vertu de son droit interne, n'est autorisé à extradier ou remettre de toute autre manière l'un de ses ressortissants que si cette personne est ensuite renvoyée dans cet État partie pour purger la peine prononcée à l'issue du procès ou de la procédure à l'origine de la demande d'extradition ou de remise, et lorsque cet État partie et l'État partie requérant s'accordent sur cette option et d'autres conditions qu'ils peuvent juger appropriées, cette extradition ou remise conditionnelle est suffisante aux fins de l'exécution de l'obligation énoncée au paragraphe 10.

12. Si l'extradition, demandée aux fins d'exécution d'une peine, est refusée parce que la personne faisant l'objet de cette demande est un ressortissant de l'État partie requis, celui-ci, si son droit interne le lui permet, en conformité avec les prescriptions de ce droit et à la demande de l'État partie requérant, envisage de faire exécuter lui-même la peine qui a été prononcée conformément au droit interne de l'État partie requérant, ou le reliquat de cette peine.

13. Toute personne faisant l'objet de poursuites en raison de l'une quelconque des infractions auxquelles le présent article s'applique se voit garantir un traitement équitable à tous les stades de la procédure, y compris la jouissance de tous les droits et de toutes les garanties prévus par le droit interne de l'État partie sur le territoire duquel elle se trouve.

14. Aucune disposition de la présente convention ne doit être interprétée comme faisant obligation à l'État partie requis d'extrader s'il a de sérieuses raisons de penser que la demande a été présentée aux fins de poursuivre ou de punir une personne en raison de son sexe, de sa race, de sa religion, de sa nationalité, de son origine ethnique ou de ses opinions politiques, ou que donner suite à cette demande causerait un préjudice à cette personne pour l'une quelconque de ces raisons.

15. Les États parties ne peuvent refuser une demande d'extradition au seul motif que l'infraction est considérée comme touchant aussi à des questions fiscales.

16. Avant de refuser l'extradition, l'État partie requis consulte, le cas échéant, l'État partie requérant afin de lui donner toute possibilité de présenter ses opinions et de donner des informations à l'appui de ses allégations.

17. Les États parties s'efforcent de conclure des accords ou arrangements bilatéraux et multilatéraux pour permettre l'extradition ou pour en accroître l'efficacité.

Article 17

Transfert des personnes condamnées

Les États parties peuvent envisager de conclure des accords ou arrangements bilatéraux ou multilatéraux relatifs au transfert sur leur territoire de personnes condamnées à des peines d'emprisonnement ou autres peines privatives de liberté du fait d'infractions visées par la présente convention afin qu'elles puissent purger le reste de leur peine.

Article 18

Entraide judiciaire

1. Les États parties s'accordent mutuellement l'entraide judiciaire la plus large possible lors des enquêtes, poursuites et procédures judiciaires concernant les infractions visées par la présente convention, comme prévu à l'article 3, et s'accordent réciproquement une entraide similaire lorsque l'État partie requérant a des motifs raisonnables de soupçonner que l'infraction visée à l'article 3, paragraphe 1, point a) ou b), est de nature transnationale, y compris quand les victimes, les témoins, le produit, les instruments ou les éléments de preuve de ces infractions se trouvent dans l'État partie requis et qu'un groupe criminel organisé y est impliqué.

2. L'entraide judiciaire la plus large possible est accordée, autant que les lois, traités, accords et arrangements pertinents de l'État partie requis le permettent, lors des enquêtes, poursuites et procédures judiciaires concernant des infractions dont une personne morale peut être tenue responsable dans l'État partie requérant, conformément à l'article 10 de la présente convention.

3. L'entraide judiciaire qui est accordée en application du présent article peut être demandée aux fins suivantes:

- a) recueillir des témoignages ou des dépositions;
- b) signifier des actes judiciaires;
- c) effectuer des perquisitions et des saisies, ainsi que des gels;
- d) examiner des objets et visiter des lieux;
- e) fournir des informations, des pièces à conviction et des estimations d'experts;
- f) fournir des originaux ou des copies certifiées conformes de documents et dossiers pertinents, y compris des documents administratifs, bancaires, financiers ou commerciaux et des documents de sociétés;
- g) identifier ou localiser des produits du crime, des biens, des instruments ou d'autres choses afin de recueillir des éléments de preuve;
- h) faciliter la comparution volontaire de personnes dans l'État partie requérant;
- i) fournir tout autre type d'assistance compatible avec le droit interne de l'État partie requis.

4. Sans préjudice de son droit interne, les autorités compétentes d'un État partie peuvent, sans demande préalable, communiquer des informations concernant des affaires pénales à une autorité compétente d'un autre État partie, si elles pensent que ces informations pourraient l'aider à entreprendre ou à conclure des enquêtes et des poursuites pénales, ou amener ce dernier État partie à formuler une demande en vertu de la présente convention.

5. La communication d'informations conformément au paragraphe 4 se fait sans préjudice des enquêtes et poursuites pénales dans l'État dont les autorités compétentes fournissent les informations. Les autorités compétentes qui reçoivent ces informations accèdent à toute demande tendant à ce que lesdites informations restent confidentielles, même temporairement, ou à ce que leur utilisation soit assortie de restrictions. Toutefois, cela n'empêche pas l'État partie qui reçoit les informations de révéler, lors de la procédure judiciaire, des informations à la décharge d'un prévenu. Dans ce dernier cas, l'État partie qui reçoit les informations avise l'État partie qui les communique avant la révélation et, s'il lui en est fait la demande, consulte ce dernier. Si, dans un cas exceptionnel, une notification préalable n'est pas possible, l'État partie qui reçoit les informations informe sans retard de la révélation l'État partie qui les communique.

6. Les dispositions du présent article n'affectent en rien les obligations découlant de tout autre traité bilatéral ou multilatéral régissant ou devant régir, entièrement ou partiellement, l'entraide judiciaire.

7. Les paragraphes 9 à 29 sont applicables aux demandes faites conformément au présent article si les États parties en question ne sont pas liés par un traité d'entraide judiciaire. Si lesdits États parties sont liés par un tel traité, les dispositions correspondantes de ce traité sont applicables, à moins que les États parties ne conviennent d'appliquer à leur place les dispositions des paragraphes 9 à 29. Les États parties sont vivement encouragés à appliquer ces paragraphes s'ils facilitent la coopération.

8. Les États parties ne peuvent invoquer le secret bancaire pour refuser l'entraide judiciaire prévue au présent article.

9. Les États parties peuvent invoquer l'absence de double incrimination pour refuser de donner suite à une demande d'entraide judiciaire prévue au présent article. L'État partie requis peut néanmoins, lorsqu'il le juge approprié, fournir cette assistance, dans la mesure où il le décide à son gré, indépendamment du fait que l'acte constitue ou non une infraction conformément au droit interne de l'État partie requis.

10. Toute personne détenue ou purgeant une peine sur le territoire d'un État partie, dont la présence est requise dans un autre État partie à des fins d'identification ou de témoignage ou pour qu'elle apporte de toute autre manière son concours à l'obtention de preuves dans le cadre d'enquêtes, de poursuites ou de procédures judiciaires relatives aux infractions visées par la présente convention, peut faire l'objet d'un transfert si les conditions ci-après sont réunies:

- a) ladite personne y consent librement et en toute connaissance de cause;
- b) les autorités compétentes des deux États parties concernés y consentent, sous réserve des conditions que ces États parties peuvent juger appropriées.

11. Aux fins du paragraphe 10:

- a) l'État partie vers lequel le transfert est effectué a le pouvoir et l'obligation de garder l'intéressé en détention, sauf demande ou autorisation contraire de la part de l'État partie à partir duquel la personne a été transférée;
- b) l'État partie vers lequel le transfert est effectué s'acquitte sans retard de l'obligation de remettre l'intéressé à la garde de l'État partie à partir duquel le transfert a été effectué, conformément à ce qui aura été convenu au préalable ou à ce que les autorités compétentes des deux États parties auront autrement décidé;
- c) l'État partie vers lequel le transfert est effectué ne peut exiger de l'État partie à partir duquel le transfert est effectué qu'il engage une procédure d'extradition pour que l'intéressé lui soit remis;
- d) il est tenu compte de la période que l'intéressé a passée en détention dans l'État partie vers lequel il a été transféré aux fins du décompte de la peine à purger dans l'État partie à partir duquel il a été transféré.

12. À moins que l'État partie à partir duquel une personne doit être transférée en vertu des paragraphes 10 et 11 ne donne son accord, ladite personne, quelle que soit sa nationalité, ne sera pas poursuivie, détenue, punie ou soumise à d'autres restrictions à sa liberté de mouvement sur le territoire de l'État partie vers lequel elle est transférée à raison d'actes, d'omissions ou de condamnations antérieurs à son départ du territoire de l'État partie à partir duquel elle a été transférée.

13. Chaque État partie désigne une autorité centrale qui a la responsabilité et le pouvoir de recevoir les demandes d'entraide judiciaire et, soit de les exécuter, soit de les transmettre aux autorités compétentes pour exécution. Si un État partie a une région ou un territoire spécial doté d'un système d'entraide judiciaire différent, il peut désigner une autorité centrale distincte qui aura la même fonction pour ladite région ou ledit territoire. Les autorités centrales assurent l'exécution ou la transmission rapide et en bonne et due forme des demandes reçues. Si l'autorité centrale transmet la demande à une autorité compétente pour exécution, elle encourage l'exécution rapide et en bonne et due forme de la demande par l'autorité compé-

tente. L'autorité centrale désignée à cette fin fait l'objet d'une notification adressée au secrétaire général de l'Organisation des Nations unies au moment où chaque État partie dépose ses instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation ou d'adhésion à la présente convention. Les demandes d'entraide judiciaire et toute communication y relative sont transmises aux autorités centrales désignées par les États parties. La présente disposition s'entend sans préjudice du droit de tout État partie d'exiger que ces demandes et communications lui soient adressées par voie diplomatique et, en cas d'urgence, si les États parties en conviennent, par l'intermédiaire de l'Organisation internationale de police criminelle, si cela est possible.

14. Les demandes sont adressées par écrit ou, si possible, par tout autre moyen pouvant produire un document écrit, dans une langue acceptable pour l'État partie requis, dans des conditions permettant audit État partie d'en établir l'authenticité. La ou les langues acceptables pour chaque État partie sont notifiées au secrétaire général de l'Organisation des Nations unies au moment où ledit État partie dépose ses instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation ou d'adhésion à la présente convention. En cas d'urgence et si les États parties en conviennent, les demandes peuvent être faites oralement, mais doivent être confirmées sans délai par écrit.

15. Une demande d'entraide judiciaire doit contenir les renseignements suivants:

- a) la désignation de l'autorité dont émane la demande;
- b) l'objet et la nature de l'enquête, des poursuites ou de la procédure judiciaire auxquelles se rapporte la demande, ainsi que le nom et les fonctions de l'autorité qui en est chargée;
- c) un résumé des faits pertinents, sauf pour les demandes adressées aux fins de la signification d'actes judiciaires;
- d) une description de l'assistance requise et le détail de toute procédure particulière que l'État partie requérant souhaite voir appliquée;
- e) si possible, l'identité, l'adresse et la nationalité de toute personne visée, et
- f) le but dans lequel le témoignage, les informations ou les mesures sont demandés.

16. L'État partie requis peut demander un complément d'information lorsque cela apparaît nécessaire pour exécuter la demande conformément à son droit interne ou lorsque cela peut faciliter l'exécution de la demande.

17. Toute demande est exécutée conformément au droit interne de l'État partie requis et, dans la mesure où cela ne contrevient pas au droit interne de l'État partie requis et lorsque cela est possible, conformément aux procédures spécifiées dans la demande.

18. Lorsque cela est possible et conforme aux principes fondamentaux du droit interne, si une personne qui se trouve sur le territoire d'un État partie doit être entendue comme témoin ou comme expert par les autorités judiciaires d'un autre État partie, le premier État partie peut, à la demande de l'autre, autoriser son audition par vidéoconférence s'il n'est pas possible ou souhaitable qu'elle compare en personne sur le territoire de l'État partie requérant. Les États parties peuvent convenir que l'audition sera conduite par une autorité judiciaire de l'État partie requérant et qu'une autorité judiciaire de l'État partie requis y assistera.

19. L'État partie requérant ne communique ni n'utilise les informations ou les éléments de preuve fournis par l'État partie requis pour des enquêtes, poursuites ou procédures judiciaires autres que celles visées dans la demande sans le consentement préalable de l'État partie requis. Rien dans le présent paragraphe n'empêche l'État partie requérant de révéler, lors de la procédure, des informations ou des éléments de preuve à décharge. Dans ce dernier cas, l'État partie requérant avise l'État partie requis avant la révélation et, s'il lui en est fait la demande, consulte l'État partie requis. Si, dans un cas exceptionnel, une notification préalable n'est pas possible, l'État partie requérant informe sans retard l'État partie requis de la révélation.

20. L'État partie requérant peut exiger que l'État partie requis garde le secret sur la demande et sa teneur, sauf dans la mesure nécessaire pour l'exécuter. Si l'État partie requis ne peut satisfaire à cette exigence, il en informe sans délai l'État partie requérant.

21. L'entraide judiciaire peut être refusée:

- a) si la demande n'est pas faite conformément aux dispositions du présent article;
- b) si l'État partie requis estime que l'exécution de la demande est susceptible de porter atteinte à sa souveraineté, à sa sécurité, à son ordre public ou à d'autres intérêts essentiels;
- c) au cas où le droit interne de l'État partie requis interdirait à ses autorités de prendre les mesures demandées s'il s'agissait d'une infraction analogue ayant fait l'objet d'une enquête, de poursuites ou d'une procédure judiciaire dans le cadre de sa propre compétence;
- d) au cas où il serait contraire au système juridique de l'État partie requis concernant l'entraide judiciaire d'accepter la demande.

22. Les États parties ne peuvent refuser une demande d'entraide judiciaire au seul motif que l'infraction est considérée comme touchant aussi à des questions fiscales.

23. Tout refus d'entraide judiciaire doit être motivé.

24. L'État partie requis exécute la demande d'entraide judiciaire aussi promptement que possible et tient compte, dans toute la mesure possible, de tous les délais suggérés par l'État partie requérant et qui sont motivés, de préférence dans la demande. L'État partie requis répond aux demandes raisonnables de l'État partie requérant concernant les progrès faits dans l'exécution de la demande. Quand l'entraide demandée n'est plus nécessaire, l'État partie requérant en informe promptement l'État partie requis.

25. L'entraide judiciaire peut être différée par l'État partie requis au motif qu'elle entraverait une enquête, des poursuites ou une procédure judiciaire en cours.

26. Avant de refuser une demande en vertu du paragraphe 21 ou d'en différer l'exécution en vertu du paragraphe 25, l'État partie requis étudie avec l'État partie requérant la possibilité d'accorder l'entraide sous réserve des conditions qu'il juge nécessaires. Si l'État partie requérant accepte l'entraide sous réserve de ces conditions, il se conforme à ces dernières.

27. Sans préjudice de l'application du paragraphe 12, un témoin, un expert ou une autre personne qui, à la demande de l'État partie requérant, consent à déposer au cours d'une procédure ou à collaborer à une enquête, à des poursuites ou à une procédure judiciaire sur le territoire de l'État partie requérant ne sera pas poursuivi, détenu, puni ou soumis à d'autres restric-

tions à sa liberté personnelle sur ce territoire à raison d'actes, d'omissions ou de condamnations antérieurs à son départ du territoire de l'État partie requis. Cette immunité cesse lorsque le témoin, l'expert ou ladite personne ayant eu, pour une période de quinze jours consécutifs ou pour toute autre période convenue par les États parties, à compter de la date à laquelle ils ont été officiellement informés que leur présence n'était plus requise par les autorités judiciaires, la possibilité de quitter le territoire de l'État partie requérant, y sont néanmoins demeurés volontairement ou, l'ayant quitté, y sont revenus de leur plein gré.

28. Les frais ordinaires encourus pour exécuter une demande sont à la charge de l'État partie requis, à moins qu'il n'en soit convenu autrement entre les États parties concernés. Lorsque des dépenses importantes ou extraordinaires sont ou se révèlent ultérieurement nécessaires pour exécuter la demande, les États parties se consultent pour fixer les conditions selon lesquelles la demande sera exécutée, ainsi que la manière dont les frais seront assumés.

29. L'État partie requis:

- a) fournit à l'État partie requérant les copies des dossiers, documents ou renseignements administratifs en sa possession et auxquels, en vertu de son droit interne, le public a accès;
- b) peut, à son gré, fournir à l'État partie requérant intégralement, en partie ou aux conditions qu'il estime appropriées, les copies de tous les dossiers, documents ou renseignements administratifs en sa possession et auxquels, en vertu de son droit interne, le public n'a pas accès.

30. Les États parties envisagent, s'il y a lieu, la possibilité de conclure des accords ou des arrangements bilatéraux ou multilatéraux qui servent les objectifs et les dispositions du présent article, leur donnent un effet pratique ou les renforcent.

Article 19

Enquêtes conjointes

Les États parties envisagent de conclure des accords ou arrangements bilatéraux ou multilatéraux en vertu desquels, pour les affaires qui font l'objet d'enquêtes, de poursuites ou de procédures judiciaires dans un ou plusieurs États, les autorités compétentes concernées peuvent établir des instances d'enquêtes conjointes. En l'absence de tels accords ou arrangements, des enquêtes conjointes peuvent être décidées au cas par cas. Les États parties concernés veillent à ce que la souveraineté de l'État partie sur le territoire duquel l'enquête doit se dérouler soit pleinement respectée.

Article 20

Techniques d'enquête spéciales

1. Si les principes fondamentaux de son système juridique national le permettent, chaque État partie, compte tenu de ses possibilités et conformément aux conditions prescrites dans son droit interne, prend les mesures nécessaires pour permettre le recours approprié aux livraisons surveillées et, lorsqu'il le juge approprié, le recours à d'autres techniques d'enquête spéciales, telles que la surveillance électronique ou d'autres formes de surveillance et les opérations d'infiltration, par ses autorités compétentes sur son territoire en vue de combattre efficacement la criminalité organisée.

2. Aux fins des enquêtes sur les infractions visées par la présente convention, les États parties sont encouragés à conclure, si nécessaire, des accords ou arrangements bilatéraux ou multilatéraux appropriés pour recourir aux techniques d'enquête spéciales dans le cadre de la coopération internationale. Ces accords ou arrangements sont conclus et appliqués dans le plein respect du principe de l'égalité souveraine des États et ils sont mis en œuvre dans le strict respect des dispositions qu'ils contiennent.

3. En l'absence d'accords ou d'arrangements visés au paragraphe 2 du présent article, les décisions de recourir à des techniques d'enquête spéciales au niveau international sont prises au cas par cas et peuvent, si nécessaire, tenir compte d'ententes et d'arrangements financiers quant à l'exercice de leur compétence par les États parties intéressés.

4. Les livraisons surveillées auxquelles il est décidé de recourir au niveau international peuvent inclure, avec le consentement des États parties concernés, des méthodes telles que l'interception des marchandises et l'autorisation de la poursuite de leur acheminement, sans altération ou après soustraction ou remplacement de la totalité ou d'une partie de ces marchandises.

Article 21

Transfert des procédures pénales

Les États parties envisagent la possibilité de se transférer mutuellement les procédures relatives à la poursuite d'une infraction visée par la présente convention dans les cas où ce transfert est jugé nécessaire dans l'intérêt d'une bonne administration de la justice et, en particulier lorsque plusieurs juridictions sont concernées, en vue de centraliser les poursuites.

Article 22

Établissement des antécédents judiciaires

Chaque État partie peut adopter les mesures législatives ou autres qui sont nécessaires pour tenir compte, dans les conditions et aux fins qu'il juge appropriées, de toute condamnation dont l'auteur présumé d'une infraction aurait antérieurement fait l'objet dans un autre État, afin d'utiliser cette information dans le cadre d'une procédure pénale relative à une infraction visée par la présente convention.

Article 23

Incrimination de l'entrave au bon fonctionnement de la justice

Chaque État partie adopte les mesures législatives et autres qui sont nécessaires pour conférer le caractère d'infraction pénale, lorsque les actes ont été commis intentionnellement:

a) au fait de recourir à la force physique, à des menaces ou à l'intimidation ou de promettre, d'offrir ou d'accorder un avantage indu pour obtenir un faux témoignage ou empêcher un témoignage ou la présentation d'éléments de preuve dans une procédure en rapport avec la commission d'infractions visées par la présente convention;

b) au fait de recourir à la force physique, à des menaces ou à l'intimidation pour empêcher un agent de la justice ou un agent des services de détection et de répression d'exercer les devoirs de leur charge lors de la commission d'infractions visées par la présente convention. Rien dans le présent point ne porte atteinte au droit des États parties de disposer d'une législation destinée à protéger d'autres catégories d'agents publics.

Article 24

Protection des témoins

1. Chaque État partie prend, dans la limite de ses moyens, des mesures appropriées pour assurer une protection efficace contre des actes éventuels de représailles ou d'intimidation aux témoins qui, dans le cadre de procédures pénales, font un témoignage concernant les infractions visées par la présente convention et, le cas échéant, à leurs parents et à d'autres personnes qui leur sont proches.

2. Les mesures envisagées au paragraphe 1 peuvent consister notamment, sans préjudice des droits du défendeur, y compris du droit à une procédure régulière:

a) à établir, pour la protection physique de ces personnes, des procédures visant notamment, selon les besoins et dans la mesure du possible, à leur fournir un nouveau domicile et à permettre, le cas échéant, que les renseignements concernant leur identité et le lieu où elles se trouvent ne soient pas divulgués ou que leur divulgation soit limitée;

b) à prévoir des règles de preuve qui permettent aux témoins de déposer d'une manière qui garantisse leur sécurité, notamment à les autoriser à déposer en recourant à des techniques de communication telles que les liaisons vidéo ou à d'autres moyens adéquats.

3. Les États parties envisagent de conclure des arrangements avec d'autres États en vue de fournir un nouveau domicile aux personnes mentionnées au paragraphe 1.

4. Les dispositions du présent article s'appliquent également aux victimes lorsqu'elles sont témoins.

Article 25

Octroi d'une assistance et d'une protection aux victimes

1. Chaque État partie prend, dans la limite de ses moyens, des mesures appropriées pour prêter assistance et accorder protection aux victimes d'infractions visées par la présente convention, en particulier dans les cas de menace de représailles ou d'intimidation.

2. Chaque État partie établit des procédures appropriées pour permettre aux victimes d'infractions visées par la présente convention d'obtenir réparation.

3. Chaque État partie, sous réserve de son droit interne, fait en sorte que les avis et préoccupations des victimes soient présentés et pris en compte aux stades appropriés de la procédure pénale engagée contre les auteurs d'infractions, d'une manière qui ne porte pas préjudice aux droits de la défense.

Article 26

Mesures propres à renforcer la coopération avec les services de détection et de répression

1. Chaque État partie prend des mesures appropriées pour encourager les personnes qui participent ou ont participé à des groupes criminels organisés:

- a) à fournir des informations utiles aux autorités compétentes à des fins d'enquête et de recherche de preuves sur des questions telles que:
 - i) l'identité, la nature, la composition, la structure ou les activités des groupes criminels organisés, ou le lieu où ils se trouvent;
 - ii) les liens, y compris à l'échelon international, avec d'autres groupes criminels organisés;
 - iii) les infractions que les groupes criminels organisés ont commises ou pourraient commettre;
- b) à fournir une aide factuelle et concrète aux autorités compétentes, qui pourrait contribuer à priver les groupes criminels organisés de leurs ressources ou du produit du crime.

2. Chaque État partie envisage de prévoir la possibilité, dans les cas appropriés, d'alléger la peine dont est passible un prévenu qui coopère de manière substantielle à l'enquête ou aux poursuites relatives à une infraction visée par la présente convention.

3. Chaque État partie envisage de prévoir la possibilité, conformément aux principes fondamentaux de son droit interne, d'accorder l'immunité de poursuites à une personne qui coopère de manière substantielle à l'enquête ou aux poursuites relatives à une infraction visée par la présente convention.

4. La protection de ces personnes est assurée comme le prévoit l'article 24 de la présente convention.

5. Lorsqu'une personne qui est visée au paragraphe 1 et se trouve dans un État partie peut apporter une coopération substantielle aux autorités compétentes d'un autre État partie, les États parties concernés peuvent envisager de conclure des accords ou arrangements, conformément à leur droit interne, concernant l'éventuel octroi par l'autre État partie du traitement décrit aux paragraphes 2 et 3.

Article 27

Coopération entre les services de détection et de répression

1. Les États parties coopèrent étroitement, conformément à leurs systèmes juridiques et administratifs respectifs, en vue de renforcer l'efficacité de la détection et de la répression des infractions visées par la présente convention. En particulier, chaque État partie adopte des mesures efficaces pour:

- a) renforcer ou, si nécessaire, établir des voies de communication entre ses autorités, organismes et services compétents pour faciliter l'échange sûr et rapide d'informations concernant tous les aspects des infractions visées par la présente convention, y compris, si les États parties concernés le jugent approprié, les liens avec d'autres activités criminelles;
- b) coopérer avec d'autres États parties, s'agissant des infractions visées par la présente convention, dans la conduite d'enquêtes concernant les points suivants:

- i) identité et activités des personnes soupçonnées d'implication dans lesdites infractions, lieu où elles se trouvent ou lieu où se trouvent les autres personnes concernées;
 - ii) mouvement du produit du crime ou des biens provenant de la commission de ces infractions;
 - iii) mouvement des biens, des matériels ou d'autres instruments utilisés ou destinés à être utilisés dans la commission de ces infractions;
- c) fournir, lorsqu'il y a lieu, les pièces ou quantités de substances nécessaires à des fins d'analyse ou d'enquête;
 - d) faciliter une coordination efficace entre les autorités, organismes et services compétents et favoriser l'échange de personnel et d'experts, y compris, sous réserve de l'existence d'accords ou d'arrangements bilatéraux entre les États parties concernés, le détachement d'agents de liaison;
 - e) échanger, avec d'autres États parties, des informations sur les moyens et procédés spécifiques employés par les groupes criminels organisés, y compris, s'il y a lieu, sur les itinéraires et les moyens de transport ainsi que sur l'usage de fausses identités, de documents modifiés ou falsifiés ou d'autres moyens de dissimulation de leurs activités;
 - f) échanger des informations et coordonner les mesures administratives et autres prises, comme il convient, pour détecter au plus tôt les infractions visées par la présente convention.

2. Afin de donner effet à la présente convention, les États parties envisagent de conclure des accords ou des arrangements bilatéraux ou multilatéraux prévoyant une coopération directe entre leurs services de détection et de répression et, lorsque de tels accords ou arrangements existent déjà, de les modifier. En l'absence de tels accords ou arrangements entre les États parties concernés, ces derniers peuvent se baser sur la présente convention pour instaurer une coopération en matière de détection et de répression concernant les infractions visées par la présente convention. Chaque fois que cela est approprié, les États parties utilisent pleinement les accords ou arrangements, y compris les organisations internationales ou régionales, pour renforcer la coopération entre leurs services de détection et de répression.

3. Les États parties s'efforcent de coopérer, dans la mesure de leurs moyens, pour faire face à la criminalité transnationale organisée perpétrée au moyen de techniques modernes.

Article 28

Collecte, échange et analyse d'informations sur la nature de la criminalité organisée

1. Chaque État partie envisage d'analyser, en consultation avec les milieux scientifiques et universitaires, les tendances de la criminalité organisée sur son territoire, les circonstances dans lesquelles elle opère, ainsi que les groupes professionnels et les techniques impliqués.

2. Les États parties envisagent de développer leurs capacités d'analyse des activités criminelles organisées et de les mettre en commun directement entre eux et par le biais des organisations internationales et régionales. À cet effet, des définitions, normes et méthodes communes devraient être élaborées et appliquées selon qu'il convient.

3. Chaque État partie envisage de suivre ses politiques et les mesures concrètes prises pour combattre la criminalité organisée et d'évaluer leur mise en œuvre et leur efficacité.

Article 29

Formation et assistance technique

1. Chaque État partie établit, développe ou améliore, dans la mesure des besoins, des programmes de formation spécifiques à l'intention du personnel de ses services de détection et de répression, y compris des magistrats du parquet, des juges d'instruction et des agents des douanes, ainsi que d'autres personnels chargés de prévenir, de détecter et de réprimer les infractions visées par la présente convention. Ces programmes peuvent prévoir des détachements et des échanges de personnel. Ils portent en particulier, dans la mesure où le droit interne l'autorise, sur les points suivants:

- a) méthodes employées pour prévenir, détecter et combattre les infractions visées par la présente convention;
- b) itinéraires empruntés et techniques employées par les personnes soupçonnées d'implication dans des infractions visées par la présente convention, y compris dans les États de transit, et mesures de lutte appropriées;
- c) surveillance du mouvement des produits de contrebande;
- d) détection et surveillance du mouvement du produit du crime, des biens, des matériels ou des autres instruments, et méthodes de transfert, de dissimulation ou de déguisement de ce produit, de ces biens, de ces matériels ou de ces autres instruments, ainsi que les méthodes de lutte contre le blanchiment d'argent et contre d'autres infractions financières;
- e) rassemblement des éléments de preuve;
- f) techniques de contrôle dans les zones franches et les ports francs;
- g) matériels et techniques modernes de détection et de répression, y compris la surveillance électronique, les livraisons surveillées et les opérations d'infiltration;
- h) méthodes utilisées pour combattre la criminalité transnationale organisée perpétrée au moyen d'ordinateurs, de réseaux de télécommunication ou d'autres techniques modernes, et
- i) méthodes utilisées pour la protection des victimes et des témoins.

2. Les États parties s'entraident pour planifier et exécuter des programmes de recherche et de formation conçus pour échanger des connaissances spécialisées dans les domaines visés au paragraphe 1 et, à cette fin, mettent aussi à profit, lorsqu'il y a lieu, des conférences et séminaires régionaux et internationaux pour favoriser la coopération et stimuler les échanges de vues sur les problèmes communs, y compris les problèmes et besoins particuliers des États de transit.

3. Les États parties encouragent les activités de formation et d'assistance technique de nature à faciliter l'extradition et l'entraide judiciaire. Ces activités de formation et d'assistance technique peuvent inclure une formation linguistique, des détachements et des échanges entre les personnels des autorités centrales ou des organismes ayant des responsabilités dans les domaines visés.

4. Lorsqu'il existe des accords ou arrangements bilatéraux et multilatéraux en vigueur, les États parties renforcent, autant qu'il est nécessaire, les mesures prises pour optimiser les acti-

vités opérationnelles et de formation au sein des organisations internationales et régionales et dans le cadre d'autres accords ou arrangements bilatéraux et multilatéraux en la matière.

Article 30

Autres mesures: application de la convention par le développement économique et l'assistance technique

1. Les États parties prennent des mesures propres à assurer la meilleure application possible de la présente convention par la coopération internationale, compte tenu des effets négatifs de la criminalité organisée sur la société en général, et sur le développement durable en particulier.

2. Les États parties font des efforts concrets, dans la mesure du possible, et en coordination les uns avec les autres ainsi qu'avec les organisations régionales et internationales:

- a) pour développer leur coopération à différents niveaux avec les pays en développement, en vue de renforcer la capacité de ces derniers à prévenir et combattre la criminalité transnationale organisée;
- b) pour accroître l'assistance financière et matérielle à fournir aux pays en développement afin d'appuyer les efforts qu'ils déploient pour lutter efficacement contre la criminalité transnationale organisée et de les aider à appliquer la présente convention avec succès;
- c) pour fournir une assistance technique aux pays en développement et aux pays à économie en transition afin de les aider à répondre à leurs besoins aux fins de l'application de la présente convention. Pour ce faire, les États parties s'efforcent de verser volontairement des contributions adéquates et régulières à un compte établi à cet effet dans le cadre d'un mécanisme de financement des Nations unies. Les États parties peuvent aussi envisager spécialement, conformément à leur droit interne et aux dispositions de la présente convention, de verser au compte susvisé un pourcentage des fonds ou de la valeur correspondante du produit du crime ou des biens confisqués en application des dispositions de la présente convention;
- d) pour encourager et convaincre d'autres États et des institutions financières, selon qu'il convient, de s'associer aux efforts faits conformément au présent article, notamment en fournissant aux pays en développement davantage de programmes de formation et de matériel moderne afin de les aider à atteindre les objectifs de la présente convention.

3. Autant que possible, ces mesures sont prises sans préjudice des engagements existants en matière d'assistance étrangère ou d'autres arrangements de coopération financière aux niveaux bilatéral, régional ou international.

4. Les États parties peuvent conclure des accords ou des arrangements bilatéraux ou multilatéraux sur l'assistance matérielle et logistique, en tenant compte des arrangements financiers nécessaires pour assurer l'efficacité des moyens de coopération internationale prévus par la présente convention et pour prévenir, détecter et combattre la criminalité transnationale organisée.

*Article 31***Prévention**

1. Les États parties s'efforcent d'élaborer et d'évaluer des projets nationaux ainsi que de mettre en place et de promouvoir les meilleures pratiques et politiques pour prévenir la criminalité transnationale organisée.

2. Conformément aux principes fondamentaux de leur droit interne, les États parties s'efforcent de réduire, par des mesures législatives, administratives ou autres appropriées, les possibilités actuelles ou futures des groupes criminels organisés de participer à l'activité des marchés licites en utilisant le produit du crime. Ces mesures devraient être axées sur:

- a) le renforcement de la coopération entre les services de détection et de répression ou les magistrats du parquet et entités privées concernées, notamment dans l'industrie;
- b) la promotion de l'élaboration de normes et procédures visant à préserver l'intégrité des entités publiques et des entités privées concernées, ainsi que de codes de déontologie pour les professions concernées, notamment celles de juriste, de notaire, de conseiller fiscal et de comptable;
- c) la prévention de l'usage improprie par les groupes criminels organisés des procédures d'appel d'offres menées par des autorités publiques ainsi que des subventions et licences accordées par des autorités publiques pour une activité commerciale;
- d) la prévention de l'usage improprie par des groupes criminels organisés de personnes morales; ces mesures pourraient inclure:
 - i) l'établissement de registres publics des personnes morales et physiques impliquées dans la création, la gestion et le financement de personnes morales;
 - ii) la possibilité de déchoir les personnes reconnues coupables d'infractions visées par la présente convention, par décision de justice ou par tout moyen approprié, pour une période raisonnable, du droit de diriger des personnes morales constituées sur leur territoire;
 - iii) l'établissement de registres nationaux des personnes déchues du droit de diriger des personnes morales, et
 - iv) l'échange d'informations contenues dans les registres mentionnés aux points d) i) et d) iii) avec les autorités compétentes des autres États parties.

3. Les États parties s'efforcent de promouvoir la réinsertion dans la société des personnes reconnues coupables d'infractions visées par la présente convention.

4. Les États parties s'efforcent d'évaluer périodiquement les instruments juridiques et les pratiques administratives pertinents en vue de déterminer s'ils comportent des lacunes permettant aux groupes criminels organisés d'en faire un usage improprie.

5. Les États parties s'efforcent de mieux sensibiliser le public à l'existence, aux causes et à la gravité de la criminalité transnationale organisée et à la menace qu'elle représente. Ils peuvent le faire, selon qu'il convient, par l'intermédiaire des médias et en adoptant des mesures destinées à promouvoir la participation du public aux activités de prévention et de lutte.

6. Chaque État partie communique au secrétaire général de l'Organisation des Nations unies le nom et l'adresse de l'autorité ou des autorités susceptibles d'aider les autres États parties à mettre au point des mesures de prévention de la criminalité transnationale organisée.

7. Les États parties collaborent, selon qu'il convient, entre eux et avec les organisations régionales et internationales compétentes en vue de promouvoir et de mettre au point les mesures visées dans le présent article. À ce titre, ils participent à des projets internationaux visant à prévenir la criminalité transnationale organisée, par exemple en agissant sur les facteurs qui rendent les groupes socialement marginalisés vulnérables à l'action de cette criminalité.

*Article 32***Conférence des parties à la convention**

1. Une conférence des parties à la convention est instituée pour améliorer la capacité des États parties à combattre la criminalité transnationale organisée et pour promouvoir et examiner l'application de la présente convention.

2. Le secrétaire général de l'Organisation des Nations unies convoquera la conférence des parties au plus tard un an après l'entrée en vigueur de la présente convention. La conférence des parties adoptera un règlement intérieur et des règles régissant les activités énoncées aux paragraphes 3 et 4 (y compris des règles relatives au financement des dépenses encourues au titre de ces activités).

3. La conférence des parties arrête des mécanismes en vue d'atteindre les objectifs visés au paragraphe 1, notamment:

- a) elle facilite les activités menées par les États parties en application des articles 29, 30 et 31 de la présente convention, y compris en encourageant la mobilisation de contributions volontaires;
- b) elle facilite l'échange d'informations entre États parties sur les caractéristiques et tendances de la criminalité transnationale organisée et les pratiques efficaces pour la combattre;
- c) elle coopère avec les organisations régionales et internationales et les organisations non gouvernementales compétentes;
- d) elle examine à intervalles réguliers l'application de la présente convention;
- e) elle formule des recommandations en vue d'améliorer la présente convention et son application;

4. Aux fins du paragraphe 3, points d) et e), la conférence des parties s'enquiert des mesures adoptées et des difficultés rencontrées par les États parties pour appliquer la présente convention en utilisant les informations que ceux-ci lui communiquent ainsi que les mécanismes complémentaires d'examen qu'elle pourra établir.

5. Chaque État partie communique à la conférence des parties, comme celle-ci le requiert, des informations sur ses programmes, plans et pratiques ainsi que sur ses mesures législatives et administratives visant à appliquer la présente convention.

*Article 33***Secrétariat**

1. Le secrétaire général de l'Organisation des Nations unies fournit les services de secrétariat nécessaires à la conférence des parties à la convention.
2. Le secrétariat:
 - a) aide la conférence des parties à réaliser les activités énoncées à l'article 32 de la présente convention, prend des dispositions et fournit les services nécessaires pour les sessions de la conférence des parties;
 - b) aide les États parties, sur leur demande, à fournir des informations à la conférence des parties comme le prévoit l'article 32, paragraphe 5, de la présente convention, et
 - c) assure la coordination nécessaire avec le secrétariat des organisations régionales et internationales compétentes.

*Article 34***Application de la convention**

1. Chaque État partie prend les mesures nécessaires, y compris législatives et administratives, conformément aux principes fondamentaux de son droit interne, pour assurer l'exécution de ses obligations en vertu de la présente convention.
2. Les infractions établies conformément aux articles 5, 6, 8 et 23 de la présente convention sont établies dans le droit interne de chaque État partie indépendamment de leur nature transnationale ou de l'implication d'un groupe criminel organisé comme énoncé à l'article 3, paragraphe 1, de la présente convention, sauf dans la mesure où, conformément à l'article 5 de la présente convention, serait requise l'implication d'un groupe criminel organisé.
3. Chaque État partie peut adopter des mesures plus strictes ou plus sévères que celles qui sont prévues par la présente convention afin de prévenir et de combattre la criminalité transnationale organisée.

*Article 35***Règlement des différends**

1. Les États parties s'efforcent de régler les différends concernant l'interprétation ou l'application de la présente convention par voie de négociation.
2. Tout différend entre deux États parties ou plus concernant l'interprétation ou l'application de la présente convention qui ne peut être réglé par voie de négociation dans un délai raisonnable est, à la demande de l'un de ces États parties, soumis à l'arbitrage. Si, dans un délai de six mois à compter de la date de la demande d'arbitrage, les États parties ne peuvent s'entendre sur l'organisation de l'arbitrage, l'un quelconque d'entre eux peut soumettre le différend à la Cour internationale de justice en adressant une requête conformément au statut de la Cour.
3. Chaque État partie peut, au moment de la signature, de la ratification, de l'acceptation ou de l'approbation de la présente convention ou de l'adhésion à celle-ci, déclarer qu'il ne se considère pas lié par le paragraphe 2. Les autres États parties

ne sont pas liés par le paragraphe 2 envers tout État partie ayant émis une telle réserve.

4. Tout État partie qui a émis une réserve en vertu du paragraphe 3 peut la retirer à tout moment en adressant une notification au secrétaire général de l'Organisation des Nations unies.

*Article 36***Signature, ratification, acceptation, approbation et adhésion**

1. La présente convention sera ouverte à la signature de tous les États du 12 au 15 décembre 2000 à Palerme (Italie) et, par la suite, au siège de l'Organisation des Nations unies, à New York, jusqu'au 12 décembre 2002.
2. La présente convention est également ouverte à la signature des organisations régionales d'intégration économique à la condition qu'au moins un État membre d'une telle organisation ait signé la présente convention conformément au paragraphe 1.
3. La présente convention est soumise à ratification, acceptation ou approbation. Les instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation seront déposés auprès du secrétaire général de l'Organisation des Nations unies. Une organisation régionale d'intégration économique peut déposer ses instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation si au moins un de ses États membres l'a fait. Dans cet instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation, cette organisation déclare l'étendue de sa compétence concernant les questions régies par la présente convention. Elle informe également le dépositaire de toute modification pertinente de l'étendue de sa compétence.
4. La présente convention est ouverte à l'adhésion de tout État ou de toute organisation régionale d'intégration économique dont au moins un État membre est partie à la présente convention. Les instruments d'adhésion sont déposés auprès du secrétaire général de l'Organisation des Nations unies. Au moment de son adhésion, une organisation régionale d'intégration économique déclare l'étendue de sa compétence concernant les questions régies par la présente convention. Elle informe également le dépositaire de toute modification pertinente de l'étendue de sa compétence.

*Article 37***Relation avec les protocoles**

1. La présente convention peut être complétée par un ou plusieurs protocoles.
2. Pour devenir partie à un protocole, un État ou une organisation régionale d'intégration économique doit être également partie à la présente convention.
3. Un État partie à la présente convention n'est pas lié par un protocole, à moins qu'il ne devienne partie audit protocole conformément aux dispositions de ce dernier.
4. Tout protocole à la présente convention est interprété conjointement avec la présente convention, compte tenu de l'objet de ce protocole.

*Article 38***Entrée en vigueur**

1. La présente convention entrera en vigueur le quatre-vingt-dixième jour suivant la date de dépôt du quarantième instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion. Aux fins du présent paragraphe, aucun des instruments déposés par une organisation régionale d'intégration économique n'est considéré comme un instrument venant s'ajouter aux instruments déjà déposés par les États membres de cette organisation.

2. Pour chaque État ou organisation régionale d'intégration économique qui ratifiera, acceptera ou approuvera la présente convention ou y adhèrera après le dépôt du quarantième instrument pertinent, la présente convention entrera en vigueur le trentième jour suivant la date de dépôt de l'instrument pertinent par ledit État ou ladite organisation.

*Article 39***Amendement**

1. À l'expiration d'un délai de cinq ans à compter de l'entrée en vigueur de la présente convention, un État partie peut proposer un amendement et en déposer le texte auprès du secrétaire général de l'Organisation des Nations unies. Ce dernier communique alors la proposition d'amendement aux États parties et à la conférence des parties à la convention en vue de l'examen de la proposition et de l'adoption d'une décision. La conférence des parties n'épargne aucun effort pour parvenir à un consensus sur tout amendement. Si tous les efforts en ce sens ont été épuisés sans qu'un accord soit intervenu, il faudra, en dernier recours, pour que l'amendement soit adopté, un vote à la majorité des deux tiers des États parties présents à la conférence des parties et exprimant leur vote.

2. Les organisations régionales d'intégration économique disposent, pour exercer, en vertu du présent article, leur droit de vote dans les domaines qui relèvent de leur compétence, d'un nombre de voix égal au nombre de leurs États membres parties à la présente convention. Elles n'exercent pas leur droit de vote si leurs États membres exercent le leur, et inversement.

3. Un amendement adopté conformément au paragraphe 1 est soumis à ratification, acceptation ou approbation des États parties.

4. Un amendement adopté conformément au paragraphe 1 entrera en vigueur pour un État partie quatre-vingt-dix jours après la date de dépôt par ledit État partie auprès du secrétaire général de l'Organisation des Nations unies d'un instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation dudit amendement.

5. Un amendement entré en vigueur a force obligatoire à l'égard des États parties qui ont exprimé leur consentement à être liés par lui. Les autres États parties restent liés par les dispositions de la présente convention et tous amendements antérieurs qu'ils ont ratifiés, acceptés ou approuvés.

*Article 40***Dénonciation**

1. Un État partie peut dénoncer la présente convention par notification écrite adressée au secrétaire général de l'Organisation des Nations unies. Une telle dénonciation prend effet un an après la date de réception de la notification par le secrétaire général.

2. Une organisation régionale d'intégration économique cesse d'être partie à la présente convention lorsque tous ses États membres l'ont dénoncée.

3. La dénonciation de la présente convention conformément au paragraphe 1 entraîne la dénonciation de tout protocole y relatif.

*Article 41***Dépositaire et langues**

1. Le secrétaire général de l'Organisation des Nations unies est le dépositaire de la présente convention.

2. L'original de la présente convention, dont les textes anglais, arabe, chinois, espagnol, français et russe font également foi, sera déposé auprès du secrétaire général de l'Organisation des Nations unies.

EN FOI DE QUOI, les plénipotentiaires soussignés, à ce dûment autorisés par leurs gouvernements respectifs, ont signé la présente convention.

CONVENCIÓN DE LAS NACIONES UNIDAS CONTRA LA DELINCUENCIA ORGANIZADA TRANSNACIONAL

Artículo 1

Finalidad

El propósito de la presente Convención es promover la cooperación para prevenir y combatir más eficazmente la delincuencia organizada transnacional.

Artículo 2

Definiciones

Para los fines de la presente Convención:

- a) por "grupo delictivo organizado" se entenderá un grupo estructurado de tres o más personas que exista durante cierto tiempo y que actúe concertadamente con el propósito de cometer uno o más delitos graves o delitos tipificados con arreglo a la presente Convención con miras a obtener, directa o indirectamente, un beneficio económico u otro beneficio de orden material;
- b) por "delito grave" se entenderá la conducta que constituya un delito punible con una privación de libertad máxima de al menos cuatro años o con una pena más grave;
- c) por "grupo estructurado" se entenderá un grupo no formado fortuitamente para la comisión inmediata de un delito y en el que no necesariamente se haya asignado a sus miembros funciones formalmente definidas ni haya continuidad en la condición de miembro o exista una estructura desarrollada;
- d) por "bienes" se entenderá los activos de cualquier tipo, corporales o incorporeales, muebles o inmuebles, tangibles o intangibles, y los documentos o instrumentos legales que acrediten la propiedad u otros derechos sobre dichos activos;
- e) por "producto del delito" se entenderá los bienes de cualquier índole derivados u obtenidos directa o indirectamente de la comisión de un delito;
- f) por "embargo preventivo" o "incautación" se entenderá la prohibición temporal de transferir, convertir, enajenar o mover bienes, o la custodia o el control temporales de bienes por mandamiento expedido por un tribunal u otra autoridad competente;
- g) por "decomiso" se entenderá la privación con carácter definitivo de bienes por decisión de un tribunal o de otra autoridad competente;
- h) por "delito determinante" se entenderá todo delito del que se derive un producto que pueda pasar a constituir materia de un delito definido en el artículo 6 de la presente Convención;
- i) por "entrega vigilada" se entenderá la técnica consistente en dejar que remesas ilícitas o sospechosas salgan del territorio de uno o más Estados, lo atraviesen o entren en él, con el conocimiento y bajo la supervisión de sus autoridades

competentes, con el fin de investigar delitos e identificar a las personas involucradas en la comisión de éstos;

- j) por "organización regional de integración económica" se entenderá una organización constituida por Estados soberanos de una región determinada, a la que sus Estados miembros han transferido competencia en las cuestiones regidas por la presente Convención y que ha sido debidamente facultada, de conformidad con sus procedimientos internos, para firmar, ratificar, aceptar o aprobar la Convención o adherirse a ella; las referencias a los "Estados Parte" con arreglo a la presente Convención se aplicarán a esas organizaciones dentro de los límites de su competencia.

Artículo 3

Ámbito de aplicación

1. A menos que contenga una disposición en contrario, la presente Convención se aplicará a la prevención, la investigación y el enjuiciamiento de:
 - a) los delitos tipificados con arreglo a los artículos 5, 6, 8 y 23 de la presente Convención, y
 - b) los delitos graves que se definen en el artículo 2 de la presente Convención; cuando esos delitos sean de carácter transnacional y entrañen la participación de un grupo delictivo organizado.
2. A los efectos del párrafo 1 del presente artículo, el delito será de carácter transnacional si:
 - a) se comete en más de un Estado;
 - b) se comete dentro de un solo Estado pero una parte sustancial de su preparación, planificación, dirección o control se realiza en otro Estado;
 - c) se comete dentro de un solo Estado pero entraña la participación de un grupo delictivo organizado que realiza actividades delictivas en más de un Estado, o
 - d) se comete en un solo Estado pero tiene efectos sustanciales en otro Estado.

Artículo 4

Protección de la soberanía

1. Los Estados Parte cumplirán sus obligaciones con arreglo a la presente Convención en consonancia con los principios de igualdad soberana e integridad territorial de los Estados, así como de no intervención en los asuntos internos de otros Estados.
2. Nada de lo dispuesto en la presente Convención facultará a un Estado Parte para ejercer, en el territorio de otro Estado, jurisdicción o funciones que el derecho interno de ese Estado reserve exclusivamente a sus autoridades.

Artículo 5

Penalización de la participación en un grupo delictivo organizado

1. Cada Estado Parte adoptará las medidas legislativas y de otra índole que sean necesarias para tipificar como delito, cuando se cometan intencionalmente:

a) una de las conductas siguientes, o ambas, como delitos distintos de los que entrañen el intento o la consumación de la actividad delictiva:

i) el acuerdo con una o más personas de cometer un delito grave con un propósito que guarde relación directa o indirecta con la obtención de un beneficio económico u otro beneficio de orden material y, cuando así lo prescriba el derecho interno, que entrañe un acto perpetrado por uno de los participantes para llevar adelante ese acuerdo o que entrañe la participación de un grupo delictivo organizado,

ii) la conducta de toda persona que, a sabiendas de la finalidad y actividad delictiva general de un grupo delictivo organizado o de su intención de cometer los delitos en cuestión, participe activamente en:

a. actividades ilícitas del grupo delictivo organizado,

b. otras actividades del grupo delictivo organizado, a sabiendas de que su participación contribuirá al logro de la finalidad delictiva antes descrita;

b) la organización, dirección, ayuda, incitación, facilitación o asesoramiento en aras de la comisión de un delito grave que entrañe la participación de un grupo delictivo organizado.

2. El conocimiento, la intención, la finalidad, el propósito o el acuerdo a que se refiere el párrafo 1 del presente artículo podrán inferirse de circunstancias fácticas objetivas.

3. Los Estados Parte cuyo derecho interno requiera la participación de un grupo delictivo organizado para la penalización de los delitos tipificados con arreglo al inciso i) del apartado a) del párrafo 1 del presente artículo velarán por que su derecho interno comprenda todos los delitos graves que entrañen la participación de grupos delictivos organizados. Esos Estados Parte, así como los Estados Parte cuyo derecho interno requiera la comisión de un acto que tenga por objeto llevar adelante el acuerdo concertado con el propósito de cometer los delitos tipificados con arreglo al inciso i) del apartado a) del párrafo 1 del presente artículo, lo notificarán al Secretario General de las Naciones Unidas en el momento de la firma o del depósito de su instrumento de ratificación, aceptación o aprobación de la presente Convención o de adhesión a ella.

Artículo 6

Penalización del blanqueo del producto del delito

1. Cada Estado Parte adoptará, de conformidad con los principios fundamentales de su derecho interno, las medidas legislativas y de otra índole que sean necesarias para tipificar como delito, cuando se cometan intencionalmente:

a) i) la conversión o la transferencia de bienes, a sabiendas de que esos bienes son producto del delito, con el propósito

de ocultar o disimular el origen ilícito de los bienes o ayudar a cualquier persona involucrada en la comisión del delito determinante a eludir las consecuencias jurídicas de sus actos,

ii) la ocultación o disimulación de la verdadera naturaleza, origen, ubicación, disposición, movimiento o propiedad de bienes o del legítimo derecho a éstos, a sabiendas de que dichos bienes son producto del delito;

b) con sujeción a los conceptos básicos de su ordenamiento jurídico:

i) la adquisición, posesión o utilización de bienes, a sabiendas, en el momento de su recepción, de que son producto del delito,

ii) la participación en la comisión de cualesquiera de los delitos tipificados con arreglo al presente artículo, así como la asociación y la confabulación para cometerlos, el intento de cometerlos, y la ayuda, la incitación, la facilitación y el asesoramiento en aras de su comisión.

2. Para los fines de la aplicación o puesta en práctica del párrafo 1 del presente artículo:

a) cada Estado Parte velará por aplicar el párrafo 1 del presente artículo a la gama más amplia posible de delitos determinantes;

b) cada Estado Parte incluirá como delitos determinantes todos los delitos graves definidos en el artículo 2 de la presente Convención y los delitos tipificados con arreglo a los artículos 5, 8 y 23 de la presente Convención. Los Estados Parte cuya legislación establezca una lista de delitos determinantes incluirán entre éstos, como mínimo, una amplia gama de delitos relacionados con grupos delictivos organizados;

c) a los efectos del apartado b), los delitos determinantes incluirán los delitos cometidos tanto dentro como fuera de la jurisdicción del Estado Parte interesado. No obstante, los delitos cometidos fuera de la jurisdicción de un Estado Parte constituirán delito determinante siempre y cuando el acto correspondiente sea delito con arreglo al derecho interno del Estado en que se haya cometido y constituyese asimismo delito con arreglo al derecho interno del Estado Parte que aplique o ponga en práctica el presente artículo si el delito se hubiese cometido allí;

d) cada Estado Parte proporcionará al Secretario General de las Naciones Unidas una copia de sus leyes destinadas a dar aplicación al presente artículo y de cualquier enmienda ulterior que se haga a tales leyes o una descripción de ésta;

e) si así lo requieren los principios fundamentales del derecho interno de un Estado Parte, podrá disponerse que los delitos tipificados en el párrafo 1 del presente artículo no se aplicarán a las personas que hayan cometido el delito determinante;

f) el conocimiento, la intención o la finalidad que se requieren como elemento de un delito tipificado en el párrafo 1 del presente artículo podrán inferirse de circunstancias fácticas objetivas.

*Artículo 7***Medidas para combatir el blanqueo de dinero**

1. Cada Estado Parte:
 - a) establecerá un amplio régimen interno de reglamentación y supervisión de los bancos y las instituciones financieras no bancarias y, cuando proceda, de otros órganos situados dentro de su jurisdicción que sean particularmente susceptibles de utilizarse para el blanqueo de dinero a fin de prevenir y detectar todas las formas de blanqueo de dinero, y en ese régimen se hará hincapié en los requisitos relativos a la identificación del cliente, el establecimiento de registros y la denuncia de las transacciones sospechosas;
 - b) garantizará, sin perjuicio de la aplicación de los artículos 18 y 27 de la presente Convención, que las autoridades de administración, reglamentación y cumplimiento de la ley y demás autoridades encargadas de combatir el blanqueo de dinero (incluidas, cuando sea pertinente con arreglo al derecho interno, las autoridades judiciales), sean capaces de cooperar e intercambiar información a nivel nacional e internacional de conformidad con las condiciones prescritas en el derecho interno y, a tal fin, considerará la posibilidad de establecer una dependencia de inteligencia financiera que sirva de centro nacional de recopilación, análisis y difusión de información sobre posibles actividades de blanqueo de dinero.
2. Los Estados Parte considerarán la posibilidad de aplicar medidas viables para detectar y vigilar el movimiento transfronterizo de efectivo y de títulos negociables pertinentes, con sujeción a salvaguardias que garanticen la debida utilización de la información y sin restringir en modo alguno la circulación de capitales lícitos. Esas medidas podrán incluir la exigencia de que los particulares y las entidades comerciales notifiquen las transferencias transfronterizas de cantidades elevadas de efectivo y de títulos negociables pertinentes.
3. Al establecer un régimen interno de reglamentación y supervisión con arreglo al presente artículo y sin perjuicio de lo dispuesto en cualquier otro artículo de la presente Convención, se insta a los Estados Parte a que utilicen como guía las iniciativas pertinentes de las organizaciones regionales, interregionales y multilaterales de lucha contra el blanqueo de dinero.
4. Los Estados Parte se esforzarán por establecer y promover la cooperación a escala mundial, regional, subregional y bilateral entre las autoridades judiciales, de cumplimiento de la ley y de reglamentación financiera a fin de combatir el blanqueo de dinero.

*Artículo 8***Penalización de la corrupción**

1. Cada Estado Parte adoptará las medidas legislativas y de otra índole que sean necesarias para tipificar como delito, cuando se cometan intencionalmente:
 - a) la promesa, el ofrecimiento o la concesión a un funcionario público, directa o indirectamente, de un beneficio indebido que redunde en su propio provecho o en el de otra persona o entidad, con el fin de que dicho funcionario actúe o se abstenga de actuar en el cumplimiento de sus funciones oficiales;
 - b) la solicitud o aceptación por un funcionario público, directa o indirectamente, de un beneficio indebido que redunde en

su propio provecho o en el de otra persona o entidad, con el fin de que dicho funcionario actúe o se abstenga de actuar en el cumplimiento de sus funciones oficiales.

2. Cada Estado Parte considerará la posibilidad de adoptar las medidas legislativas y de otra índole que sean necesarias para tipificar como delito los actos a que se refiere el párrafo 1 del presente artículo cuando esté involucrado en ellos un funcionario público extranjero o un funcionario internacional. Del mismo modo, cada Estado Parte considerará la posibilidad de tipificar como delito otras formas de corrupción.
3. Cada Estado Parte adoptará también las medidas que sean necesarias para tipificar como delito la participación como cómplice en un delito tipificado con arreglo al presente artículo.
4. A los efectos del párrafo 1 del presente artículo y del artículo 9 de la presente Convención, por "funcionario público" se entenderá todo funcionario público o persona que preste un servicio público conforme a la definición prevista en el derecho interno y a su aplicación con arreglo al derecho penal del Estado Parte en el que dicha persona desempeña esa función.

*Artículo 9***Medidas contra la corrupción**

1. Además de las medidas previstas en el artículo 8 de la presente Convención, cada Estado Parte, en la medida en que proceda y sea compatible con su ordenamiento jurídico, adoptará medidas eficaces de carácter legislativo, administrativo o de otra índole para promover la integridad y para prevenir, detectar y castigar la corrupción de funcionarios públicos.
2. Cada Estado Parte adoptará medidas encaminadas a garantizar la intervención eficaz de sus autoridades con miras a prevenir, detectar y castigar la corrupción de funcionarios públicos, incluso dotando a dichas autoridades de suficiente independencia para disuadir del ejercicio de cualquier influencia indebida en su actuación.

*Artículo 10***Responsabilidad de las personas jurídicas**

1. Cada Estado Parte adoptará las medidas que sean necesarias, de conformidad con sus principios jurídicos, a fin de establecer la responsabilidad de personas jurídicas por participación en delitos graves en que esté involucrado un grupo delictivo organizado, así como por los delitos tipificados con arreglo a los artículos 5, 6, 8 y 23 de la presente Convención.
2. Con sujeción a los principios jurídicos del Estado Parte, la responsabilidad de las personas jurídicas podrá ser de índole penal, civil o administrativa.
3. Dicha responsabilidad existirá sin perjuicio de la responsabilidad penal que incumba a las personas naturales que hayan perpetrado los delitos.
4. Cada Estado Parte velará en particular por que se impongan sanciones penales o no penales eficaces, proporcionadas y disuasivas, incluidas sanciones monetarias, a las personas jurídicas consideradas responsables con arreglo al presente artículo.

Artículo 11

Proceso, fallo y sanciones

1. Cada Estado Parte penalizará la comisión de los delitos tipificados con arreglo a los artículos 5, 6, 8 y 23 de la presente Convención con sanciones que tengan en cuenta la gravedad de esos delitos.

2. Cada Estado Parte velará por que se ejerzan cualesquiera facultades legales discrecionales de que disponga conforme a su derecho interno en relación con el enjuiciamiento de personas por los delitos comprendidos en la presente Convención a fin de dar máxima eficacia a las medidas adoptadas para hacer cumplir la ley respecto de esos delitos, teniendo debidamente en cuenta la necesidad de prevenir su comisión.

3. Cuando se trate de delitos tipificados con arreglo a los artículos 5, 6, 8 y 23 de la presente Convención, cada Estado Parte adoptará medidas apropiadas, de conformidad con su derecho interno y tomando debidamente en consideración los derechos de la defensa, con miras a procurar que al imponer condiciones en relación con la decisión de conceder la libertad en espera de juicio o la apelación se tenga presente la necesidad de garantizar la comparecencia del acusado en todo procedimiento penal ulterior.

4. Cada Estado Parte velará por que sus tribunales u otras autoridades competentes tengan presente la naturaleza grave de los delitos comprendidos en la presente Convención al considerar la eventualidad de conceder la libertad anticipada o la libertad condicional a personas que hayan sido declaradas culpables de tales delitos.

5. Cada Estado Parte establecerá, cuando proceda, con arreglo a su derecho interno, un plazo de prescripción prolongado dentro del cual pueda iniciarse el proceso por cualquiera de los delitos comprendidos en la presente Convención y un plazo mayor cuando el presunto delincuente haya eludido la administración de justicia.

6. Nada de lo dispuesto en la presente Convención afectará al principio de que la descripción de los delitos tipificados con arreglo a ella y de los medios jurídicos de defensa aplicables o demás principios jurídicos que informan la legalidad de una conducta queda reservada al derecho interno de los Estados Parte y de que esos delitos han de ser perseguidos y sancionados de conformidad con ese derecho.

Artículo 12

Decomiso e incautación

1. Los Estados Parte adoptarán, en la medida en que lo permita su ordenamiento jurídico interno, las medidas que sean necesarias para autorizar el decomiso:

- a) del producto de los delitos comprendidos en la presente Convención o de bienes cuyo valor corresponda al de dicho producto;
- b) de los bienes, equipo u otros instrumentos utilizados o destinados a ser utilizados en la comisión de los delitos comprendidos en la presente Convención.

2. Los Estados Parte adoptarán las medidas que sean necesarias para permitir la identificación, la localización, el embargo preventivo o la incautación de cualquier bien a que se refiera el párrafo 1 del presente artículo con miras a su eventual decomiso.

3. Cuando el producto del delito se haya transformado o convertido parcial o totalmente en otros bienes, esos bienes podrán ser objeto de las medidas aplicables a dicho producto a tenor del presente artículo.

4. Cuando el producto del delito se haya mezclado con bienes adquiridos de fuentes lícitas, esos bienes podrán, sin menoscabo de cualquier otra facultad de embargo preventivo o incautación, ser objeto de decomiso hasta el valor estimado del producto entremezclado.

5. Los ingresos u otros beneficios derivados del producto del delito, de bienes en los que se haya transformado o convertido el producto del delito o de bienes con los que se haya entremezclado el producto del delito también podrán ser objeto de las medidas previstas en el presente artículo, de la misma manera y en el mismo grado que el producto del delito.

6. Para los fines del presente artículo y del artículo 13 de la presente Convención, cada Estado Parte facultará a sus tribunales u otras autoridades competentes para ordenar la presentación o la incautación de documentos bancarios, financieros o comerciales. Los Estados Parte no podrán negarse a aplicar las disposiciones del presente párrafo amparándose en el secreto bancario.

7. Los Estados Parte podrán considerar la posibilidad de exigir a un delincuente que demuestre el origen lícito del presunto producto del delito o de otros bienes expuestos a decomiso, en la medida en que ello sea conforme con los principios de su derecho interno y con la índole del proceso judicial u otras actuaciones conexas.

8. Las disposiciones del presente artículo no se interpretarán en perjuicio de los derechos de terceros de buena fe.

9. Nada de lo dispuesto en el presente artículo afectará al principio de que las medidas en él previstas se definirán y aplicarán de conformidad con el derecho interno de los Estados Parte y con sujeción a éste.

Artículo 13

Cooperación internacional para fines de decomiso

1. Los Estados Parte que reciban una solicitud de otro Estado Parte que tenga jurisdicción para conocer de un delito comprendido en la presente Convención con miras al decomiso del producto del delito, los bienes, el equipo u otros instrumentos mencionados en el párrafo 1 del artículo 12 de la presente Convención que se encuentren en su territorio deberán, en la mayor medida en que lo permita su ordenamiento jurídico interno:

- a) remitir la solicitud a sus autoridades competentes para obtener una orden de decomiso a la que, en caso de concederse, darán cumplimiento; o
- b) presentar a sus autoridades competentes, a fin de que se le dé cumplimiento en el grado solicitado, la orden de decomiso expedida por un tribunal situado en el territorio del Estado Parte requirente de conformidad con lo dispuesto en el párrafo 1 del artículo 12 de la presente Convención en la medida en que guarde relación con el producto del delito, los bienes, el equipo u otros instrumentos mencionados en el párrafo 1 del artículo 12 que se encuentren en el territorio del Estado Parte requerido.

2. A raíz de una solicitud presentada por otro Estado Parte que tenga jurisdicción para conocer de un delito comprendido en la presente Convención, el Estado Parte requerido adoptará medidas encaminadas a la identificación, la localización y el embargo preventivo o la incautación del producto del delito, los bienes, el equipo u otros instrumentos mencionados en el párrafo 1 del artículo 12 de la presente Convención con miras a su eventual decomiso, que habrá de ordenar el Estado Parte requirente o, en caso de que medie una solicitud presentada con arreglo al párrafo 1 del presente artículo, el Estado Parte requerido.

3. Las disposiciones del artículo 18 de la presente Convención serán aplicables *mutatis mutandis* al presente artículo. Además de la información indicada en el párrafo 15 del artículo 18, las solicitudes presentadas de conformidad con el presente artículo contendrán lo siguiente:

- a) cuando se trate de una solicitud relativa al apartado a) del párrafo 1 del presente artículo, una descripción de los bienes susceptibles de decomiso y una exposición de los hechos en que se basa la solicitud del Estado Parte requirente que sean lo suficientemente explícitas para que el Estado Parte requerido pueda tramitar la orden con arreglo a su derecho interno;
- b) cuando se trate de una solicitud relativa al apartado b) del párrafo 1 del presente artículo, una copia admisible en derecho de la orden de decomiso expedida por el Estado Parte requirente en la que se basa la solicitud, una exposición de los hechos y la información que proceda sobre el grado de ejecución que se solicita dar a la orden;
- c) cuando se trate de una solicitud relativa al párrafo 2 del presente artículo, una exposición de los hechos en que se basa el Estado Parte requirente y una descripción de las medidas solicitadas.

4. El Estado Parte requerido adoptará las decisiones o medidas previstas en los párrafos 1 y 2 del presente artículo conforme y con sujeción a lo dispuesto en su derecho interno y en sus reglas de procedimiento o en los tratados, acuerdos o arreglos bilaterales o multilaterales por los que pudiera estar vinculado al Estado Parte requirente.

5. Cada Estado Parte proporcionará al Secretario General de las Naciones Unidas una copia de sus leyes y reglamentos destinados a dar aplicación al presente artículo y de cualquier enmienda ulterior que se haga a tales leyes y reglamentos o una descripción de ésta.

6. Si un Estado Parte opta por supeditar la adopción de las medidas mencionadas en los párrafos 1 y 2 del presente artículo a la existencia de un tratado pertinente, ese Estado Parte considerará la presente Convención como la base de derecho necesaria y suficiente para cumplir ese requisito.

7. Los Estados Parte podrán denegar la cooperación solicitada con arreglo al presente artículo si el delito al que se refiere la solicitud no es un delito comprendido en la presente Convención.

8. Las disposiciones del presente artículo no se interpretarán en perjuicio de los derechos de terceros de buena fe.

9. Los Estados Parte considerarán la posibilidad de celebrar tratados, acuerdos o arreglos bilaterales o multilaterales con

miras a aumentar la eficacia de la cooperación internacional prestada con arreglo al presente artículo.

Artículo 14

Disposición del producto del delito o de los bienes decomisados

1. Los Estados Parte dispondrán del producto del delito o de los bienes que hayan decomisado con arreglo al artículo 12 o al párrafo 1 del artículo 13 de la presente Convención de conformidad con su derecho interno y sus procedimientos administrativos.

2. Al dar curso a una solicitud presentada por otro Estado Parte con arreglo al artículo 13 de la presente Convención, los Estados Parte, en la medida en que lo permita su derecho interno y de ser requeridos a hacerlo, darán consideración prioritaria a la devolución del producto del delito o de los bienes decomisados al Estado Parte requirente a fin de que éste pueda indemnizar a las víctimas del delito o devolver ese producto del delito o esos bienes a sus propietarios legítimos.

3. Al dar curso a una solicitud presentada por otro Estado Parte con arreglo a los artículos 12 y 13 de la presente Convención, los Estados Parte podrán considerar en particular la posibilidad de celebrar acuerdos o arreglos en el sentido de:

- a) aportar el valor de dicho producto del delito o de dichos bienes, o los fondos derivados de la venta de dicho producto o de dichos bienes o una parte de esos fondos, a la cuenta designada de conformidad con lo dispuesto en el apartado c) del párrafo 2 del artículo 30 de la presente Convención y a organismos intergubernamentales especializados en la lucha contra la delincuencia organizada;
- b) repartirse con otros Estados Parte, sobre la base de un criterio general o definido para cada caso, ese producto del delito o esos bienes, o los fondos derivados de la venta de ese producto o de esos bienes, de conformidad con su derecho interno o sus procedimientos administrativos.

Artículo 15

Jurisdicción

1. Cada Estado Parte adoptará las medidas que sean necesarias para establecer su jurisdicción respecto de los delitos tipificados con arreglo a los artículos 5, 6, 8 y 23 de la presente Convención cuando:

- a) el delito se cometa en su territorio, o
- b) el delito se cometa a bordo de un buque que enarbole su pabellón o de una aeronave registrada conforme a sus leyes en el momento de la comisión del delito.

2. Con sujeción a lo dispuesto en el artículo 4 de la presente Convención, un Estado Parte también podrá establecer su jurisdicción para conocer de tales delitos cuando:

- a) el delito se cometa contra uno de sus nacionales;
- b) el delito sea cometido por uno de sus nacionales o por una persona apátrida que tenga residencia habitual en su territorio, o

c) el delito:

- i) sea uno de los delitos tipificados con arreglo al párrafo 1 del artículo 5 de la presente Convención y se cometa fuera de su territorio con miras a la comisión de un delito grave dentro de su territorio,
 - ii) sea uno de los delitos tipificados con arreglo al inciso ii) del apartado b) del párrafo 1 del artículo 6 de la presente Convención y se cometa fuera de su territorio con miras a la comisión, dentro de su territorio, de un delito tipificado con arreglo a los incisos i) o ii) del apartado a) o al inciso i) del apartado b) del párrafo 1 del artículo 6 de la presente Convención.
3. A los efectos del párrafo 10 del artículo 16 de la presente Convención, cada Estado Parte adoptará las medidas que sean necesarias para establecer su jurisdicción respecto de los delitos comprendidos en la presente Convención cuando el presunto delincuente se encuentre en su territorio y el Estado Parte no lo extradite por el solo hecho de ser uno de sus nacionales.
4. Cada Estado Parte podrá también adoptar las medidas que sean necesarias para establecer su jurisdicción respecto de los delitos comprendidos en la presente Convención cuando el presunto delincuente se encuentre en su territorio y el Estado Parte no lo extradite.
5. Si un Estado Parte que ejerce su jurisdicción con arreglo a los párrafos 1 o 2 del presente artículo ha recibido notificación, o tomado conocimiento por otro conducto, de que otro u otros Estados Parte están realizando una investigación, un proceso o una actuación judicial respecto de los mismos hechos, las autoridades competentes de esos Estados Parte se consultarán, según proceda, a fin de coordinar sus medidas.
6. Sin perjuicio de las normas del derecho internacional general, la presente Convención no excluirá el ejercicio de las competencias penales establecidas por los Estados Parte de conformidad con su derecho interno.

Artículo 16

Extradición

1. El presente artículo se aplicará a los delitos comprendidos en la presente Convención o a los casos en que un delito al que se hace referencia en los apartados a) o b) del párrafo 1 del artículo 3 entrañe la participación de un grupo delictivo organizado y la persona que es objeto de la solicitud de extradición se encuentre en el territorio del Estado Parte requerido, siempre y cuando el delito por el que se pide la extradición sea punible con arreglo al derecho interno del Estado Parte requerente y del Estado Parte requerido.
2. Cuando la solicitud de extradición se base en varios delitos graves distintos, algunos de los cuales no estén comprendidos en el ámbito del presente artículo, el Estado Parte requerido podrá aplicar el presente artículo también respecto de estos últimos delitos.
3. Cada uno de los delitos a los que se aplica el presente artículo se considerará incluido entre los delitos que dan lugar a extradición en todo tratado de extradición vigente entre los Estados Parte. Los Estados Parte se comprometen a incluir tales delitos como casos de extradición en todo tratado de extradición que celebren entre sí.

4. Si un Estado Parte que supedita la extradición a la existencia de un tratado recibe una solicitud de extradición de otro Estado Parte con el que no lo vincula ningún tratado de extradición, podrá considerar la presente Convención como la base jurídica de la extradición respecto de los delitos a los que se aplica el presente artículo.

5. Los Estados Parte que supediten la extradición a la existencia de un tratado deberán:

a) en el momento de depositar su instrumento de ratificación, aceptación o aprobación de la presente Convención o de adhesión a ella, informar al Secretario General de las Naciones Unidas de si considerarán o no la presente Convención como la base jurídica de la cooperación en materia de extradición en sus relaciones con otros Estados Parte en la presente Convención, y

b) si no consideran la presente Convención como la base jurídica de la cooperación en materia de extradición, esforzarse, cuando proceda, por celebrar tratados de extradición con otros Estados Parte en la presente Convención a fin de aplicar el presente artículo.

6. Los Estados Parte que no supediten la extradición a la existencia de un tratado reconocerán los delitos a los que se aplica el presente artículo como casos de extradición entre ellos.

7. La extradición estará sujeta a las condiciones previstas en el derecho interno del Estado Parte requerido o en los tratados de extradición aplicables, incluidas, entre otras, las relativas al requisito de una pena mínima para la extradición y a los motivos por los que el Estado Parte requerido puede denegar la extradición.

8. Los Estados Parte, de conformidad con su derecho interno, procurarán agilizar los procedimientos de extradición y simplificar los requisitos probatorios correspondientes con respecto a cualquiera de los delitos a los que se aplica el presente artículo.

9. A reserva de lo dispuesto en su derecho interno y en sus tratados de extradición, el Estado Parte requerido podrá, tras haberse cerciorado de que las circunstancias lo justifican y tienen carácter urgente, y a solicitud del Estado Parte requiriente, proceder a la detención de la persona presente en su territorio cuya extradición se pide o adoptar otras medidas adecuadas para garantizar la comparecencia de esa persona en los procedimientos de extradición.

10. El Estado Parte en cuyo territorio se encuentre un presunto delincuente, si no lo extradita respecto de un delito al que se aplica el presente artículo por el solo hecho de ser uno de sus nacionales, estará obligado, previa solicitud del Estado Parte que pide la extradición, a someter el caso sin demora injustificada a sus autoridades competentes a efectos de enjuiciamiento. Dichas autoridades adoptarán su decisión y llevarán a cabo sus actuaciones judiciales de la misma manera en que lo harían respecto de cualquier otro delito de carácter grave con arreglo al derecho interno de ese Estado Parte. Los Estados Parte interesados cooperarán entre sí, en particular en lo que respecta a los aspectos procesales y probatorios, con miras a garantizar la eficiencia de dichas actuaciones.

11. Cuando el derecho interno de un Estado Parte le permita conceder la extradición o, de algún otro modo, la entrega de uno de sus nacionales sólo a condición de que esa persona sea devuelta a ese Estado Parte para cumplir la condena que le haya sido impuesta como resultado del juicio o proceso por el que se haya solicitado la extradición o la entrega, y cuando ese Estado Parte y el Estado Parte que solicite la extradición acepten esa opción, así como otras condiciones que estimen apropiadas, esa extradición o entrega condicional será suficiente para que quede cumplida la obligación enunciada en el párrafo 10 del presente artículo.

12. Si la extradición solicitada con el propósito de que se cumpla una condena es denegada por el hecho de que la persona buscada es nacional del Estado Parte requerido, éste, si su derecho interno lo permite y de conformidad con los requisitos de dicho derecho, considerará, previa solicitud del Estado Parte requirente, la posibilidad de hacer cumplir la condena impuesta o el resto pendiente de dicha condena con arreglo al derecho interno del Estado Parte requirente.

13. En todas las etapas de las actuaciones se garantizará un trato justo a toda persona contra la que se haya iniciado una instrucción en relación con cualquiera de los delitos a los que se aplica el presente artículo, incluido el goce de todos los derechos y garantías previstos por el derecho interno del Estado Parte en cuyo territorio se encuentre esa persona.

14. Nada de lo dispuesto en la presente Convención podrá interpretarse como la imposición de una obligación de extraditar si el Estado Parte requerido tiene motivos justificados para presumir que la solicitud se ha presentado con el fin de perseguir o castigar a una persona por razón de su sexo, raza, religión, nacionalidad, origen étnico u opiniones políticas o que su cumplimiento ocasionaría perjuicios a la posición de esa persona por cualquiera de estas razones.

15. Los Estados Parte no podrán denegar una solicitud de extradición únicamente porque se considere que el delito también entraña cuestiones tributarias.

16. Antes de denegar la extradición, el Estado Parte requerido, cuando proceda, consultará al Estado Parte requirente para darle amplia oportunidad de presentar sus opiniones y de proporcionar información pertinente a su alegato.

17. Los Estados Parte procurarán celebrar acuerdos o arreglos bilaterales y multilaterales para llevar a cabo la extradición o aumentar su eficacia.

Artículo 17

Traslado de personas condenadas a cumplir una pena

Los Estados Parte podrán considerar la posibilidad de celebrar acuerdos o arreglos bilaterales o multilaterales sobre el traslado a su territorio de toda persona que haya sido condenada a pena de prisión o a otra pena de privación de libertad por algún delito comprendido en la presente Convención a fin de que complete allí su condena.

Artículo 18

Asistencia judicial recíproca

1. Los Estados Parte se prestarán la más amplia asistencia judicial recíproca respecto de investigaciones, procesos y actuaciones judiciales relacionados con los delitos comprendidos en la presente Convención con arreglo a lo dispuesto en el artículo

3 y se prestarán también asistencia de esa índole cuando el Estado Parte requirente tenga motivos razonables para sospechar que el delito a que se hace referencia en los apartados a) o b) del párrafo 1 del artículo 3 es de carácter transnacional, así como que las víctimas, los testigos, el producto, los instrumentos o las pruebas de esos delitos se encuentran en el Estado Parte requerido y que el delito entraña la participación de un grupo delictivo organizado.

2. Se prestará asistencia judicial recíproca en la mayor medida posible conforme a las leyes, tratados, acuerdos y arreglos pertinentes del Estado Parte requerido con respecto a investigaciones, procesos y actuaciones judiciales relacionados con los delitos de los que una persona jurídica pueda ser considerada responsable de conformidad con el artículo 10 de la presente Convención en el Estado Parte requirente.

3. La asistencia judicial recíproca que se preste de conformidad con el presente artículo podrá solicitarse para cualquiera de los fines siguientes:

- a) recibir testimonios o tomar declaración a personas;
- b) presentar documentos judiciales;
- c) efectuar inspecciones e incautaciones y embargos preventivos;
- d) examinar objetos y lugares;
- e) facilitar información, elementos de prueba y evaluaciones de peritos;
- f) entregar originales o copias certificadas de los documentos y expedientes pertinentes, incluida la documentación pública, bancaria y financiera, así como la documentación social o comercial de sociedades mercantiles;
- g) identificar o localizar el producto del delito, los bienes, los instrumentos u otros elementos con fines probatorios;
- h) facilitar la comparecencia voluntaria de personas en el Estado Parte requirente;
- i) cualquier otro tipo de asistencia autorizada por el derecho interno del Estado Parte requerido.

4. Sin menoscabo del derecho interno, las autoridades competentes de un Estado Parte podrán, sin que se les solicite previamente, transmitir información relativa a cuestiones penales a una autoridad competente de otro Estado Parte si creen que esa información podría ayudar a la autoridad a emprender o concluir con éxito indagaciones y procesos penales o podría dar lugar a una petición formulada por este último Estado Parte con arreglo a la presente Convención.

5. La transmisión de información con arreglo al párrafo 4 del presente artículo se hará sin perjuicio de las indagaciones y procesos penales que tengan lugar en el Estado de las autoridades competentes que facilitan la información. Las autoridades competentes que reciben la información deberán acceder a toda solicitud de que se respete su carácter confidencial, incluso temporalmente, o de que se impongan restricciones a su utilización. Sin embargo, ello no obstará para que el Estado Parte receptor revele, en sus actuaciones, información que sea exculpatoria de una persona acusada. En tal caso, el Estado Parte receptor notificará al Estado Parte transmisor antes de revelar dicha información y, si así se le solicita, consultará al Estado Parte transmisor. Si, en un caso excepcional, no es posible notificar con antelación, el Estado Parte receptor informará sin demora al Estado Parte transmisor de dicha revelación.

6. Lo dispuesto en el presente artículo no afectará a las obligaciones dimanantes de otros tratados bilaterales o multilaterales vigentes o futuros que rijan, total o parcialmente, la asistencia judicial recíproca.

7. Los párrafos 9 a 29 del presente artículo se aplicarán a las solicitudes que se formulen con arreglo al presente artículo siempre que no medie entre los Estados Parte interesados un tratado de asistencia judicial recíproca. Cuando esos Estados Parte estén vinculados por un tratado de esa índole se aplicarán las disposiciones correspondientes de dicho tratado, salvo que los Estados Parte convengan en aplicar, en su lugar, los párrafos 9 a 29 del presente artículo. Se insta encarecidamente a los Estados Parte a que apliquen estos párrafos si facilitan la cooperación.

8. Los Estados Parte no invocarán el secreto bancario para denegar la asistencia judicial recíproca con arreglo al presente artículo.

9. Los Estados Parte podrán negarse a prestar la asistencia judicial recíproca con arreglo al presente artículo invocando la ausencia de doble incriminación. Sin embargo, de estimarlo necesario, el Estado Parte requerido podrá prestar asistencia, en la medida en que decida hacerlo a discreción propia, independientemente de que la conducta esté o no tipificada como delito en el derecho interno del Estado Parte requerido.

10. La persona que se encuentre detenida o cumpliendo una condena en el territorio de un Estado Parte y cuya presencia se solicite en otro Estado Parte para fines de identificación, para prestar testimonio o para que ayude de alguna otra forma a obtener pruebas necesarias para investigaciones, procesos o actuaciones judiciales respecto de delitos comprendidos en la presente Convención podrá ser trasladada si se cumplen las condiciones siguientes:

- a) la persona, debidamente informada, da su libre consentimiento;
- b) las autoridades competentes de ambos Estados Parte están de acuerdo, con sujeción a las condiciones que éstos consideren apropiadas.

11. A los efectos del párrafo 10 del presente artículo:

- a) el Estado Parte al que se traslade a la persona tendrá la competencia y la obligación de mantenerla detenida, salvo que el Estado Parte del que ha sido trasladada solicite o autorice otra cosa;
- b) el Estado Parte al que se traslade a la persona cumplirá sin dilación su obligación de devolverla a la custodia del Estado Parte del que ha sido trasladada, según convengan de antemano o de otro modo las autoridades competentes de ambos Estados Parte;
- c) el Estado Parte al que se traslade a la persona no podrá exigir al Estado Parte del que ha sido trasladada que inicie procedimientos de extradición para su devolución;
- d) el tiempo que la persona haya permanecido detenida en el Estado Parte al que ha sido trasladada se computará como parte de la pena que ha de cumplir en el Estado del que ha sido trasladada.

12. A menos que el Estado Parte desde el cual se ha de trasladar a una persona de conformidad con los párrafos 10 y 11 del presente artículo esté de acuerdo, dicha persona, cual-

quiera que sea su nacionalidad, no podrá ser enjuiciada, detenida, condenada ni sometida a ninguna otra restricción de su libertad personal en el territorio del Estado al que sea trasladada en relación con actos, omisiones o condenas anteriores a su salida del territorio del Estado del que ha sido trasladada.

13. Cada Estado Parte designará a una autoridad central encargada de recibir solicitudes de asistencia judicial recíproca y facultada para darles cumplimiento o para transmitir las a las autoridades competentes para su ejecución. Cuando alguna región o algún territorio especial de un Estado Parte disponga de un régimen distinto de asistencia judicial recíproca, el Estado Parte podrá designar a otra autoridad central que desempeñará la misma función para dicha región o dicho territorio. Las autoridades centrales velarán por el rápido y adecuado cumplimiento o transmisión de las solicitudes recibidas. Cuando la autoridad central transmita la solicitud a una autoridad competente para su ejecución, alentará la rápida y adecuada ejecución de la solicitud por parte de dicha autoridad. Cada Estado Parte notificará al Secretario General de las Naciones Unidas, en el momento de depositar su instrumento de ratificación, aceptación o aprobación de la presente Convención o de adhesión a ella, el nombre de la autoridad central que haya sido designada a tal fin. Las solicitudes de asistencia judicial recíproca y cualquier otra comunicación pertinente serán transmitidas a las autoridades centrales designadas por los Estados Parte. La presente disposición no afectará al derecho de cualquiera de los Estados Parte a exigir que estas solicitudes y comunicaciones le sean enviadas por vía diplomática y, en circunstancias urgentes, cuando los Estados Parte convengan en ello, por conducto de la Organización Internacional de Policía Criminal, de ser posible.

14. Las solicitudes se presentarán por escrito o, cuando sea posible, por cualquier medio capaz de registrar un texto escrito, en un idioma aceptable para el Estado Parte requerido, en condiciones que permitan a dicho Estado Parte determinar la autenticidad. Cada Estado Parte notificará al Secretario General de las Naciones Unidas, en el momento de depositar su instrumento de ratificación, aceptación o aprobación de la presente Convención o de adhesión a ella, el idioma o idiomas que sean aceptables para cada Estado Parte. En situaciones de urgencia, y cuando los Estados Parte convengan en ello, las solicitudes podrán hacerse oralmente, debiendo ser confirmadas sin demora por escrito.

15. Toda solicitud de asistencia judicial recíproca contendrá lo siguiente:

- a) la identidad de la autoridad que hace la solicitud;
- b) el objeto y la índole de las investigaciones, los procesos o las actuaciones judiciales a que se refiere la solicitud y el nombre y las funciones de la autoridad encargada de efectuar dichas investigaciones, procesos o actuaciones;
- c) un resumen de los hechos pertinentes, salvo cuando se trate de solicitudes de presentación de documentos judiciales;
- d) una descripción de la asistencia solicitada y pormenores sobre cualquier procedimiento particular que el Estado Parte requirente desee que se aplique;
- e) de ser posible, la identidad, ubicación y nacionalidad de toda persona interesada, y
- f) la finalidad para la que se solicita la prueba, información o actuación.

16. El Estado Parte requerido podrá pedir información complementaria cuando sea necesaria para dar cumplimiento a la solicitud de conformidad con su derecho interno o para facilitar dicho cumplimiento.

17. Se dará cumplimiento a toda solicitud con arreglo al derecho interno del Estado Parte requerido y en la medida en que ello no lo contravenga y sea factible, de conformidad con los procedimientos especificados en la solicitud.

18. Siempre que sea posible y compatible con los principios fundamentales del derecho interno, cuando una persona se encuentre en el territorio de un Estado Parte y tenga que prestar declaración como testigo o perito ante autoridades judiciales de otro Estado Parte, el primer Estado Parte, a solicitud del otro, podrá permitir que la audiencia se celebre por videoconferencia si no es posible o conveniente que la persona en cuestión comparezca personalmente en el territorio del Estado Parte requirente. Los Estados Parte podrán convenir en que la audiencia esté a cargo de una autoridad judicial del Estado Parte requirente y en que asista a ella una autoridad judicial del Estado Parte requerido.

19. El Estado Parte requirente no transmitirá ni utilizará, sin previo consentimiento del Estado Parte requerido, la información o las pruebas proporcionadas por el Estado Parte requerido para investigaciones, procesos o actuaciones judiciales distintos de los indicados en la solicitud. Nada de lo dispuesto en el presente párrafo impedirá que el Estado Parte requirente revele, en sus actuaciones, información o pruebas que sean exculpatorias de una persona acusada. En este último caso, el Estado Parte requirente notificará al Estado Parte requerido antes de revelar la información o las pruebas y, si así se le solicita, consultará al Estado Parte requerido. Si, en un caso excepcional, no es posible notificar con antelación, el Estado Parte requirente informará sin demora al Estado Parte requerido de dicha revelación.

20. El Estado Parte requirente podrá exigir que el Estado Parte requerido mantenga reserva acerca de la existencia y el contenido de la solicitud, salvo en la medida necesaria para darle cumplimiento. Si el Estado Parte requerido no puede mantener esa reserva, lo hará saber de inmediato al Estado Parte requirente.

21. La asistencia judicial recíproca podrá ser denegada:

- a) cuando la solicitud no se haga de conformidad con lo dispuesto en el presente artículo;
- b) cuando el Estado Parte requerido considere que el cumplimiento de lo solicitado podría menoscabar su soberanía, su seguridad, su orden público u otros intereses fundamentales;
- c) cuando el derecho interno del Estado Parte requerido prohíba a sus autoridades actuar en la forma solicitada con respecto a un delito análogo, si éste hubiera sido objeto de investigaciones, procesos o actuaciones judiciales en el ejercicio de su propia competencia;
- d) cuando acceder a la solicitud sea contrario al ordenamiento jurídico del Estado Parte requerido en lo relativo a la asistencia judicial recíproca.

22. Los Estados Parte no podrán denegar una solicitud de asistencia judicial recíproca únicamente porque se considere que el delito también entraña asuntos fiscales.

23. Toda denegación de asistencia judicial recíproca deberá fundamentarse debidamente.

24. El Estado Parte requerido cumplirá la solicitud de asistencia judicial recíproca lo antes posible y tendrá plenamente en cuenta, en la medida de sus posibilidades, los plazos que sugiera el Estado Parte requirente y que estén debidamente fundamentados, de preferencia en la solicitud. El Estado Parte requerido responderá a las solicitudes razonables que formule el Estado Parte requirente respecto de la evolución del trámite de la solicitud. El Estado Parte requirente informará con prontitud cuando ya no necesite la asistencia solicitada.

25. La asistencia judicial recíproca podrá ser diferida por el Estado Parte requerido si perturbase investigaciones, procesos o actuaciones judiciales en curso.

26. Antes de denegar una solicitud presentada con arreglo al párrafo 21 del presente artículo o de diferir su cumplimiento con arreglo al párrafo 25 del presente artículo, el Estado Parte requerido consultará al Estado Parte requirente para considerar si es posible prestar la asistencia solicitada supeditándola a las condiciones que estime necesarias. Si el Estado Parte requirente acepta la asistencia con arreglo a esas condiciones, ese Estado Parte deberá observar las condiciones impuestas.

27. Sin perjuicio de la aplicación del párrafo 12 del presente artículo, el testigo, perito u otra persona que, a instancias del Estado Parte requirente, consienta en prestar testimonio en un juicio o en colaborar en una investigación, proceso o actuación judicial en el territorio del Estado Parte requirente no podrá ser enjuiciado, detenido, condenado ni sometido a ninguna otra restricción de su libertad personal en ese territorio por actos, omisiones o declaraciones de culpabilidad anteriores a la fecha en que abandonó el territorio del Estado Parte requerido. Ese salvoconducto cesará cuando el testigo, perito u otra persona haya tenido, durante quince días consecutivos o durante el período acordado por los Estados Parte después de la fecha en que se le haya informado oficialmente de que las autoridades judiciales ya no requerían su presencia, la oportunidad de salir del país y no obstante permanezca voluntariamente en ese territorio o regrese libremente a él después de haberlo abandonado.

28. Los gastos ordinarios que ocasione el cumplimiento de una solicitud serán sufragados por el Estado Parte requerido, a menos que los Estados Parte interesados hayan acordado otra cosa. Cuando se requieran a este fin gastos cuantiosos o de carácter extraordinario, los Estados Parte se consultarán para determinar las condiciones en que se dará cumplimiento a la solicitud, así como la manera en que se sufragarán los gastos.

29. El Estado Parte requerido:

- a) facilitará al Estado Parte requirente una copia de los documentos oficiales y otros documentos o datos que obren en su poder y a los que, conforme a su derecho interno, tenga acceso el público en general;
- b) podrá, a su arbitrio y con sujeción a las condiciones que juzgue apropiadas, proporcionar al Estado Parte requirente una copia total o parcial de los documentos oficiales o de otros documentos o datos que obren en su poder y que, conforme a su derecho interno, no estén al alcance del público en general.

30. Cuando sea necesario, los Estados Parte considerarán la posibilidad de celebrar acuerdos o arreglos bilaterales o multilaterales que sirvan a los fines del presente artículo y que, en la práctica, hagan efectivas sus disposiciones o las refuercen.

*Artículo 19***Investigaciones conjuntas**

Los Estados Parte considerarán la posibilidad de celebrar acuerdos o arreglos bilaterales o multilaterales en virtud de los cuales, en relación con cuestiones que son objeto de investigaciones, procesos o actuaciones judiciales en uno o más Estados, las autoridades competentes puedan establecer órganos mixtos de investigación. A falta de acuerdos o arreglos de esa índole, las investigaciones conjuntas podrán llevarse a cabo mediante acuerdos concertados caso por caso. Los Estados Parte participantes velarán por que la soberanía del Estado Parte en cuyo territorio haya de efectuarse la investigación sea plenamente respetada.

*Artículo 20***Técnicas especiales de investigación**

1. Siempre que lo permitan los principios fundamentales de su ordenamiento jurídico interno, cada Estado Parte adoptará, dentro de sus posibilidades y en las condiciones prescritas por su derecho interno, las medidas que sean necesarias para permitir el adecuado recurso a la entrega vigilada y, cuando lo considere apropiado, la utilización de otras técnicas especiales de investigación, como la vigilancia electrónica o de otra índole y las operaciones encubiertas, por sus autoridades competentes en su territorio con objeto de combatir eficazmente la delincuencia organizada.

2. A los efectos de investigar los delitos comprendidos en la presente Convención, se alienta a los Estados Parte a que celebren, cuando proceda, acuerdos o arreglos bilaterales o multilaterales apropiados para utilizar esas técnicas especiales de investigación en el contexto de la cooperación en el plano internacional. Esos acuerdos o arreglos se concertarán y ejecutarán respetando plenamente el principio de la igualdad soberana de los Estados y al ponerlos en práctica se cumplirán estrictamente las condiciones en ellos contenidas.

3. De no existir los acuerdos o arreglos mencionados en el párrafo 2 del presente artículo, toda decisión de recurrir a esas técnicas especiales de investigación en el plano internacional se adoptará sobre la base de cada caso particular y podrá, cuando sea necesario, tener en cuenta los arreglos financieros y los entendimientos relativos al ejercicio de jurisdicción por los Estados Parte interesados.

4. Toda decisión de recurrir a la entrega vigilada en el plano internacional podrá, con el consentimiento de los Estados Parte interesados, incluir la aplicación de métodos tales como interceptar los bienes, autorizarlos a proseguir intactos o retirarlos o sustituirlos total o parcialmente.

*Artículo 21***Remisión de actuaciones penales**

Los Estados Parte considerarán la posibilidad de remitirse actuaciones penales para el enjuiciamiento por un delito comprendido en la presente Convención cuando se estime que esa remisión obrará en beneficio de la debida administración de justicia,

en particular en casos en que intervengan varias jurisdicciones, con miras a concentrar las actuaciones del proceso.

*Artículo 22***Establecimiento de antecedentes penales**

Cada Estado Parte podrá adoptar las medidas legislativas o de otra índole que sean necesarias para tener en cuenta, en las condiciones y para los fines que estime apropiados, toda previa declaración de culpabilidad, en otro Estado, de un presunto delincuente a fin de utilizar esa información en actuaciones penales relativas a un delito comprendido en la presente Convención.

*Artículo 23***Penalización de la obstrucción de la justicia**

Cada Estado Parte adoptará las medidas legislativas y de otra índole que sean necesarias para tipificar como delito, cuando se cometan intencionalmente:

- a) el uso de fuerza física, amenazas o intimidación, o la promesa, el ofrecimiento o la concesión de un beneficio indebido para inducir a falso testimonio u obstaculizar la prestación de testimonio o la aportación de pruebas en un proceso en relación con la comisión de uno de los delitos comprendidos en la presente Convención;
- b) el uso de fuerza física, amenazas o intimidación para obstaculizar el cumplimiento de las funciones oficiales de un funcionario de la justicia o de los servicios encargados de hacer cumplir la ley en relación con la comisión de los delitos comprendidos en la presente Convención. Nada de lo previsto en el presente apartado menoscabará el derecho de los Estados Parte a disponer de legislación que proteja a otras categorías de funcionarios públicos.

*Artículo 24***Protección de los testigos**

1. Cada Estado Parte adoptará medidas apropiadas dentro de sus posibilidades para proteger de manera eficaz contra eventuales actos de represalia o intimidación a los testigos que participan en actuaciones penales y que presten testimonio sobre delitos comprendidos en la presente Convención, así como, cuando proceda, a sus familiares y demás personas cercanas.

2. Las medidas previstas en el párrafo 1 del presente artículo podrán consistir, entre otras, sin perjuicio de los derechos del acusado, incluido el derecho a las garantías procesales, en:

- a) establecer procedimientos para la protección física de esas personas, incluida, en la medida de lo necesario y lo posible, su reubicación, y permitir, cuando proceda, la prohibición total o parcial de revelar información relativa a su identidad y paradero;
- b) establecer normas probatorias que permitan que el testimonio de los testigos se preste de modo que no se ponga en peligro su seguridad, por ejemplo aceptando el testimonio por conducto de tecnologías de comunicación como videoconferencias u otros medios adecuados.

3. Los Estados Parte considerarán la posibilidad de celebrar acuerdos o arreglos con otros Estados para la reubicación de las personas mencionadas en el párrafo 1 del presente artículo.

4. Las disposiciones del presente artículo también serán aplicables a las víctimas en el caso de que actúen como testigos.

Artículo 25

Asistencia y protección a las víctimas

1. Cada Estado Parte adoptará medidas apropiadas dentro de sus posibilidades para prestar asistencia y protección a las víctimas de los delitos comprendidos en la presente Convención, en particular en casos de amenaza de represalia o intimidación.

2. Cada Estado Parte establecerá procedimientos adecuados que permitan a las víctimas de los delitos comprendidos en la presente Convención obtener indemnización y restitución.

3. Cada Estado Parte permitirá, con sujeción a su derecho interno, que se presenten y examinen las opiniones y preocupaciones de las víctimas en las etapas apropiadas de las actuaciones penales contra los delincuentes sin que ello menoscabe los derechos de la defensa.

Artículo 26

Medidas para intensificar la cooperación con las autoridades encargadas de hacer cumplir la ley

1. Cada Estado Parte adoptará medidas apropiadas para alentar a las personas que participen o hayan participado en grupos delictivos organizados a:

- a) proporcionar información útil a las autoridades competentes con fines investigativos y probatorios sobre cuestiones como:
 - i) la identidad, la naturaleza, la composición, la estructura, la ubicación o las actividades de los grupos delictivos organizados;
 - ii) los vínculos, incluidos los vínculos internacionales, con otros grupos delictivos organizados;
 - iii) los delitos que los grupos delictivos organizados hayan cometido o puedan cometer;
- b) prestar ayuda efectiva y concreta a las autoridades competentes que pueda contribuir a privar a los grupos delictivos organizados de sus recursos o del producto del delito.

2. Cada Estado Parte considerará la posibilidad de prever, en los casos apropiados, la mitigación de la pena de las personas acusadas que presten una cooperación sustancial en la investigación o el enjuiciamiento respecto de los delitos comprendidos en la presente Convención.

3. Cada Estado Parte considerará la posibilidad de prever, de conformidad con los principios fundamentales de su derecho interno, la concesión de inmunidad judicial a las personas que presten una cooperación sustancial en la investigación o el enjuiciamiento respecto de los delitos comprendidos en la presente Convención.

4. La protección de esas personas será la prevista en el artículo 24 de la presente Convención.

5. Cuando una de las personas mencionadas en el párrafo 1 del presente artículo que se encuentre en un Estado Parte pueda prestar una cooperación sustancial a las autoridades competentes de otro Estado Parte, los Estados Parte interesados podrán considerar la posibilidad de celebrar acuerdos o arreglos, de conformidad con su derecho interno, con respecto a la eventual concesión, por el otro Estado Parte, del trato enunciado en los párrafos 2 y 3 del presente artículo.

Artículo 27

Cooperación en materia de cumplimiento de la ley

1. Los Estados Parte colaborarán estrechamente, en consonancia con sus respectivos ordenamientos jurídicos y administrativos, con miras a aumentar la eficacia de las medidas de cumplimiento de la ley orientadas a combatir los delitos comprendidos en la presente Convención. En particular, cada Estado Parte adoptará medidas eficaces para:

- a) mejorar los canales de comunicación entre sus autoridades, organismos y servicios competentes y, de ser necesario, establecerlos, a fin de facilitar el intercambio seguro y rápido de información sobre todos los aspectos de los delitos comprendidos en la presente Convención, así como, si los Estados Parte interesados lo estiman oportuno, sobre sus vinculaciones con otras actividades delictivas;
- b) cooperar con otros Estados Parte en la realización de indagaciones con respecto a delitos comprendidos en la presente Convención acerca de:
 - i) la identidad, el paradero y las actividades de personas presuntamente implicadas en tales delitos o la ubicación de otras personas interesadas,
 - ii) el movimiento del producto del delito o de bienes derivados de la comisión de esos delitos,
 - iii) el movimiento de bienes, equipo u otros instrumentos utilizados o destinados a utilizarse en la comisión de esos delitos;
- c) proporcionar, cuando proceda, los elementos o las cantidades de sustancias que se requieran para fines de análisis o investigación;
- d) facilitar una coordinación eficaz entre sus organismos, autoridades y servicios competentes y promover el intercambio de personal y otros expertos, incluida la designación de oficiales de enlace, con sujeción a acuerdos o arreglos bilaterales entre los Estados Parte interesados;
- e) intercambiar información con otros Estados Parte sobre los medios y métodos concretos empleados por los grupos delictivos organizados, así como, cuando proceda, sobre las rutas y los medios de transporte y el uso de identidades falsas, documentos alterados o falsificados u otros medios de encubrir sus actividades;
- f) intercambiar información y coordinar las medidas administrativas y de otra índole adoptadas con miras a la pronta detección de los delitos comprendidos en la presente Convención.

2. Los Estados Parte, con miras a dar efecto a la presente Convención, considerarán la posibilidad de celebrar acuerdos o arreglos bilaterales o multilaterales en materia de cooperación directa entre sus respectivos organismos encargados de hacer cumplir la ley y, cuando tales acuerdos o arreglos ya existan, de enmendarlos. A falta de tales acuerdos o arreglos entre los Estados Parte interesados, las Partes podrán considerar la presente Convención como la base para la cooperación en materia de cumplimiento de la ley respecto de los delitos comprendidos en la presente Convención. Cuando proceda, los Estados Parte recurrirán plenamente a la celebración de acuerdos y arreglos, incluso con organizaciones internacionales o regionales, con miras a aumentar la cooperación entre sus respectivos organismos encargados de hacer cumplir la ley.

3. Los Estados Parte se esforzarán por colaborar en la medida de sus posibilidades para hacer frente a la delincuencia organizada transnacional cometida mediante el recurso a la tecnología moderna.

Artículo 28

Recopilación, intercambio y análisis de información sobre la naturaleza de la delincuencia organizada

1. Los Estados Parte considerarán la posibilidad de analizar, en consulta con los círculos científicos y académicos, las tendencias de la delincuencia organizada en su territorio, las circunstancias en que actúa la delincuencia organizada, así como los grupos profesionales y las tecnologías involucrados.

2. Los Estados Parte considerarán la posibilidad de desarrollar y compartir experiencia analítica acerca de las actividades de la delincuencia organizada, tanto a nivel bilateral como por conducto de organizaciones internacionales y regionales. A tal fin, se establecerán y aplicarán, según proceda, definiciones, normas y metodologías comunes.

3. Los Estados Parte considerarán la posibilidad de vigilar sus políticas y las medidas en vigor encaminadas a combatir la delincuencia organizada y evaluarán su eficacia y eficiencia.

Artículo 29

Capacitación y asistencia técnica

1. Cada Estado Parte, en la medida necesaria, formulará, desarrollará o perfeccionará programas de capacitación específicamente concebidos para el personal de sus servicios encargados de hacer cumplir la ley, incluidos fiscales, jueces de instrucción y personal de aduanas, así como para el personal de otra índole encargado de la prevención, la detección y el control de los delitos comprendidos en la presente Convención. Esos programas podrán incluir adscripciones e intercambios de personal. En particular y en la medida en que lo permita el derecho interno, guardarán relación con:

- los métodos empleados en la prevención, la detección y el control de los delitos comprendidos en la presente Convención;
- las rutas y técnicas utilizadas por personas presuntamente implicadas en delitos comprendidos en la presente Convención, incluso en los Estados de tránsito, y las medidas de lucha pertinentes;
- la vigilancia del movimiento de bienes de contrabando;

d) la detección y vigilancia de los movimientos del producto del delito o de los bienes, el equipo u otros instrumentos utilizados para cometer tales delitos y los métodos empleados para la transferencia, ocultación o disimulación de dicho producto, bienes, equipo u otros instrumentos, así como los métodos utilizados para combatir el blanqueo de dinero y otros delitos financieros;

e) el acopio de pruebas;

f) las técnicas de control en zonas y puertos francos;

g) el equipo y las técnicas modernos utilizados para hacer cumplir la ley, incluidas la vigilancia electrónica, la entrega vigilada y las operaciones encubiertas;

h) los métodos utilizados para combatir la delincuencia organizada transnacional mediante computadoras, redes de telecomunicaciones u otras formas de la tecnología moderna, y

i) los métodos utilizados para proteger a las víctimas y los testigos.

2. Los Estados Parte se prestarán asistencia en la planificación y ejecución de programas de investigación y capacitación encaminados a intercambiar conocimientos especializados en las esferas mencionadas en el párrafo 1 del presente artículo y, a tal fin, también recurrirán, cuando proceda, a conferencias y seminarios regionales e internacionales para promover la cooperación y fomentar el examen de los problemas de interés común, incluidos los problemas y necesidades especiales de los Estados de tránsito.

3. Los Estados Parte promoverán actividades de capacitación y asistencia técnica que faciliten la extradición y la asistencia judicial recíproca. Dicha capacitación y asistencia técnica podrán incluir la enseñanza de idiomas, adscripciones e intercambios de personal entre autoridades centrales u organismos con responsabilidades pertinentes.

4. Cuando haya acuerdos o arreglos bilaterales y multilaterales vigentes, los Estados Parte intensificarán, en la medida necesaria, sus esfuerzos por optimizar las actividades operacionales y de capacitación en las organizaciones internacionales y regionales, así como en el marco de otros acuerdos o arreglos bilaterales y multilaterales pertinentes.

Artículo 30

Otras medidas: aplicación de la Convención mediante el desarrollo económico y la asistencia técnica

1. Los Estados Parte adoptarán disposiciones conducentes a la aplicación óptima de la presente Convención en la medida de lo posible, mediante la cooperación internacional, teniendo en cuenta los efectos adversos de la delincuencia organizada en la sociedad en general y en el desarrollo sostenible en particular.

2. Los Estados Parte harán esfuerzos concretos, en la medida de lo posible y en forma coordinada entre sí, así como con organizaciones internacionales y regionales, por:

- intensificar su cooperación en los diversos niveles con los países en desarrollo con miras a fortalecer las capacidades de esos países para prevenir y combatir la delincuencia organizada transnacional;

- b) aumentar la asistencia financiera y material a fin de apoyar los esfuerzos de los países en desarrollo para combatir con eficacia la delincuencia organizada transnacional y ayudarles a aplicar satisfactoriamente la presente Convención;
- c) prestar asistencia técnica a los países en desarrollo y a los países con economías en transición para ayudarles a satisfacer sus necesidades relacionadas con la aplicación de la presente Convención. A tal fin, los Estados Parte procurarán hacer contribuciones voluntarias adecuadas y periódicas a una cuenta específicamente designada a esos efectos en un mecanismo de financiación de las Naciones Unidas. Los Estados Parte también podrán considerar en particular la posibilidad, conforme a su derecho interno y a las disposiciones de la presente Convención, de aportar a la cuenta antes mencionada un porcentaje del dinero o del valor correspondiente del producto del delito o de los bienes ilícitos decomisados con arreglo a lo dispuesto en la presente Convención;
- d) alentar y persuadir a otros Estados e instituciones financieras, según proceda, para que se sumen a los esfuerzos desplegados con arreglo al presente artículo, en particular proporcionando un mayor número de programas de capacitación y equipo moderno a los países en desarrollo a fin de ayudarles a lograr los objetivos de la presente Convención.

3. En lo posible, estas medidas no menoscabarán los compromisos existentes en materia de asistencia externa ni otros arreglos de cooperación financiera en los planos bilateral, regional o internacional.

4. Los Estados Parte podrán celebrar acuerdos o arreglos bilaterales o multilaterales sobre asistencia material y logística, teniendo en cuenta los arreglos financieros necesarios para hacer efectiva la cooperación internacional prevista en la presente Convención y para prevenir, detectar y combatir la delincuencia organizada transnacional.

Artículo 31

Prevención

1. Los Estados Parte procurarán formular y evaluar proyectos nacionales y establecer y promover prácticas y políticas óptimas para la prevención de la delincuencia organizada transnacional.

2. Los Estados Parte procurarán, de conformidad con los principios fundamentales de su derecho interno, reducir las oportunidades actuales o futuras de que dispongan los grupos delictivos organizados para participar en mercados lícitos con el producto del delito adoptando oportunamente medidas legislativas, administrativas o de otra índole. Estas medidas deberían centrarse en:

- a) el fortalecimiento de la cooperación entre los organismos encargados de hacer cumplir la ley o el ministerio público y las entidades privadas pertinentes, incluida la industria;
- b) la promoción de la elaboración de normas y procedimientos concebidos para salvaguardar la integridad de las entidades públicas y de las entidades privadas interesadas, así como

códigos de conducta para profesiones pertinentes, en particular para los abogados, notarios públicos, asesores fiscales y contadores;

- c) la prevención de la utilización indebida por parte de grupos delictivos organizados de licitaciones públicas y de subsidios y licencias concedidos por autoridades públicas para realizar actividades comerciales;
- d) la prevención de la utilización indebida de personas jurídicas por parte de grupos delictivos organizados; a este respecto, dichas medidas podrían incluir las siguientes:
- i) el establecimiento de registros públicos de personas jurídicas y naturales involucradas en la constitución, la gestión y la financiación de personas jurídicas,
- ii) la posibilidad de inhabilitar por mandato judicial o cualquier medio apropiado durante un período razonable a las personas condenadas por delitos comprendidos en la presente Convención para actuar como directores de personas jurídicas constituidas en sus respectivas jurisdicciones,
- iii) el establecimiento de registros nacionales de personas inhabilitadas para actuar como directores de personas jurídicas, y
- iv) el intercambio de información contenida en los registros mencionados en los incisos i) y iii) del presente apartado con las autoridades competentes de otros Estados Parte.

3. Los Estados Parte procurarán promover la reintegración social de las personas condenadas por delitos comprendidos en la presente Convención.

4. Los Estados Parte procurarán evaluar periódicamente los instrumentos jurídicos y las prácticas administrativas pertinentes vigentes a fin de detectar si existe el peligro de que sean utilizados indebidamente por grupos delictivos organizados.

5. Los Estados Parte procurarán sensibilizar a la opinión pública con respecto a la existencia, las causas y la gravedad de la delincuencia organizada transnacional y la amenaza que representa. Cuando proceda, podrá difundirse información a través de los medios de comunicación y se adoptarán medidas para fomentar la participación pública en los esfuerzos por prevenir y combatir dicha delincuencia.

6. Cada Estado Parte comunicará al Secretario General de las Naciones Unidas el nombre y la dirección de la autoridad o las autoridades que pueden ayudar a otros Estados Parte a formular medidas para prevenir la delincuencia organizada transnacional.

7. Los Estados Parte colaborarán entre sí y con las organizaciones internacionales y regionales pertinentes, según proceda, con miras a promover y formular las medidas mencionadas en el presente artículo. Ello incluye la participación en proyectos internacionales para la prevención de la delincuencia organizada transnacional, por ejemplo mediante la mitigación de las circunstancias que hacen vulnerables a los grupos socialmente marginados a las actividades de la delincuencia organizada transnacional.

*Artículo 32***Conferencia de las Partes en la Convención**

1. Se establecerá una Conferencia de las Partes en la Convención con objeto de mejorar la capacidad de los Estados Parte para combatir la delincuencia organizada transnacional y para promover y examinar la aplicación de la presente Convención.
2. El Secretario General de las Naciones Unidas convocará la Conferencia de las Partes a más tardar un año después de la entrada en vigor de la presente Convención. La Conferencia de las Partes aprobará reglas de procedimiento y normas que rijan las actividades enunciadas en los párrafos 3 y 4 del presente artículo (incluidas normas relativas al pago de los gastos resultantes de la puesta en marcha de esas actividades).
3. La Conferencia de las Partes concertará mecanismos con miras a lograr los objetivos mencionados en el párrafo 1 del presente artículo, en particular a:
 - a) facilitar las actividades que realicen los Estados Parte con arreglo a los artículos 29, 30 y 31 de la presente Convención, alentando inclusive la movilización de contribuciones voluntarias;
 - b) facilitar el intercambio de información entre Estados Parte sobre las modalidades y tendencias de la delincuencia organizada transnacional y sobre prácticas eficaces para combatirla;
 - c) cooperar con las organizaciones internacionales y regionales y las organizaciones no gubernamentales pertinentes;
 - d) examinar periódicamente la aplicación de la presente Convención;
 - e) formular recomendaciones para mejorar la presente Convención y su aplicación.
4. A los efectos de los apartados d) y e) del párrafo 3 del presente artículo, la Conferencia de las Partes obtendrá el necesario conocimiento de las medidas adoptadas y de las dificultades encontradas por los Estados Parte en aplicación de la presente Convención mediante la información que ellos le faciliten y mediante los demás mecanismos de examen que establezca la Conferencia de las Partes.
5. Cada Estado Parte facilitará a la Conferencia de las Partes información sobre sus programas, planes y prácticas, así como sobre las medidas legislativas y administrativas adoptadas para aplicar la presente Convención, según lo requiera la Conferencia de las Partes.

*Artículo 33***Secretaría**

1. El Secretario General de las Naciones Unidas prestará los servicios de secretaría necesarios a la Conferencia de las Partes en la Convención.
2. La secretaría:
 - a) prestará asistencia a la Conferencia de las Partes en la realización de las actividades enunciadas en el artículo 32 de la presente Convención y organizará los períodos de sesiones de la Conferencia de las Partes y les prestará los servicios necesarios;
 - b) prestará asistencia a los Estados Parte que la soliciten en el suministro de información a la Conferencia de las Partes

según lo previsto en el párrafo 5 del artículo 32 de la presente Convención, y

- c) velará por la coordinación necesaria con la secretaría de otras organizaciones internacionales y regionales pertinentes.

*Artículo 34***Aplicación de la Convención**

1. Cada Estado Parte adoptará, de conformidad con los principios fundamentales de su derecho interno, las medidas que sean necesarias, incluidas medidas legislativas y administrativas, para garantizar el cumplimiento de sus obligaciones con arreglo a la presente Convención.
2. Los Estados Parte tipificarán en su derecho interno los delitos tipificados de conformidad con los artículos 5, 6, 8 y 23 de la presente Convención independientemente del carácter transnacional o la participación de un grupo delictivo organizado según la definición contenida en el párrafo 1 del artículo 3 de la presente Convención, salvo en la medida en que el artículo 5 de la presente Convención exija la participación de un grupo delictivo organizado.
3. Cada Estado Parte podrá adoptar medidas más estrictas o severas que las previstas en la presente Convención a fin de prevenir y combatir la delincuencia organizada transnacional.

*Artículo 35***Solución de controversias**

1. Los Estados Parte procurarán solucionar toda controversia relacionada con la interpretación o aplicación de la presente Convención mediante la negociación.
2. Toda controversia entre dos o más Estados Parte acerca de la interpretación o la aplicación de la presente Convención que no pueda resolverse mediante la negociación dentro de un plazo razonable deberá, a solicitud de uno de esos Estados Parte, someterse a arbitraje. Si, seis meses después de la fecha de la solicitud de arbitraje, esos Estados Parte no han podido ponerse de acuerdo sobre la organización del arbitraje, cualquiera de esos Estados Parte podrá remitir la controversia a la Corte Internacional de Justicia mediante solicitud conforme al Estatuto de la Corte.
3. Cada Estado Parte podrá, en el momento de la firma, ratificación, aceptación o aprobación de la presente Convención o adhesión a ella, declarar que no se considera vinculado por el párrafo 2 del presente artículo. Los demás Estados Parte no quedarán vinculados por el párrafo 2 del presente artículo respecto de todo Estado Parte que haya hecho esa reserva.
4. El Estado Parte que haya hecho una reserva de conformidad con el párrafo 3 del presente artículo podrá en cualquier momento retirar esa reserva notificándolo al Secretario General de las Naciones Unidas.

*Artículo 36***Firma, ratificación, aceptación, aprobación y adhesión**

1. La presente Convención estará abierta a la firma de todos los Estados del 12 al 15 de diciembre de 2000 en Palermo (Italia) y después de esa fecha en la sede de las Naciones Unidas en Nueva York hasta el 12 de diciembre de 2002.

2. La presente Convención también estará abierta a la firma de las organizaciones regionales de integración económica siempre que al menos uno de los Estados miembros de tales organizaciones haya firmado la presente Convención de conformidad con lo dispuesto en el párrafo 1 del presente artículo.

3. La presente Convención estará sujeta a ratificación, aceptación o aprobación. Los instrumentos de ratificación, aceptación o aprobación se depositarán en poder del Secretario General de las Naciones Unidas. Las organizaciones regionales de integración económica podrán depositar su instrumento de ratificación, aceptación o aprobación si por lo menos uno de sus Estados miembros ha procedido de igual manera. En ese instrumento de ratificación, aceptación o aprobación, esas organizaciones declararán el alcance de su competencia con respecto a las cuestiones regidas por la presente Convención. Dichas organizaciones comunicarán también al depositario cualquier modificación pertinente del alcance de su competencia.

4. La presente Convención estará abierta a la adhesión de todos los Estados u organizaciones regionales de integración económica que cuenten por lo menos con un Estado miembro que sea Parte en la presente Convención. Los instrumentos de adhesión se depositarán en poder del Secretario General de las Naciones Unidas. En el momento de su adhesión, las organizaciones regionales de integración económica declararán el alcance de su competencia con respecto a las cuestiones regidas por la presente Convención. Dichas organizaciones comunicarán también al depositario cualquier modificación pertinente del alcance de su competencia.

Artículo 37

Relación con los protocolos

1. La presente Convención podrá complementarse con uno o más protocolos.
2. Para pasar a ser parte en un protocolo, los Estados o las organizaciones regionales de integración económica también deberán ser parte en la presente Convención.
3. Los Estados Parte en la presente Convención no quedarán vinculados por un protocolo a menos que pasen a ser parte en el protocolo de conformidad con sus disposiciones.
4. Los protocolos de la presente Convención se interpretarán juntamente con ésta, teniendo en cuenta la finalidad de esos protocolos.

Artículo 38

Entrada en vigor

1. La presente Convención entrará en vigor el nonagésimo día después de la fecha en que se haya depositado el cuadragésimo instrumento de ratificación, aceptación, aprobación o adhesión. A los efectos del presente párrafo, los instrumentos depositados por una organización regional de integración económica no se considerarán adicionales a los depositados por los Estados miembros de tal organización.
2. Para cada Estado u organización regional de integración económica que ratifique, acepte o apruebe la presente Convención o se adhiera a ella después de haberse depositado el

cuadragésimo instrumento de ratificación, aceptación, aprobación o adhesión, la presente Convención entrará en vigor el trigésimo día después de la fecha en que ese Estado u organización haya depositado el instrumento pertinente.

Artículo 39

Enmienda

1. Cuando hayan transcurrido cinco años desde la entrada en vigor de la presente Convención, los Estados Parte podrán proponer enmiendas por escrito al Secretario General de las Naciones Unidas, quien a continuación comunicará toda enmienda propuesta a los Estados Parte y a la Conferencia de las Partes en la Convención para que la examinen y decidan al respecto. La Conferencia de las Partes hará todo lo posible por lograr un consenso sobre cada enmienda. Si se han agotado todas las posibilidades de lograr un consenso y no se ha llegado a un acuerdo, la aprobación de la enmienda exigirá, en última instancia, una mayoría de dos tercios de los Estados Parte presentes y votantes en la sesión de la Conferencia de las Partes.
2. Las organizaciones regionales de integración económica, en asuntos de su competencia, ejercerán su derecho de voto con arreglo al presente artículo con un número de votos igual al número de sus Estados miembros que sean Partes en la presente Convención. Dichas organizaciones no ejercerán su derecho de voto si sus Estados miembros ejercen el suyo, y viceversa.
3. Toda enmienda aprobada de conformidad con el párrafo 1 del presente artículo estará sujeta a ratificación, aceptación o aprobación por los Estados Parte.
4. Toda enmienda refrendada de conformidad con el párrafo 1 del presente artículo entrará en vigor respecto de un Estado Parte noventa días después de la fecha en que éste deposite en poder del Secretario General de las Naciones Unidas un instrumento de ratificación, aceptación o aprobación de esa enmienda.
5. Cuando una enmienda entre en vigor, será vinculante para los Estados Parte que hayan expresado su consentimiento al respecto. Los demás Estados Parte quedarán sujetos a las disposiciones de la presente Convención, así como a cualquier otra enmienda anterior que hubiesen ratificado, aceptado o aprobado.

Artículo 40

Denuncia

1. Los Estados Parte podrán denunciar la presente Convención mediante notificación escrita al Secretario General de las Naciones Unidas. La denuncia surtirá efecto un año después de la fecha en que el Secretario General haya recibido la notificación.
2. Las organizaciones regionales de integración económica dejarán de ser Partes en la presente Convención cuando la hayan denunciado todos sus Estados miembros.
3. La denuncia de la presente Convención con arreglo al párrafo 1 del presente artículo entrañará la denuncia de sus protocolos.

*Artículo 41***Depositario e idiomas**

1. El Secretario General de las Naciones Unidas será el depositario de la presente Convención.
2. El original de la presente Convención, cuyos textos en árabe, chino, español, francés, inglés y ruso son igualmente auténticos, se depositará en poder del Secretario General de las Naciones Unidas.

EN FE DE LO CUAL, los plenipotenciarios infrascritos, debidamente autorizados por sus respectivos Gobiernos, han firmado la presente Convención.

*LIITE II***SELITYS****Euroopan yhteisön toimivallasta kansainvälisen järjestäytyneen rikollisuuden vastaisen Yhdistyneiden Kansakuntien yleissopimuksen soveltamisalaan kuuluvissa asioissa**

Kansainvälisen järjestäytyneen rikollisuuden vastaisen Yhdistyneiden Kansakuntien yleissopimuksen 36 artiklan 3 kappaleessa esitetään, että alueellisen taloudellisen yhdentymisen järjestön ratifioimis- tai hyväksymiskirjan mukana on oltava selitys, josta ilmenee järjestön toimivallan laajuus.

- 1) Yhteisö huomauttaa, että sillä on toimivalta sisämarkkinoiden toteuttamiseksi asteittain. Sisämarkkinat ovat alue, jolla ei ole sisäisiä rajoja ja jonka sisällä taataan tavaroiden ja palvelujen vapaa liikkuvuus Euroopan yhteisön perustamissopimuksen määräysten mukaisesti. Yhteisö on tässä tarkoituksessa hyväksynyt toimenpiteitä rahanpesun torjumiseksi. Niihin ei kuitenkaan vielä sisälly toimenpiteitä, jotka koskevat rahanpesun selvittelykeskusten välistä yhteistyötä, käteisvarojen rajat ylittävien liikkeiden havaitsemista ja seurantaa jäsenvaltioiden välillä tai oikeusviranomaisten ja lain noudattamista valvovien viranomaisten välistä yhteistyötä. Yhteisö on myös hyväksynyt toimenpiteitä, joilla varmistetaan julkisten hankintojen ja palvelumarkkinoiden avoimuus ja kaikkien hakijoiden yhtäläiset mahdollisuudet, mikä edistää lahjonnan torjumista. Jos yhteisö on päättänyt toimenpiteistä, vain yhteisö voi ryhtyä yhteisön ulkopuolisten maiden tai toimivaltaisten kansainvälisten organisaatioiden kanssa ulkoisiin toimiin, jotka vaikuttavat kyseisiin toimenpiteisiin tai muuttavat niiden soveltamisalaa. Tämä toimivalta koskee yleissopimuksen 7, 9 artiklaa ja 31 artiklan 2 kohdan c alakohtaa. Sen lisäksi yhteisön politiikka kehitysyhteistyön alueella täydentää jäsenvaltioiden noudattamia politiikkoja ja sisältää määräyksiä lahjonnan torjumisesta. Tämä toimivalta koskee yleissopimuksen 30 artiklaa. Sen lisäksi yhteisö katsoo olevansa sidottu muihin UNTOC-yleissopimuksen määräyksiin siltä osin, kuin ne koskevat 7, 9 ja 30 artiklan sekä 31 artiklan 2 kohdan c alakohdan soveltamista, ja erityisesti artikloihin, jotka koskevat sen tarkoitusta ja määritelmiä sekä sen loppumääräyksiä.

Yhteisön toimivalta on luonteeltaan jatkuvasti kehittyvää, joten yhteisö täydentää tai muuttaa tarvittaessa tätä selitystä yleissopimuksen 36 artiklan 3 kappaleen mukaisesti.

- 2) Kansainvälisen järjestäytyneen rikollisuuden vastaista Yhdistyneiden Kansakuntien yleissopimusta sovelletaan yhteisön toimivallan osalta sellaisiin alueisiin, joihin sovelletaan Euroopan yhteisön perustamissopimusta, perustamissopimuksessa ja erityisesti sen 299 artiklassa esitettyjen edellytysten vallitessa.

Perustamissopimuksen 299 artiklan nojalla tätä selitystä ei sovelleta niihin jäsenvaltioiden alueisiin, joihin ei sovelleta myöskään perustamissopimusta, eikä se vaikuta kyseisten jäsenvaltioiden yleissopimuksen perusteella näiden alueiden puolesta ja eduksi mahdollisesti antamiin säädöksiin tai lausuntoihin.

*LIITE III***LAUSUMA**

Euroopan yhteisö toteaa yleissopimuksen 35 artiklan 2 kohdan osalta, että Kansainvälisen tuomioistuimen perussäännön 34 artiklan 1 kohdan mukaisesti ainoastaan valtiot voivat olla asianosaisina Kansainvälisessä tuomioistuimessa. Täten yleissopimuksen 35 artiklan 2 kohdassa tarkoitettut riita-asiat, joissa yhteisö esiintyy asianosaisena, voidaan ratkaista ainoastaan välimiesmenettelyllä.

NEUVOSTON PÄÄTÖS,
tehty 29 päivänä huhtikuuta 2004,
makrotaloudellisen rahoitusavun myöntämisestä Albanialle ja päätöksen 1999/282/EY kumoami-
sesta

(2004/580/EY)

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 308 artiklan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon ⁽¹⁾,

sekä katsoo seuraavaa:

(1) Komissio on ennen ehdotuksensa esittämistä kuullut talous- ja rahoituskomiteaa.

(2) Neuvosto hyväksyi päätöksellä 1999/282/EY ⁽²⁾ Kosovon kriisin jälkeen makrotaloudellista rahoitusapua Albanialle enintään 20 miljoonaa euroa pitkäaikaisen lainan muodossa. Albanian viranomaiset eivät vaatineet tämän avustuksen maksamista, koska maan maksutasetilanne oli odotettua parempi. Sen vuoksi komissio peruutti avustuksen vuonna 2001.

(3) Osana vakautus- ja assosiaatioprosessia, joka muodostaa puitteet EU:n suhteille alueen kanssa, on toivottavaa tukea pyrkimyksiä, joilla varmistetaan vakaa poliittinen ja taloudellinen toimintaympäristö Albaniassa täysimittaisen yhteistyösuhteen kehittämiseksi yhteisön kanssa. Tämä on myös Albanian ja EU:n tällä hetkellä neuvotteleman vakautus- ja assosiaatiosopimuksen tavoitteena.

(4) Kansainvälinen valuuttarahasto (IMF) myönsi 21 päivänä kesäkuuta 2002 Albanialle kolmivuotisen köyhyyden vähentämis- ja kasvujärjestelyyn (Poverty Reduction and Growth Facility, PRGF) kuuluvan ohjelman puitteissa noin 36 miljoonaa Yhdysvaltain dollaria viranomaisen talousohjelman tukemiseksi ajanjaksolla kesäkuu 2002—kesäkuu 2005. Tästä summasta 11 miljoonaa Yhdysvaltain dollaria on tarkoitus maksaa vuonna 2004.

(5) Maailmanpankin 20 päivänä kesäkuuta 2002 hyväksymän uuden kolmivuotisen maakohtaisen avustusstrategian puitteissa on vuonna 2004 tarkoitus maksaa 8 miljoonaa Yhdysvaltain dollaria köyhyyden vähentämistä tukevan luotto-ohjelman nojalla.

(6) Huolimatta näistä arvioituista rahoitustuista, jotka Kansainvälisellä valuuttarahastolla ja Maailmanpankilla on tarkoitus myöntää, jäljelle jää vuonna 2004 merkittävä rahoitusvajaus, joka on katettava viranomaisten uudistuspyrkimysten poliittisten tavoitteiden tukemiseksi.

(7) Yhteisö on jo myöntänyt makrotaloudellista rahoitusapua Albanialle. Albanian viranomaiset ovat pyytäneet kansainvälisiltä rahoituslaitoksilta, yhteisöltä ja muilta kahdenvälisiltä rahoittajilta lisää rahoitusapua.

(8) Yhteisön makrotaloudellinen rahoitusapu on asianmukainen toimenpide maan auttamiseksi täyttämään ulkoiset rahoitustarpeensa muun muassa vahvistamalla sen varantoja ja talousarvioituella.

(9) Yhteisön rahoitusapu, joka muodostuu pitkäaikaisen lainan ja suoran avustuksen yhdistelmästä, on tarkoitukseenmukainen toimenpide Albanian ulkoisen rahoitusaseman kestävyuden tukemiseksi, kun otetaan huomioon maan suhteellisen alhainen kehitystaso.

(10) Tämä rahoitusapu, varsinkin sen avustusosuus, olisi annettava sen jälkeen, kun on varmistettu, voidaanko asetetut rahoitukselliset ja taloudelliset edellytykset täyttää.

(11) Jotta suojattaisiin tehokkaasti yhteisön taloudelliset edut tämän makrotaloudellisen rahoitusavun yhteydessä, on tarpeen edellyttää Albanian toteuttavan aiheellisia toimenpiteitä petosten ja muiden tähän rahoitusapuun liittyvien väärinkäytösten estämiseksi sekä komission valvontaa ja tilintarkastustuomioistuimen tilintarkastuksia.

(12) Rahoitusapuun sisällytettävä avustusosuus ei vaikuta budjettivallan käyttäjän toimivaltaan.

(13) Tämän rahoitusavun hallinnoinnin olisi oltava Euroopan komission tehtävä, joka kuulee asiassa talous- ja rahoituskomiteaa.

(14) Perustamissopimuksessa ei ole muuta tämän päätöksen tekemiseen valtuuttavaa määräystä kuin 308 artikla,

⁽¹⁾ Lausunto annettu 31. maaliskuuta 2004 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

⁽²⁾ EYVL L 110, 28.4.1999, s. 13.

ON PÄÄTTÄNYT SEURAAVAA:

1 artikla

1. Yhteisö myöntää Albanialle makrotaloudellista rahoitus-apua pitkäaikaisen lainan ja suoran avustuksen muodossa auttaakseen maata täyttämään ulkoiset rahoitustarpeensa muun muassa vahvistamalla sen varantoja ja talousarviotuella.

2. Rahoitusavun lainaosuuden pääoma on enintään 9 miljoonaa euroa ja pisin mahdollinen laina-aika 15 vuotta. Tätä tarkoitusta varten komissiolle annetaan valtuudet lainata yhteisön puolesta tarvittavat varat, jotka annetaan Albanian käyttöön lainan muodossa.

3. Rahoitusavun avustusosuus on enintään 16 miljoonaa euroa.

4. Komissio hallinnoi tätä yhteisön rahoitusapua tiiviissä yhteistyössä talous- ja rahoituskomitean kanssa ja tavalla, joka on Kansainvälisen valuuttarahaston ja Albanian välisten sopimusten mukainen.

5. Yhteisön rahoitusapu on saatavilla kahden vuoden ajan ensimmäisestä tämän päätöksen voimaantulon jälkeisestä päivästä alkaen. Olosuhteiden vaatiessa komissio voi talous- ja rahoituskomiteaa kuultuaan kuitenkin päättää jatkaa tätä aikaa enintään yhdellä vuodella.

2 artikla

1. Komissiolla on valtuudet talous- ja rahoituskomiteaa kuultuaan sopia Albanian viranomaisten kanssa rahoitusapuun liitettävistä talouspoliittisista ja rahoitusehdoista, jotka on vahvistettava yhteisymmärryspöytäkirjassa. Näiden ehtojen on oltava 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettujen sopimusten mukaiset.

2. Ennen yhteisön rahoitusavun varsinaisen täytäntöönpanon aloittamista komissio tarkastaa, että tämän yhteisön makrotaloudellisen rahoitusavun kannalta merkitykselliset rahoitusketjut, hallintomenettelyt sekä sisäiset ja ulkoiset valvontamekanismit ovat luotettavia Albaniassa.

3. Komissio tarkistaa säännöllisin väliajoin yhteistyössä talous- ja rahoituskomitean kanssa ja sovittaen toimintansa yhteen Kansainvälisen valuuttarahaston toiminnan kanssa, että Albanian talouspolitiikka on tämän rahoitusavun tavoitteiden mukaista ja että sen talouspoliittiset ja rahoitusehdot täytetään.

3 artikla

1. Komissio antaa rahoitusavun laina- ja avustusosuudet Albanian käyttöön vähintään kahdessa erässä. Jollei 2 artiklasta

muuta johdu ja jos 2 artiklan 2 kohdan mukainen arviointi on tyydyttävä, ensimmäinen erä maksetaan sillä edellytyksellä, että Kansainvälisen valuuttarahaston köyhyden vähentämisen ja kasvujärjestelyyn kuuluvan Albanian makrotaloudellisen ohjelman toteuttaminen etenee tyydyttävästi.

2. Jollei 2 artiklasta muuta johdu, toinen erä ja mahdolliset muut erät maksetaan sillä edellytyksellä, että edellä mainittu ohjelma on toteutettu tyydyttävästi, ja aikaisintaan kolmen kuukauden kuluttua edeltävän erän maksamisesta.

3. Varat maksetaan Albanian keskuspankille. Varojen lopullinen saaja on Albanian keskuspankki siltä osin kuin rahoitusavun tarkoituksena on vahvistaa maan varantoja ja valtiovarainministeriö siltä osin kuin avun tarkoituksena on tukea talousarviota.

4 artikla

Rahoitusavun täytäntöönpano toteutetaan Euroopan yhteisöjen yleiseen talousarvioon sovellettavan varainhoitoasetuksen ja sen täytäntöönpanosääntöjen mukaisesti. Erityisesti Albanian viranomaisten kanssa tehtävässä yhteisymmärryspöytäkirjassa edellytetään Albanian toteuttavan aiheellisia toimenpiteitä petosten ja muiden tähän rahoitusapuun liittyvien väärinkäytösten estämiseksi. Siinä määrätään myös komission ja Euroopan petosten-torjuntaviraston OLAFin valvonnasta, johon sisältyy oikeus suorittaa tarkistuksia ja tarkastuksia paikan päällä, sekä tilintarkastustuomioistuimen tilintarkastuksista, jotka voidaan tarvittaessa suorittaa paikan päällä.

5 artikla

1. Edellä 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuissa lainanotto- ja lainanantotapahtumissa käytetään samaa arvopäivää, eivätkä ne saa aiheuttaa yhteisölle eräänymisaikojen muutoksia, valuuttakurssi- tai korkoriskejä tai muita kaupallisia riskejä.

2. Jos Albania sitä pyytää, komissio toteuttaa tarpeelliset toimet varmistaakseen, että lainaehtoihin sisällytetään aikaista takaisinmaksua koskeva lauseke ja että sitä voidaan myös käyttää.

3. Albanian pyynnöstä, ja kun olosuhteet sallivat lainakoron parantamisen, komissio voi uusia kaikki ottamansa alkuperäiset luotot tai osan niistä tai järjestellä uudelleen vastaavat rahoitusehdot. Uudelleenrahoitus- tai uudelleenjärjestelytoimet on toteutettava 1 kohdassa määriteltyjen ehtojen mukaisesti, eivätkä ne saa pidentää kyseisen ottolainan keskimääräistä eräänymisaikaa tai lisätä uudelleenrahoituksen tai uudelleenjärjestelyn ajankohtana vielä maksamattoman lainapäätöksen määrää päivän valuuttakurssilla ilmaistuna.

4. Albanian on maksettava kaikki kulut, joita yhteisölle aiheutuu tämän päätöksen mukaisten ottolainaus- ja lainanantotoimien toteuttamisesta.

5. Talous- ja rahoituskomitealle tiedotetaan 2 ja 3 kohdassa tarkoitettujen toimien etenemisestä.

6 artikla

Komissio antaa vähintään kerran vuodessa ja ennen syyskuuta Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen, joka sisältää arvion tämän päätöksen täytäntöönpanosta edellisen vuoden aikana.

7 artikla

Kumotaan neuvoston päätös 1999/282/EY.

8 artikla

Tämä päätös tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Tehty Luxemburgissa 29 päivänä huhtikuuta 2004.

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

M. McDOWELL

NEUVOSTON PÄÄTÖS,
tehty 29 päivänä huhtikuuta 2004,
ulkoisilla rajanylityspaikoilla käytettävissä opasteissa käytettävien vähimmäismerkintöjen määrittä-
misestä

(2004/581/EY)

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 62 artiklan 2 kohdan a alakohdan,

ottaa huomioon Helleenien tasavallan aloitteen ⁽¹⁾,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon ⁽²⁾,

sekä katsoo seuraavaa:

(1) On tarpeen ajanmukaistaa niitä ulkoisten ilmarajojen ylityspaikoilla olevien opasteiden merkintöjä, joilla osoitetaan Schengen-järjestelmän käyttöönnotosta ja soveltamisesta liikennelentoasemilla ja laskeutumispajoilla 22 päivänä joulukuuta 1994 tehdystä Schengenin toimeenpanevan komitean päätöksessä SCH/COM-EX(94)17, rev 4 ⁽³⁾ määrätty tarkastustilat jäsenvaltioiden alueelle saapuvia henkilöitä varten, jotta voidaan ottaa huomioon Euroopan talousalueesta tehty sopimus sekä henkilöiden vapaasta liikkuvuudesta tehty Euroopan yhteisön ja sen jäsenvaltioiden sekä Sveitsin valaliiton sopimus.

(2) On myös tarpeen määritellä yhdenmukaisella tavalla se, mitkä merkinnät on oltava niissä uusissa opasteissa, joilla osoitetaan mahdolliset matkustajien tarkastustilat ulkoisilla maa- ja merirajoilla.

(3) Jäsenvaltioihin kohdistuvan kohtuuttoman taloudellisen rasituksen välttämiseksi on aiheellista säätää viiden vuoden siirtymäkaudesta, jonka aikana tämän päätöksen säännöksiä sovelletaan vain, jos jäsenvaltiot asettavat uusia opasteita tai korvaavat nykyisiä.

(4) Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan yhteisön perustamissopimukseen liitetyn, Tanskan asemasta tehdyn pöytäkirjan 1 ja 2 artiklan mukaisesti Tanska ei osallistu tämän päätöksen tekemiseen eikä päätös sido Tanskaa eikä sitä sovelleta siihen. Koska tämä päätös perustuu Schengenin säännösten määräykseen Euroopan yhteisön perustamissopimuksen kolmannen osan IV osaston määräysten mukaisesti, Tanska päättää edellä mainitun pöytäkirjan 5 artiklan mukaisesti kuuden kuukauden kuluessa siitä, kun neuvosto on tehnyt tämän päätöksen, saattaako se päätöksen osaksi kansallista lainsäädäntöään.

(5) Islannin ja Norjan osalta tämä päätös merkitsee Euroopan unionin neuvoston sekä Islannin tasavallan ja Norjan kuningaskunnan välisessä, viimeksi mainittujen osallistumisesta Schengenin säännösten täytäntöönpanoon, soveltamiseen ja kehittämiseen tehdystä sopimuksesta ⁽⁴⁾ tarkoitettujen Schengenin säännösten niiden määräysten kehittämistä, jotka kuuluvat mainitun sopimuksen yksityiskohtaisista soveltamissäännöistä 17 päivänä toukokuuta 1999 tehdyn neuvoston päätöksen 1999/437/EY ⁽⁵⁾ 1 artiklan A kohdassa tarkoitettuun alaan.

(6) Tämä päätös merkitsee Schengenin säännösten niiden määräysten kehittämistä, joihin Yhdistynyt kuningaskunta ei osallistu Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan pyynnöstä saada osallistua joihinkin Schengenin säännösten määräyksiin 29 päivänä toukokuuta 2000 tehdyn neuvoston päätöksen 2000/365/EY ⁽⁶⁾ mukaisesti. Näin ollen Yhdistynyt kuningaskunta ei osallistu tämän päätöksen tekemiseen eikä päätös sido Yhdistynyttä kuningaskuntaa eikä sitä sovelleta siihen.

(7) Tämä päätös merkitsee Schengenin säännösten niiden määräysten kehittämistä, joihin Irlanti ei osallistu Irlannin pyynnöstä saada osallistua joihinkin Schengenin säännösten määräyksiin 28 päivänä helmikuuta 2002 tehdyn neuvoston päätöksen 2002/192/EY ⁽⁷⁾ mukaisesti. Näin ollen Irlanti ei osallistu tämän päätöksen tekemiseen eikä päätös sido Irlantia eikä sitä sovelleta siihen.

(8) Tämä päätös on vuoden 2003 liittymisasiakirjan 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu Schengenin säännösten perustuva tai muuten siihen liittyvä säädös,

ON TEHNYT TÄMÄN PÄÄTÖKSEN:

1 artikla

Jäsenvaltioiden on varattava ulkoisten ilmarajojensa virallisille ylityspaikoille erilliset linjat tarvittavien rajatarkastusten suorittamiseksi alueille tuleville henkilöille. Linjat on ilmoitettava 2 artiklassa tarkoitettuihin opasteihin.

⁽¹⁾ EUVL C 125, 27.3.2003, s. 6.

⁽²⁾ Lausunto annettu 18. marraskuuta 2003 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

⁽³⁾ EYVL L 239, 22.9.2000, s. 168.

⁽⁴⁾ EYVL L 176, 10.7.1999, s. 36.

⁽⁵⁾ EYVL L 176, 10.7.1999, s. 31.

⁽⁶⁾ EYVL L 131, 1.6.2000, s. 43.

⁽⁷⁾ EYVL L 64, 7.3.2002, s. 20.

Samoja opasteita on käytettävä, jos jäsenvaltiot varaavat erilliset linjat ulkoisten maa- ja merirajojensa ylityspaikoille.

2 artikla

Opasteissa, joiden näyttö voi olla sähköinen, olevat merkinnät on vahvistettu liitteissä.

Merkinnät voidaan panna esille kunkin jäsenvaltion asianmukaiseksi katsomalla kielellä tai kielillä.

3 artikla

1. a) Euroopan unionin kansalaiset,
b) Euroopan talousalueesta tehdyn sopimuksen osapuolina olevien valtioiden kansalaiset,
c) Sveitsin valaliiton kansalaiset, ja
d) a, b ja c alakohdassa mainittujen henkilöiden perheenjäsenet, jotka eivät ole kyseisten valtioiden kansalaisia ja joihin sovelletaan Euroopan unionin kansalaisten vapaata liikkuvuutta koskevia yhteisön oikeuden säännöksiä,
ovat oikeutettuja käyttämään liitteen I mukaisella opasteella merkittyä linjaa. He voivat käyttää myös liitteen II mukaisella opasteella merkittyä linjaa.
2. Kaikkien muiden kolmansien maiden kansalaisten on käytettävä liitteen II mukaisella opasteella merkittyä linjaa.
3. Jos yksittäisen rajanylityspaikan matkustajaliikenteessä kuitenkin esiintyy tilapäistä epätasapainoa, toimivaltaiset viranomaiset voivat luopua eri linjojen käyttöä koskevien sääntöjen soveltamisesta tilanteen tasapainottamiseksi tarvittavaksi ajaksi.

4 artikla

Maa- ja merirajan ylityspaikoilla jäsenvaltiot voivat erottaa ajoneuvoliikenteen varaamalla liitteessä III esitettyjä opasteita käyttämällä eri linjat kevyille ja raskaille ajoneuvoille sekä linjautoille.

Jäsenvaltiot voivat tarvittaessa muuttaa näiden opasteiden merkintöjä paikallisten olosuhteiden perusteella.

5 artikla

Kumotaan 22 päivänä joulukuuta 1994 tehdyn Schengenin toimeenpanevan komitean päätöksen SCH/COM-EX(94) 17, rev 4 liitteen (SCH/I-Front (94) 39 rev. 9) 2 kohta sekä mainittuun liitteeseen liitetyn Schengen-järjestelmän käyttöönottoa ja soveltamista liikennelentoasemilla ja laskeutumispajoilla koskevan päätöksen 2 kohta.

6 artikla

Tätä päätöstä sovelletaan 1 päivästä kesäkuuta 2004 sikäli kuin jäsenvaltiot asettavat uusia opasteita tai korvaavat nykyisiä tämän päätöksen soveltamisalueeseen kuuluvilla rajanylityspaikoilla. Kaikissa muissa tapauksissa tätä päätöstä sovelletaan 1 päivästä kesäkuuta 2009.

7 artikla

Tätä päätöstä ei sovelleta jäsenvaltioiden välisiin rajoihin, joita koskee vuoden 2003 liittymissopimuksen 3 artiklan 2 kohta.

8 artikla

Tämä päätös on osoitettu jäsenvaltioille Euroopan yhteisön perustamissopimuksen mukaisesti.

Tehty Luxemburgissa 29 päivänä huhtikuuta 2004.

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

M. McDOWELL

LIITE I

(¹) Logoa ei tarvita Norjan ja Islannin osalta.

LIITE II

LIIITE III

(¹) Logoa ei tarvita Norjan ja Islannin osalta.

(²) Logoa ei tarvita Norjan ja Islannin osalta.

(³) Logoa ei tarvita Norjan ja Islannin osalta.

KAIKKI
PASSIT

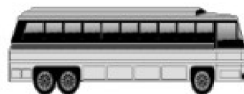
Henkilö-
autot

KAIKKI
PASSIT

Kuorma-
autot

KAIKKI
PASSIT

Linja-autot

JÄSENVALTIOIDEN HALLITUSTEN EDUSTAJIEN KONFERENSSI

NEUVOSTOSSA KOKOONTUNEIDEN EUROOPAN UNIONIN JÄSENVALTIOIDEN HALLITUSTEN EDUSTAJIEN PÄÄTÖS,

tehty 28 päivänä huhtikuuta 2004,

Athene-järjestelmälle myönnettävistä erioikeuksista ja vapauksista

(2004/582/EY)

NEUVOSTOSSA KOKOONTUNEET EUROOPAN UNIONIN JÄSENVALTIOIDEN HALLITUSTEN EDUSTAJAT, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionista tehdyn sopimuksen (SEU) ja erityisesti sen V osaston,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Athene on neuvoston päätöksellä 2004/197/YUTP⁽¹⁾ perustettu Euroopan unionin sellaisten operaatioiden yhteisten kustannusten rahoituksen hallinnointijärjestelmä, joilla on sotilaallista merkitystä tai merkitystä puolustuksen alalla. Athenen asianmukaisen toiminnan helpottamiseksi on yksinomaan Euroopan unionin ja sen jäsenvaltioiden oman edun vuoksi tarpeen myöntää tietyt sen toiminnan kannalta välttämättömät erioikeudet ja vapaudet.
- (2) Verotusta varten jäsenvaltiot katsovat, että Athene täyttää jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta — yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY⁽²⁾ 15 artiklan 10 kohdassa ja valmisteveron alaisia tuotteita koskevasta yleisestä järjestelmästä sekä näiden tuotteiden hallussapidosta, liikkumisesta ja valvonnasta 25 päivänä helmikuuta 1992 annetun neuvoston direktiivin 92/12/ETY⁽³⁾ 23 artiklan 1 kohdassa säädettyt veroista vapauttamista koskevat perusteet,

OVAT PÄÄTTÄNEET SEURAAVAA:

1 artikla

Athenelle kuuluvat tai Athenen jäsenvaltioiden puolesta hallinnoimat omaisuus ja varat, riippumatta siitä, missä jäsenval-

⁽¹⁾ EUVL L 63, 28.2.2004, s. 68.

⁽²⁾ EYVL L 145, 13.6.1977, s. 1. Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 290/2004 (EUVL L 50, 20.2.2004, s. 5).

⁽³⁾ EYVL L 76, 23.3.1992, s. 1. Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 807/2003 (EUVL L 122, 16.5.2003, s. 36).

tioiden alueella ne sijaitsevat ja kenen hallussa ne ovat, on vapautettu etsinnästä, takavarikosta, pakkoluovutuksesta, menetetystä tuomitsemisesta ja muista hallinnollisista tai oikeudellisista pakkokeinoista.

2 artikla

Athenen arkistot ovat loukkaamattomia.

3 artikla

1. Athenelle kuuluvat tai Athenen jäsenvaltioiden puolesta hallinnoimat varat, tulot ja muu omaisuus on sen virallisen toiminnan osalta vapautettu kaikista välittömistä veroista.

2. Athenen tekemät ostot tai hankinnat on vapautettu kaikista sen virkakäyttöön hankitun ja huomattavia kustannuksia aiheuttavan irtaimen ja kiinteän omaisuuden ja palvelujen hintaan sisältyvistä välillisistä veroista. Vapautus voidaan myöntää palautuksena.

3. Vapautus ei koske sellaisia veroja, jotka ovat ainoastaan korvausta julkisista palveluista.

4 artikla

Jäsenvaltiot sallivat Athenen ylläpitää vapaasti niiden kaikkeen viralliseen toimintaan liittyviä yhteyksiä ilman erityislupaa ja turvaavat sen oikeuden tähän. Athenella on oikeus käyttää koodeja sekä lähettää ja vastaanottaa virallista kirjeenvaihtoa ja muita viestejä kuriirin välityksellä tai sinetöidyissä säkeissä, joita menettelyjä koskevat samat erioikeudet ja vapaudet kuin diplomaattikuriireja ja -säkkejä.

5 artikla

Päätöksen 1—4 artiklaa sovelletaan, paitsi jos Athene-erityiskomitea on nimenomaisesti luopunut erioikeuksista ja vapauksista jossain erityisessä tapauksessa.

6 artikla

Tämä päätös tulee voimaan 1 päivänä marraskuuta 2004, jos kaikki jäsenvaltiot ovat kyseiseen päivään mennessä ilmoittaneet neuvoston pääsihteeristölle, että niiden oikeusjärjestyksessä tämän päätöksen täytäntöönpanemiseksi joko lopullisesti tai tilapäisesti edellytetyt menettelyt on saatettu päätökseen.

7 artikla

Tämä päätös julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Hecho en Bruselas, el veintiocho de abril de 2004.

Udfærdiget i Bruxelles den otteogtyvende april to tusind og fire.

Geschehen zu Brüssel am achtundzwanzigsten April zweitausendundvier.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις είκοσι οκτώ Απριλίου δύο χιλιάδες τέσσερα.

Done at Brussels on the twenty-eighth day of April in the year two thousand and four.

Fait à Bruxelles, le vingt-huit avril deux mille quatre.

Fatto a Bruxelles, addì ventotto aprile duemilaquattro.

Gedaan te Brussel, de achtentwintigste april, tweeduizendvier.

Feito em Bruxelas, em vinte e oito de Abril de dois mil e quatro.

Tehty Brysselissä kahdentenäkymmenentenäkahdeksantena päivänä huhtikuuta vuonna kaksituhattaneljä.

Som skedde i Bryssel den tjugoåttonde april tjugohundrafyra.

Pour le gouvernement du Royaume de Belgique

Voor de Regering van het Koninkrijk België

Für die Regierung des Königreichs Belgien

For regeringen for Kongeriget Danmark

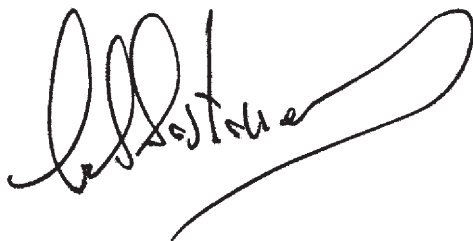
Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

Για την Κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας

Por el Gobierno del Reino de España

Pour le gouvernement de la République française

Thar ceann Rialtas na hÉireann

For the Government of Ireland

Per il Governo della Repubblica italiana

Procco Antonio Camporossi

Pour le gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg

N. Schmit

Voor de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden

Th. Balkenende

Für die Regierung der Republik Österreich

Josef Wodny

Pelo Governo da República Portuguesa

João Pedro Passos Coelho

Suomen hallituksen puolesta

På finska regeringens vägnar

På svenska regeringens vägnar

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland